

Giới thiệu Càng Béo Anh Càng Yêu

Truyện Càng Béo Anh Càng Yêu của tác giả An Tựu là một câu chuyện ngôn tình hiện đại của một cô nàng tròn trịa và một vị tổng tài bá đạo thích người mập. Lúc theo đuổi: Muốn giảm cân phải không? Được, giảm một cân trừ 100đ. Vậy nếu lên cân có được tặng gì không?

Sau khi đồng ý làm bạn gái: nam chính mừng rỡ định ôm nữ chính xoay hai vòng. 'Lắc, lắc' Không nhúc nhích. Hic, ôm ko nổi. Sau khi kết hôn: Nếu có một ngày anh thích mỹ nữ eo thon chân dài rồi anh quăng em thì sao?! Không bao giờ có chuyện đó!!!

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường đại học A, đủ mọi loại hoạt động được tổ chức, nào là tổ chức quyên góp từ thiện, họp báo tuyên truyền, biểu diễn văn nghệ vào buổi tối,... kéo dài trong suốt 1 tuần. Mỗi ngày đều nghe mấy vị lãnh đạo đọc diễn văn dài dằng dặc, nhóm sinh viên sắp chết đến nơi rồi. Vì phúc lợi của đại đa số sinh viên, Hội Học Sinh vất vả lắm mới tranh thủ được tiết mục giải trí thư giãn trong ngày cuối cùng - vũ hội hóa trang.

Nhưng mà vẫn có kẻ vui người buồn.

"Kéo chặt thêm một tí nữa! Nữa! Yên tâm đi, loại áo này chất liệu tốt lắm, kéo nữa vẫn được!"

Tiêu Quả Quả im lặng nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô bạn cùng phòng vừa liều mạng thắt mỡ bụng xong, "Làm ơn đi, mình sợ sẽ thắt chết cậu đó! Chắc trông cũng ổn rồi, nhìn cậu sắp không thở được nữa kia, có cần liều mạng như vậy không?"

"Đều tại Thẩm Nham, làm Chủ tịch Hội Học Sinh rồi thì không cần đếm xỉa tới một tập thể nhỏ bé chúng ta sao? Vì cái gì mà tổ chức vũ hội hóa trang chứ, chẳng khác nào thành khăn khăn muốn mạng của một người mũm mĩm như mình?"

Tiêu Quả Quả liếc nhìn cô bạn một cái, "Mình còn mập hơn cậu đây! Dù sao cũng không nên hành xác bản thân, mặc loại trang phục chỉ có người gầy mới dám mặc a!"

Hùng Bảo Đình nhìn cô bạn Tiêu Quả Quả mập hơn mình 10kg, thấy hơi yên tâm, nhưng rất nhanh cô nàng lại bắt mắt trừng mắt: "Cậu chỉ giỏi biện hộ cho Thẩm Nham thôi! Anh ta chắc chắn sẽ làm bạn nhảy với cậu lúc khiêu vũ rồi nên cậu mới không vội, chứ mình đây, lát nữa tới hội trường, phải tùy vào vận khí với đại một người, không liều mạng mặc vậy thì sao được! Hơ, thắt chặt quá, muốn ói quá... À phải rồi, sao cậu vẫn chưa chuẩn bị trang phục? Không phải cậu định mặc đồ và mang đạo cụ cùng 1 cặp với Thẩm Nham sao?"

Tiêu Quả Quả nghe thấy vậy thì cười một cách bí hiểm, sau đó cô lôi một thanh cự kiếm bóng loáng đằng sau cửa đã được chuẩn bị trước đó ra, "Mình COS[1] vũ khí của Thẩm Nham, đủ xứng đôi!"

[1]COS: COSPLAY - đóng giả, hóa trang thành 1 nhân vật manga, game, truyện, ...

Gần đây Thẩm Nham đang chơi 1 game online tên « Liên Minh Giang Hồ », Tiêu Quả Quả chuẩn bị thanh kiếm này dựa theo vũ khí lợi hại nhất của một vị kiếm khách, có tên là "Huyền Thiết Trọng Kiếm", kích cỡ của nó có thể che chắn được cả người cô.

Hùng Bảo Đình thấy vậy thì ghen hòng, nhìn chằm chằm cô bạn của mình: "Quả Quả, mình xin bãi phục cậu!"

Thấy bạn mình phản ứng như vậy, Tiêu Quả Quả rất vừa lòng, nhảy nhót tới chỗ Tổng Kiếm Hà - cô bạn cùng phòng kiêm tác giả tiểu thuyết trên mạng, "Nhị Nha, cậu đã khỏe chưa? Tiểu Vi gọi điện tới gục 2 lần rồi đấy!"

Tổng Kiếm Hà ngẩng mặt lên khỏi laptop, cả người trông như một u hồn, đến cả giọng nói cũng trở nên mơ hồ kì lạ, "Các cậu đi chơi đi, mình không đi đâu, 1 tiếng nữa là tới 12h rồi, mình còn 3000 chữ nữa cần viết... Tròn Tròn à, đừng có nhảy nhót, ký túc xá của chúng mình đã cũ đến độ sắp trở thành di vật khảo cổ rồi, mỗi lần cậu bật lên bật xuống như con thỏ, đều khiến mình sợ khu nhà này sẽ tan tành mây khói trong khi cậu vẫn còn đang cười nói đấy..."

Khóe miệng Tiêu Quả Quả giật giật, "Làm ơn lần sau chê mình cũng đừng ví dụ đáng sợ như thế? Còn nữa, đừng gọi, mình là, Tròn, Tròn!">__

*

Vũ hội hóa trang đã sớm bắt đầu, lúc này ở cửa vào chỉ còn lại người của Hội Học Sinh.

Hôm nay Thẩm Nham mặc quần trắng, áo trắng, tóc dài đen như mực, mặt mũi trắng trẻo như ngọc, nhìn bộ dáng ngọc thụ lâm phong đó, 2 con mắt

hình trái tim của Tiêu Quả Quả sắp bắn ra ngoài tới nơi rồi.

Đang hưng phấn vậy gọi, lại nhìn thấy anh ta đột nhiên giữ chặt tay một nữ sinh, sau đó hai người bắt đầu cãi vã.

Hừ? Nữ sinh kia. Hình như là Diệp Vi.

Tuy rằng Tiêu Quả Quả không có hứng thú với game online, nhưng vì Thẩm Nham, cô vẫn đi tìm hiểu trò chơi này, nhận ra Diệp Vi đang COS nhân vật Lạc Y trong trò chơi.

Hai người đứng cạnh nhau, một người cao lớn mặc bạch y tung bay, một người nhu nhược nhỏ nhắn trong chiếc váy màu hồng phấn, nhìn qua trông họ thật đẹp đôi.

Tiêu Quả Quả nhìn lại cự kiếm mình mang tới, cúi đầu thờ dài.

”Quả Quả, Đại Bảo, các cậu tới rồi à! Nhị Nha đâu?”

Tiếng gọi của Diệp Vi khiến cho cô phục hồi lại tinh thần, lập tức thò ra một tràng: “Vẫn còn đang viết truyện ở Ký túc xá chứ đâu! Sắp biến thành bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối rồi, mỗi lần đều chờ tới 2 tiếng trước hạn nộp mới cố sống cố chết làm, mặc kệ cậu ấy!”

Tiêu Quả Quả nói xong lại ngược mắt nhìn Diệp Vi rồi tới Thẩm Nham, do dự một lúc mới dám hỏi: “Ban nãy nhìn thấy hai người hình như đang cãi nhau? Chuyện gì vậy?”

Diệp Vi liếc nhìn Thẩm Nham rồi lại im lặng.

Thẩm Nham cười cười, “Không có gì, đang tranh luận chuyện trang trí cho lễ đường thôi mà.” Sau đó anh ta nhìn Quả Quả từ trên xuống dưới một lượt, “Quả Quả, em chọn vai.”

Cô đang mặc một bộ quần áo bình thường, đang ôm một thanh kiếm kì lạ trông khá quen mắt trong lòng, về mặt Thẩm Nham tràn đầy tò mò.

Tiêu Quả Quả đem thanh kiếm chắn trước người mình, “Thiếu hiệp, ta thấy anh có thiên phú dị bẩm, cốt cách đáng nể, vừa thấy đã biết là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, nhưng vẫn còn thiếu một thứ vũ khí xứng tầm với anh, anh thấy ta thế nào?”

Sắc mặt Thẩm Nham cứng đờ: “Ta chỉ sợ ta nhắc không nổi.”

Thanh Kiếm mang tên Tiêu Quả Quả nhất thời đen mặt, “Thẩm Nham! Không đồng ý làm chủ nhân của ta thì chờ ta chém chết đi!”

”Phi...! Quả Quả, em đáng yêu quá đi!” Hai vai Thẩm Nham run lên vì cười liên tục, kéo Quả Quả đang đứng sau thanh kiếm ra, xoa xoa đỉnh đầu của cô, “Được rồi, đừng ồn ào nữa, đói bụng chưa? Anh có để phần bánh ngọt lại cho em đấy!”

Người con trai đứng trước mặt đang mang ánh mắt ôn nhu cùng nuông chiều nhìn mình thật sự có thể làm tan chảy hết mỡ trong người cô, hờn vía Tiêu Quả Quả đã lên mây luôn rồi, hoàn toàn quên luôn chuyện mình đã ăn no rồi mới đến, “Đói.”

”Hai người trò chuyện đi, em có việc nên đi trước đây!”

Có lẽ do bỗng nhiên trở thành bóng đèn nên sắc mặt của Diệp Vi hơi tái đi.

”Tiểu Vi, chờ mình đi cùng!” Hùng Bảo Đình chạy theo, vẫy vẫy tay với hai người đằng sau, “Mình sẽ không ở lại làm bóng đèn đâu! Hai người cứ thoải mái mà kết tình duyên người và kiếm đi!”

Hùng Bảo Đình vừa đi vừa than, “Ai, ngay cả Quả Cầu kia cũng có bạn trai rồi, mình vậy mà vẫn còn FA, đúng là ngược đời...”

Diệp Vi nghe thấy vậy thì nhú mày, “Thẩm Nham hình như còn chưa phải bạn trai của Quả Quả mà?”

”Hừm, Quả Quả vẫn nói là còn chưa bắt được tới tay, nhưng mà cũng là chuyện không sớm thì muộn thôi, bọn họ thân quen lâu như vậy, phụ huynh hai bên cũng đã sớm biết quan hệ của họ rồi.”

Diệp Vi không đồng ý với lời của Bảo Đình: “Mình cảm thấy Thẩm Nham không có ý kia với Quả Quả đâu.”

”Mình lại thấy anh ta rất thích Quả Quả! Do Quả Quả rất mập nên mới ngượng ngừng không thừa nhận thôi!”

”Cậu vừa nói, bọn họ đã quen biết lâu như vậy, nếu thích thì đã sớm thành một đôi rồi, hơn nữa nếu Thẩm Nham thật sự yêu Quả Quả thì sẽ để ý tới cơ thể của cậu ấy sao?” Giọng điệu của Diệp Vi có phần hơi kích động.

Hùng Bảo Đình hoài nghi nhìn Diệp Vi, “Tiểu Vi, cậu không phải là có ý với Thẩm Nham đấy chứ?”

Khuôn mặt Diệp Vi hơi mất tự nhiên, “Mình sao lại có ý với anh ta chứ, chỉ là bất bình thay Quả Quả thôi!”

Hùng Bảo Đình khề véo cánh tay đầy thịt của mình, “Biết làm sao được, ai bảo bọn mình mũm mĩm quá, ai sẽ nguyện ý mang một cô bạn gái tròn trịa đi

ra ngoài gặp người khác chứ, haizzzz... đáng người cậu tốt như vậy, sao vẫn chưa có.”

*

Hai người Hùng Bảo Đình cùng Diệp Vi vừa mới đi không được bao lâu, bạn thân của Thẩm Nham kiêm bạn cùng phòng - Lương Gia Bình đã chạy tới.

”A, Cục Đá, thanh kiếm này của cậu trông được đấy!”

Lương Gia Bình đội một mái tóc giả màu vàng, miệng ngậm một điếu thuốc, nhân vật COS là Sanji trong One Piece, tạo hình cùng khí chất trông giống cực.

Lúc này Tiêu Quả Quả đang ăn bánh ngọt, Thẩm Nham cầm kiếm giúp cô, Lương Gia Bình hoàn toàn không phát hiện có người đằng sau thanh kiếm, quảng vai Thẩm Nham, bắt đầu nhiều chuyện: “Khi nào thì mình mới được uống rượu mừng của cậu cùng Tiêu đại tiểu thư đây hả?”

Thẩm Nham nhú mồm, “Rượu mừng chuyện gì?”

”Còn giả vờ, hôm qua ba mẹ cậu trước mặt hai vị bố lão nhà mình khoe khoang, nói chờ cậu cùng đại tiểu thư tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn! Cậu không biết thì thôi, ba mẹ cậu vừa đi, lập tức mình bị bố lão trong nhà châm chọc khiêu khích, nói mình vô dụng, ngay cả một đứa con gái cũng không theo đuổi được! Làm ơn đi, đó là do mình không muốn theo đuổi đấy chứ? Nếu như mình cưới Tiêu Quả Quả còn không phải bị đám bạn bè chê cười chết mất! Mình nói với ba mẹ một câu là bán con cầu vinh, tự nhiên bị họ ném cả cái gạt tàn vào khuôn mặt tuần tú này, hại mình suýt nữa bị hủy dung!”

Thẩm Nham liếc nhìn Tiêu Quả Quả đang ăn bánh ngọt đằng sau cây kiếm, hơi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, “Cậu đừng nghe ba mẹ mình nói bừa!”

Thấy sắc mặt của Thẩm Nham không được tốt, Lương Gia Bình lập tức giải thích: “Cái gì cơ, Cục Đá, mình không phải ý nói cậu bán mình cầu vinh, dù sao gia thế của cậu với đại tiểu thư nhà người ta tương đương nhau, thanh mai trúc mã! Nếu không thì quá ỳ ạch cho cậu phải cưới cô nàng đó rồi! Túng mạo hơi xấu một chút nhưng có tiền mà! Cưới được cậu cũng không phải lỗ vốn, còn có công lớn với anh em bạn bè, hai người mà kết hôn thì ba mẹ mình cũng hết hy vọng mà.”

Không giải thích còn được, đằng này càng giải thích càng khiến chuyện phức tạp hơn, thấy mặt Thẩm Nham giật giật mấy lần, Lương Gia Bình cuối cùng cũng im lặng, “Đùa thôi mà, đùa chút thôi mà.”

”Về sau đừng có lấy loại truyện này ra đùa.” Khuôn mặt Thẩm Nham tràn đầy nghiêm nghị.

”Còn không phải là tại ba mẹ mình, mình nói với họ là không có khả năng, họ không tin. Mình còn không hiểu khẩu vị của cậu sao? Cậu chỉ thích người giống như Diệp Vi thôi!”

Người nói vô ý người nghe cố tình, sắc mặt Thẩm Nham cương cứng, vẻ mặt tự nhiên hiện lên trong mắt, càng không ngừng nháy mắt với Lương Gia Bình, chỉ tiếc anh ta hoàn toàn không hiểu ý, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt đề tài này.

”Thực ra thì đại tiểu thư đối với cậu rất tốt, tháng trước còn vì cậu mà trở mặt với người trong nhà, sống chết cũng không chịu đi xem mắt, chắc... chỉ là hơi béo một tí.”

Vừa dứt lời, một người từ sau thanh kiếm vàng rực bên cạnh Thẩm Nham đi ra.

Thẩm Nham bắt đầu đi đỡ trán.

Còn Lương Gia Bình thì sợ tới mức miệng sắp rớt xuống đất đến nơi rồi, liên tục lùi về sau hai bước, đưa tay ôm lấy lồng ngực vẫn còn đang đập bình bịch của mình, “Quả. Quả Quả, mấy ngày không gặp, gầy thêm rồi kia, ha ha.”

Vừa nói vừa tiến lại gần bên tai Thẩm Nham nghiêng răng oán hận, “Mẹ, anh em thế đấy? Cậu cứ tự nhiên trở mặt nhìn mình đi vào chỗ chết mà không ngăn lại?”

Thẩm Nham liếc mắt một cái, “Miệng cậu nhanh như vậy, mình cản được à?”

Tiêu Quả Quả thông thả bước chậm chậm lại gần, cầm thanh kiếm quơ qua lại trước mặt anh ta, cười tủm tỉm, “Rất béo đúng không?”

Lương Gia Bình đưa tay lau mồ hôi, rồi cẩn thận đẩy đẩy thanh kiếm, “Đại tiểu thư anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi! Từ nay về sau trong từ điển của anh sẽ không có một từ béo nào hết, hơn nữa hai chữ tròn và trịa cũng tuyệt đối không đồng thời xuất hiện, cầu xin em tha cho anh một lần đi!”

Tiêu Quả Quả đánh giá anh ta vài lần, con người đảo đi đảo lại, “Nghe giang hồ đồn Lương thiếu của chúng ta, từ Yên gầy, Hoàn phi[2], mặc kệ là con gái có dáng người gì thì trong 3 ngày cũng sẽ bắt được tới tay phải không?”

[2] Chính xác là “Yến sầu, Hoàn phi” nghĩa là Dương quý phi béo, Triệu Phi Yến gầy. Ý chỉ con gái từ gầy đến mập.

Lương Gia Bình nghe thấy thế, dù mặt tràn đầy kiêu ngạo nhưng vẫn khiêm tốn mở miệng: “Quá khen quá khen!”

”Em cho anh 3 tháng.”

”Cho anh 3 tháng? Làm Làm gì á?”

”Theo đuổi em a!”

“” Lương Gia Bình choáng váng.

”Anh không phải mới nói, không theo đuổi vì anh không muốn sao? Chúng ta đánh cuộc đi, nếu anh theo đuổi thành công, chuyện này em sẽ bỏ qua, em sẽ hoàn toàn phục tùng anh, sau này anh thích nói em như thế nào thì thế ấy, em sẽ không phản bác một lời! Nếu anh thất bại Ha ha, vậy anh phải đi nói với chú Lương - ba anh là anh thích em, không phải em thì không lấy vợ! Thế nào? Dám không?”

Lương Gia Bình nghe thấy vậy thì lệ rơi đầy mặt, còn thiếu nước quỳ xuống thôi, “Không không không Không dám a! Bà cô tổ ơi, anh về sau dám nói lung tung nữa thì cho em xé nát miệng của anh ra nhé! Ai mà không biết trong mắt em chỉ có Thẩm Nham, có cho anh 3 năm anh cũng không thành công a!”

”Lương Gia Bình, về sau nếu còn để em nghe thấy anh nói xấu sau lưng em, em sẽ đi nói cho chú Lương là em thích anh, không phải anh thì không lấy chồng!” Tiêu Quả Quả hừ một tiếng, vác kiếm rồi đi.

Thâm quá đi!

Lương Gia Bình xanh mặt, bước không vững, ghé vào vai Thẩm Nham: “Cậu nhìn con bé kia xem, quá ngang ngược rồi! Cậu xin cậu thay trời hành đạo, thu phục nó đi”

”Cậu á! Sớm muộn gì cũng chết vì cái miệng!” Thẩm Nham ghét bỏ đẩy anh ta ra, lo lắng chạy theo Tiêu Quả Quả.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tiêu Quả Quả làm hai cái lỗ trên thanh cự kiếm rồi luồn dây qua buộc lại, đeo chéo trên vai, nhìn từ đằng sau trông không khác gì một thanh kiếm biết đi, khiến cho tất cả mọi người đều chú ý.

Thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm nguyên bản khiến người khác ấn tượng bởi “Trọng Kiếm Vô Phong, Đại Xảo Vô Công”[1], nhưng bị Tiêu Quả Quả đeo trên người như vậy, bỗng nhiên biến thành kiếm mang phong cách Kute[2], có thể dùng 4 chữ “Mũm mà mũm mĩm” để hình dung.

[1] Huyền Thiết Trọng Kiếm là kiếm của Độc Cô Cầu Bại, câu "Trọng Kiếm Vô Phong, Đại Xảo Vô Công" là dòng chữ được khắc trên kiếm, nghĩa là "Trọng kiếm thô sơ, không hề gia công". Thanh kiếm đã nặng, lại không có lưỡi sắc và mũi nhọn.

[2] Bản gốc là Q-style, Q phát âm gần giống cute, nên có thể hiểu là Cute Style.

Tâm trạng không vui, nên một mình Quả Quả ghé vào quầy bar trong hội trường uống rượu, trong đầu vẫn luôn hồi tưởng lại những lời nói vô ý của Lương Gia Bình ban này, Thẩm Nham thích những cô gái giống Diệp Vi.

Dáng người Diệp Vi rất đẹp, diện mạo lại thanh tú, còn là trường nhóm văn nghệ, thường xuyên chủ trì các buổi diễn văn nghệ, có rất nhiều người theo đuổi cô ấy.

Có lẽ không có người con trai nào không thích một cô gái giống như Diệp Vi đi?

Nhưng mà, Diệp Vi cùng Thẩm Nham? Cô chỉ biết Lương Gia Bình có ý với Diệp Vi, còn.

Mấy sinh viên bên Ký túc xá nữ có quan hệ rất tốt với nhóm nam sinh bên Ký túc xá nam của Thẩm Nham, bởi vì Diệp Vi là đội trưởng văn nghệ, cho nên giao tiếp khá nhiều với Thẩm Nham, chuyện này rất bình thường, nhưng mà nếu nói hai người bọn họ có chuyện, vậy tại sao cô không cảm giác được gì.

Tiêu Quả Quả lắc lắc đầu, xua đi những suy nghĩ miên man trong đầu, tất cả chỉ số IQ của cô đều bị Lương Gia Bình làm tụt hết rồi.

”Quả Quả!” Thẩm Nham đã tìm đến, vẻ mặt có hơi bất an.

”Uống không?” Tiêu Quả Quả rót một ly rượu cho anh ta.

”Em cũng biết mà, Lương Gia Bình luôn nói mà không biết nghĩ, em đừng để bụng.”

Tiêu Quả Quả hơi say say, tay chống đầu nhìn anh ta, “Cũng không hẳn vậy, có một số chuyện là sự thật.”

Thẩm Nham nhũn mày, các đốt ngón tay xiết chặt lấy ly rượu, “Có à?”

Cô nhìn anh, hai tròng mắt long lanh như nước, “Có đó, ví dụ như, trong mắt em chỉ có một mình Thẩm Nham.”

Thẩm Nham nhẹ nhàng thờ phào, hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, “Đã khuya rồi, đừng uống rượu nhiều, ngày mai là Chủ nhật, trường còn tổ chức lễ hội tuyển dụng, không phải em đã nói phải nhanh chân có mặt sao?”

“Có mặt cái gì chứ! Tiêu đại tiểu thư như em mà còn cần tới lễ hội tuyển dụng à? Lại đây, tiếp tục uống!” Lương Gia Bình không biết từ lúc nào đã sán lại gần, ân cần rót rượu cho cô.

Tiêu Quả Quả quét mắt nhìn anh ta một cái, Lương Gia Bình lúc này mới cảm thấy có lỗi, vỗ vỗ ót, “Xin lỗi em ha, quên mất em mới trở mặt với mọi người trong nhà! Mà có sao đâu, Cục Đá sẽ nuôi em mà!”

Nhìn khuôn mặt lúc nào cũng thấy đáng ghét này, Tiêu Quả Quả lôi điện thoại ra, tìm trong danh bạ số điện thoại của chú Lương, “Cho anh 3s, đừng xuất hiện ở trước mặt em, nếu không, sau 3s kiếp sống độc thân tuyệt vời của anh sẽ chấm dứt.”

Ngay lập tức, Lương Gia Bình nhổ lại rượu trong miệng vào ly, chạy đi như bay.

“Em a.” Thẩm Nham bắt đầu nhìn cô một cái, đang định nói câu gì đó, thì cách đó không xa đã có người vội vã chạy tới tìm anh ta, ghé vào bên tai anh thì thầm, sắc mặt Thẩm Nham bỗng chốc thay đổi, đành quay lại xin lỗi cô, “Quả Quả, anh đi có việc trước rồi sẽ quay lại tìm em.”

“Đi đi, quý ngài bận rộn!” Tiêu Quả Quả phẩy phẩy tay.

*

Tuy vũ hội hóa trang là hoạt động giải trí của sinh viên, nhưng vẫn sẽ có một số danh nhân là học sinh cũ của trường tới góp vui, thế nên nhà trường cùng Hội Học Sinh vẫn phải đón tiếp họ, thành viên Hội Học Sinh cũng có thể vui chơi nhưng cần phải biểu hiện đẹp mắt một chút.

Vậy nên điệu nhảy đầu tiên liền biến thành một màn trình diễn.

Thẩm Nham xin lỗi cô vì phải đón tiếp Ban Giám Hiệu, tự mình thực hiện và sắp xếp, cho nên không thể tham gia điệu nhảy đầu tiên cùng với cô được. Tiêu Quả Quả hơi thất vọng, nhưng cô cảm thấy thoải mái thờ phào nhiều hơn.

Có một lý do chính đáng, sẽ tránh cho Thẩm Nham rơi vào hoàn cảnh khó xử, vậy cũng tốt.

Nếu như Ban Giám Hiệu không tham gia, vậy anh ấy có tham gia điệu nhảy đầu tiên cùng mình không? Cô không dám đảm bảo.

Đến bây giờ anh vẫn luôn cẩn thận chú ý tới thể diện của cô, ví dụ như màn “Mượn kiếm tỏ tình” của cô hôm nay, thực ra anh vẫn chưa trả lời có cần cô hay không.

Ca sĩ với giọng hát, vũ công với điệu nhảy, khách với kiêu, nhà văn với bút, anh hùng với ý chí chiến đấu, nếu không có tận thế, thì những thứ này luôn đi liền với nhau.

Cô muốn có một sự tồn tại gắn kết lãng mạn như vậy với người trong lòng, ai có thể ngờ, một cô gái đang trong độ tuổi đẹp nhất lại là một cục thịt mồm nồm chứ.

Tất cả mọi người đều hâm mộ cô có một vị trúc mã ôn nhu chăm sóc như vậy, thậm chí người khác còn thầm chấp nhận bọn họ là một cặp, nhưng mà, cô càng ngày càng không xác định được tâm tình của Thẩm Nham. Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong trí nhớ của cô, chưa bao giờ thấy người thiếu niên kia nói một câu ngọt ngào hay thề non hẹn biển với cô cả.

Cô vẫn tưởng rằng học Đại học xong, có thể quang minh chính đại thành một cặp với anh, nhưng mà, anh vẫn đối xử rất tốt với cô trước sau như một, không hề nhắc đến việc xác định mối quan hệ một cách rõ ràng, chỉ nói là bây giờ quá bận, không có thời gian yêu đương, vẫn giữ nguyên quan hệ bạn bè cho thoải mái.

Nhìn ánh đèn chiếu xuống đôi nam nữ tựa như kim đồng ngọc nữ kia, Diệp Vi với Thẩm Nham, Tiêu Quả Quả yên lặng đứng dậy rời khỏi đây.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xảy ra 'bạo phát' bên trong Hội Trường, giống như sóng thần đánh vào bờ vậy, tiếng hét chói tay đầy hỗn loạn của đám nữ sinh, chắc là vị cựu học sinh kiêm danh nhân nào đó xuất hiện, trong 1 tuần lễ kỷ niệm, tình huống này xảy ra liên tục.

Lạc trong đám người hỗn loạn, Tiêu Quả Quả vấp ngã, cô cảm thấy hơi lạ vì không thấy đau, chắc là đè lên ai đó rồi.

Hai tay cô chống lên một lồng ngực ấm nóng, nghe thấy tiếng kêu rên dưới người mình, cô nhanh chóng bò dậy, suy nghĩ đầu tiên là người này xui xẻo quá, bị một tảng thịt bự có khả năng sát thương lớn đè lên, mong là đừng chết bẹp. (>_<)

Tiêu Quả Quả đang chuẩn bị xin lỗi, nhưng còn chưa kịp nhìn tới hình dáng người đó ra sao, cô đã bị đám đông cuồng nhiệt gạt phăng về một phía, không dừng lại được a.

Sau một hồi chen chúc luồn lách suốt nửa thì giây cả người, cuối cùng Tiêu Quả Quả cũng thoát khỏi đám đông điên cuồng kia, nghiêng nghiêng ngã ngã rời khỏi đó, bởi vì uống khá nhiều rượu, vừa mới về Ký túc xá cô đã nằm bẹp trên giường, ngủ không biết trời đất là gì.

Sáng hôm sau, Tiêu Quả Quả tỉnh dậy.

Vừa rời giường liền cầm điện thoại, 11h kém, Ký túc xá vắng tanh.

Chờ cô đánh răng rửa mặt, chỉnh sửa linh tinh thần tóc rồi mang theo sơ yếu lý lịch tới hội tuyển dụng thì lễ hội cũng gần kết thúc rồi. Chỉ còn lại lác đác vài công ty vẫn đang tuyển, cô vội vội vàng vàng 'tổng khứ' mấy bản sơ yếu lý lịch.

"Bạn học, điền cái này là xong!"

"Vâng."

Tiêu Quả Quả cầm cúi điền.

Mấy vấn đề cần điền đều rất bình thường, tới mục cuối lại đột nhiên thay đổi phong cách, Tiêu Quả Quả dừng bút, vẻ mặt rối rắm, cuối cùng quyết định bỏ qua mục này.

Hậu quả, lúc trả giấy tờ bị người ta gọi lại, "Bạn à, mục cuối là phần quan trọng nhất đó, không điền coi như không tính đó! Nếu không xác định được thì cân thử đi bạn! Chúng mình có chuẩn bị cân điện tử này!"

Tiêu Quả Quả nhìn cô bạn kia mang một cái cân điện tử ra, cả người cứng đờ, mẹ nó, công ty kiểu gì thế???

Vất vả lắm mới gửi được một bộ sơ yếu lý lịch, cô thực sự không muốn bỏ qua một cơ hội, đành phải cứng ngắc đứng lên cân.

Mấy con số trên cân thay đổi liên tục, cuối cùng dừng lại tại số 80.

Không phải 80 cân, là 80 Kg[3]

[3] Đơn vị đo lường của TQ, 1 cân xấp xỉ 500g = 0.5kg. Nên 80 cân = 40Kg

Nhân viên tuyển dụng lưu loạt điền '160 cân' vào tờ giấy giúp cô, cũng thêm quan tâm tới kháng nghị của cô "Tôi cởi quần áo, giấy và túi xách, bên trong có chai nước thì chỉ có 156 cân thôi".

*

Trên đường tới canteen, Tiêu Quả Quả gặp được ba người Hùng Bảo Đình, Tống Kiêm Hà, Diệp Vi.

"Quả Quả, cậu về rồi à, tình hình thế nào?" Hùng Bảo Đình hỏi.

Mất công đi một chuyến đúng lúc trời nóng, cả người Tiêu Quả Quả không khác gì một miếng thịt bị nướng, phờ phạc phẩy tay, "Đừng nói nữa, mình đi trễ, gần về hết rồi."

Hùng Bảo Đình kinh ngạc, "Không thể nào! Tiểu Vi không gọi cậu à? Mình nhớ Tiểu Vi là người cuối cùng rời khỏi phòng mà!"

Diệp Vi bắt đầu dĩ nhiên nói: "Mình có gọi, cậu ấy nói sẽ dậy ngay, mình thấy thế thì đi trước!"

"A? Chắc là mình lại ngủ mơ rồi, cậu vừa đi mình lại ngủ tiếp." Tiêu Quả Quả ảo não.

"Thôi qua rồi, còn có cơ hội khác mà." Hùng Bảo Đình an ủi.

"Tròn Tròn, cậu nộp hồ sơ vào mấy nơi?" Tống Kiêm Hà hỏi.

Tiêu Quả Quả lập tức giơ bàn tay ra trước mặt, ý chỉ STOP, "Dừng, mình vừa mới bị kích thích xong, đừng đề cập tới vấn đề mẫn cảm này!"

Tống Kiêm Hà trừng mắt nhìn cô, "Sao thế Tròn Tròn?"

"."

Tiêu Quả Quả cuối cùng cũng bỏ qua ý định cãi vã cho cô nàng này, bề ngoài thì mang bộ dạng lolita vô tội, giả ngây thơ ngờ nghệch, thật sự lại rất phúc hắc, cô nhìn không được đành nói toẹt hết ra, "Còn không phải vì đơn điều tra của tập đoàn Phương thị kia, mục cuối cùng thật biến thái!"

Hùng Bảo Đình vừa nghe thấy, như gặp được tri kỷ, kích động kéo tay cô, "Mình cũng phải điền á! Có công ty nào lại hỏi cân nặng người khác thế không? Chưa kể còn đặt dấu '*' sau chữ Cân nặng nữa, ghi chú dưới cùng: '*' là thông tin bắt buộc! Tức điền lên đi được! Nghĩ lại cảnh mình chịu khuất nhục ghi xuống '136 cân', mình đau lòng quá đi! Tròn Tròn à, cậu cao gần 1m7 còn đỡ, với người 1m6 như mình thật là thiệt thòi quá! Hu hu TT __ TT, mình phải giảm béo!"

Tieu Quà Quà liếc nhìn cô nàng một cái, “Bỏ cái chân gà trong tay xuống đi rồi hăng nói lời này!”

Hùng Bảo Đình luyến tiếc bỏ xuống, “Ăn xong bữa này mình sẽ bắt đầu!”

Tieu Quà Quà thờ dài, “Mình nói cậu á, mỗi ngày đều la hét phải ăn uống điều độ giảm béo, chưa có lần nào thành công cả, còn không bằng muốn ăn gì thì ăn đó đi!”

Hùng Bảo Đình thờ dài theo cô, “Mình không tốt số như cậu! Trong nhà có nhiều tiền như vậy, còn có một bạn trai tốt bụng như thế!”

Trước đây Hùng Bảo Đình cũng hay nói như vậy, nhưng hôm nay nhắc đến 2 chữ 'bạn trai' kia, trong lòng Tieu Quà Quà rất phức tạp, theo bản năng liếc nhìn Diệp Vi một cái.

Chuyện vũ hội tối qua, bọn họ đều không nhắc tới.

Nhưng mà vốn dĩ cũng không có chuyện gì, nếu cố gắng giải thích, ngược lại còn đáng ngờ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hai ngày nay, ba người khác trong Ký túc xá liên tục nhận được điện thoại thông báo phỏng vấn, nhất là Diệp Vi, một số công ty gọi tới đều là công ty tốt.

Bạn cùng phòng ai cũng bận rộn, duy nhất Tieu Quà Quà lại không có động tĩnh gì, hồ sơ gửi trên mạng cũng trôi về nơi nào rồi, Quà Quà gấp gấp đến mức cả ngày đều bực bội, than thở một ngày làm tới tận 7 bài kiểm tra.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, Quà Quà rất thích làm bài kiểm tra, mà dù có tốt hay không thì cô cũng thích ăn vặt nữa.

”Làm sao đây, tiêu đời rồi, không kiểm được việc thì mình sẽ phải tuyệt thực.”

Hùng Bảo Đình cảm thấy rất kì lạ, “Quà Quà, thành tích của cậu tốt như vậy, hàng năm thường nhận được học bổng, sao lại không có công ty nào gọi tới thông báo chứ?”

Tieu Quà Quà đẩy đẩy chồng bài kiểm tra trên bàn, đứng dậy, “Mình cũng không biết, gần đây mình xui xẻo sao ý. Chẳng lẽ là báo ứng của chuyện lần trước?”

”Chuyện lần trước? Chuyện gì?” Hùng Bảo Đình lập tức hỏi.

Tieu Quà Quà do dự rồi giải thích: “Hôm vũ hội, cựu sinh viên đẹp trai nhất trong truyền thuyết của trường Đại học A không phải đã tới à, đám nữ sinh đều phát điên lên rồi chen lấn nhau, mình không cẩn thận bị đẩy ngã, hình như ngã lên người một người đàn ông, sau đó do quá đông nên mình lại bị đám người đẩy đi, còn chưa kịp xin lỗi người kia nữa, từ đó đến giờ mình vẫn băn khoăn hoài.”

Hùng Bảo Đình: “Ặc”

Đang ngồi trước máy tính, Tống Kiêm Hà: “Ha Ha.”

”Cậu cười là có ý gì?” Tieu Quà Quà giận dữ.

Tống Kiêm Hà vừa gõ bàn phím lạch cạch vừa trả lời: “Nếu cân nặng của cậu chỉ còn 1/2, thì cảnh cậu vừa kể chính là màn mở đầu lãng mạn trong chuyện tình kinh điển với mấy anh tổng tài. Nhưng vì cậu là nữ chính nên chuyện tình này Hoàn luôn được rồi.”

”Tại sao?”

Tống Kiêm Hà quay lại, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, “Cái này còn phải hỏi à? Nam chính sẽ bị cậu trực tiếp đè chết! (づ￣▽￣)づ”

Tieu Quà Quà tức học máu, “Tống Kiêm Hà, đòi người đã gian nan như thế, có sao còn để cho ta gặp người!”

Bạn học Tống Kiêm Hà không hề đồng tình, tiếp tục đâm thêm một nhát, “Ngoài ra vì tình bạn hữu nghị của chúng ta nên mình sẽ nhắc nhở cậu thêm một việc nữa, theo kinh nghiệm nhiều năm ngâm cứu tiểu thuyết tổng tài hào môn của mình, cậu vẫn chưa tìm được việc, đơn giản là do anh của cậu động tay động chân đằng sau rồi! Cho nên phiền cậu đừng cố nữa!”

Tieu Quà Quà: “.”

”Quả Quả, cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt, hay cậu giả vờ chịu đi xem mắt theo ý của anh cậu đi, tới lúc đó thì nói là không hợp với mình là được!” Diệp Vi đề nghị.

Tiêu Quả Quả ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, “Anh ấy sẽ tìm mọi đối tượng cho đến khi mình hài lòng mới thôi, cứ để một thời gian xem sao.”

”Vậy Thẩm Nham nói sao?” Như nghĩ tới chuyện gì đó, Diệp Vi bỗng hỏi.

Tiêu Quả Quả nhún vai, “Thẩm Nham khuyên mình nên nói chuyện với anh hai, bàn bạc kỹ lưỡng với anh ấy, cho xin đi, anh của mình đáng sợ như vậy, mình không dám đâu! Chính Thẩm Nham còn không phải sợ anh mình chết khiếp.”

*

Một tuần sau, vốn đang vật vờ trước máy tính, sắc mặt xám xịt, bỗng nhiên Tiêu Quả Quả hưng phấn hét lên, “Yeah! Thấy gì không? Các cậu tới đây xem! Mình được tập đoàn Phương thị gọi tới Phòng vấn này!”

Hùng Bảo Đình bỏ chiếc vòng lắc xuống, phóng tới, “Thật không?”

Tổng Kiêm Hà đến cái mông cũng không chịu nhấc, nói “Cậu chắc chắn là Phương thị, mà không phải là Viên thị hay Cầu thị à?”[1]

[1] Viên và Cầu đều mang nghĩa là Tròn.

Tiêu Quả Quả ném 1 cái gối qua, “Cậu một ngày không chọc mình thì không thoải mái à!”

Diệp Vi sán lại gần nhìn bức e-mail kia, sau khi xác nhận là thật, mặt cô cứng ngắc: “Trong tờ đơn vấn đáp của tập đoàn Phương thị, tất cả chúng ta đều điền, nhưng chỉ có cậu được gọi tới phỏng vấn, Quả Quả, cậu đã điền như thế nào vậy? Chỉ mình với!”

Tiêu Quả Quả nhúc nhủ, “Mình cũng đang băn khoăn nè, chả biết điền sao lại được! Mình đang bối rối đây!”

Hùng Bảo Đình một bên ăn vụng miếng khoai trên bàn của Quả Quả, một bên hỏi: “Tập đoàn Phương thị nổi tiếng là khó vào, lễ hội tuyển dụng lần này chỉ mang tính hình thức thôi, thực sự vào được đều do đi cửa khác! Có phải người nhà cậu bí mật liên hệ không?”

Tiêu Quả Quả lắc đầu, khẳng định, “Không có khả năng đó, trong nhà mình do anh mình làm chủ! Ba mẹ mình tuyệt đối không dám giấu anh ý làm chuyện này! Ngày hôm qua mình gọi điện cho ba, ông rõ ràng cúp máy luôn, mẹ mình còn ác hơn, trực tiếp đưa tên mình vào danh sách đen, mình thiếu chút nữa chết vì tức đó, hai người họ sẽ không làm thế đâu?”

Về mặt Diệp Vi hơi lo lắng, “Chắc không có gì đâu, chỉ là mình nghe nói Phương thị yêu cầu về ngoại hình rất cao. Quả Quả, cậu đừng trách mình nói thẳng, là bạn bè nên mình mới nói chuyện này với cậu, mình sợ đến lúc đó cậu bị người ta ghét bỏ rồi gây khó dễ, ngày hôm qua mình có gặp một bạn, bị họ nói khó nghe lắm.”

Cả căn phòng đều trầm mặc.

Lời Diệp Vi nói cũng không sai, nhưng cũng làm cho người khác thấy bối rối.

Không chỉ có Tiêu Quả Quả, mà Hùng Bảo Đình cũng chịu không được, thật ra mấy hôm nay cô cũng gặp vài tình huống thế này.

Tổng Kiêm Hà dừng tay đánh máy một lúc, ngay sau đó nói bằng giọng điệu thoải mái: “Không có việc gì đâu Tròn Tròn, cậu còn đẹp mắt hơn so với mấy người gây nham! Là cô nàng mũm mĩm đẹp nhất mình từng gặp! Nếu Phương thị từ chối cậu vì điều này thì công ty đó cũng không có gì tốt hết!”

Hùng Bảo Đình gạt đầu lia lịa, vừa mập mạp mà vẫn có khí chất thì cũng chỉ có mình Quả Quả thôi.

Cô ấy không hề giống những người khác vì mập mà tự ti e dè, cô nàng cũng sẽ tự phối quần áo cho hợp, cô có bằng cấp, có thành tích học tập xuất sắc vượt trội, tính cách cởi mở, giao tiếp bạn bè trong trường cũng rất tốt.

Tiêu Quả Quả cảm động, khịt mũi một cái, “Cảm ơn cậu, Nhị Nha!”

Diệp Vi xách túi ra khỏi phòng, “Tùy cậu thôi, lời nói thật lòng thường khó nghe, đến lúc đó cũng đừng có khóc lóc tìm tới bọn mình!”

*

Lần này, tập đoàn Phương thị tổ chức tuyển dụng quy mô lớn, các vị trí cơ bản đều đã tuyển được hết, chỉ duy nhất vị trí trợ lý Tổng Giám Đốc là vẫn chưa chọn được người thích hợp.

Nói một cách nghiêm khắc là không phải không thích hợp, mà là chưa đủ để BOSS vừa lòng.

Đã phỏng vấn mấy cô gái đều có điều kiện rất tốt, ngoại hình - khí chất - giao tiếp đều toàn vẹn, hai người thực hiện phỏng vấn đều cảm thấy có thể quyết định được rồi, nhưng mà không hiểu sao đại BOSS vẫn chưa mở lời, vì thế vẫn phải tiếp tục phỏng vấn, trong lòng họ thầm oán, ánh mắt của BOSS cao quá, muốn tìm tiên trên trời sao??

Lúc Tiêu Quả Quả tới, trước cô còn có 5 người, năm cô gái đều nhìn Quả Quả ngồi xuống, tất cả đều liếc thêm mấy lần, nhưng họ rất nhanh thu lại ánh mắt của mình.

Trong lòng 5 người này đều nghĩ, xem đáng người vị kia, chắc 'hậu phương' vững chãi lắm đây? Nhưng mà 'hậu phương' có vững đến đâu chỉ sợ cũng không 'đỡ' được cân nặng của cô ta thôi, tới được vòng này là kết thúc rồi.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng tới lượt Tiêu Quả Quả, nhớ lại lúc này, hai cô gái ngồi cạnh có bàn luận với nhau về chức vụ này đã tuyển không biết bao nhiêu người, Quả Quả càng cảm thấy hồi hộp.

Trong phòng họp, Phương Cảnh Xán đang ngồi dựa lưng vào ghế, trở thành 'đích ngắm' trong ánh mắt ai oán của cấp dưới, cảm thấy quá chán anh đành xoay xoay cây bút, lúc ứng cử viên cuối cùng bước vào phòng vẫn, trong con ngươi anh ánh lên tia sáng khiến người khác khó phát hiện ra.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ làm ánh lên làn da trắng mịn của cô gái, đôi mắt đầy nổi khấn trương dần dần trùng khớp với một thoáng kinh hồng[2] anh bắt gặp tới hôm ấy. Không có giây thủy tinh, nhưng anh vẫn tìm được em.

[2] Kinh Hồng (惊鸿) hai từ này xuất phát từ bài thơ: Lạc thần phú (洛神賦) của Tào Thục (曹植), là một bài phú về nữ thần sông Lạc:

Trích đoạn:

余告之曰：

其形也，

翩若驚鴻，

婉若遊龍。

榮曜秋菊，

華茂春松。

Hán Việt:

Dư cáo chi viết:

Kỳ hình dã,

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long,

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng,

Dịch nghĩa (của Diệp luyện hoa):

Ta trả lời rằng:

Hình dáng của nàng,

Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng,

Rực rỡ thu cúc,

Tươi rạng xuân tùng.

"Hồng" chỉ chim nhạn, "phiên nhược kinh hồng" nghĩa đen là bay vút qua như chim nhạn bị hoảng sợ, hình dung về dáng vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng của người con gái, hoặc gói lại thành hai chữ "Kinh hồng".

Trong văn học, "một thoáng kinh hồng" có thể hiểu là từ "nhìn thoáng qua", trông thấy "dáng vẻ uyển chuyển" của nàng (kinh hồng), từ đó mà có ấn tượng, bắt đầu tình duyên.

Cùng với câu này, còn có câu thành ngữ: "Kinh hồng điểm ảnh" là để chỉ về đẹp nhẹ nhàng, kiều diễm, về đẹp khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán.

Bạn có thể đọc toàn bài thơ và dịch tại đây.

Hai người phỏng vấn lúc nhìn thấy cô gái bước vào, đầu tiên có hơi kinh ngạc rồi dò xét ngoại hình của cô, sau đó đồng thời nhìn về phía Phương Cảnh Xán.

Lần phỏng vấn cuối cùng này, ứng cử viên đều do BOSS tự mình tuyển chọn, lẽ nào cô gái này. cũng do anh chọn?

Hai người thấy Phương Cảnh Xán vẫn bình tĩnh không có gì khác thường, bèn chuẩn bị từng bước bắt đầu đặt vấn đề với ứng cử viên, nào ngờ BOSS - người mấy hôm nay vẫn im lặng thế mà lại chủ động nói trước.

Phương Cảnh Xán ngắt đầu từ tập hồ sơ, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn, “Tiêu tiểu thư, hồ sơ của cô tôi đã xem qua, không cần phải nhắc lại, cô hãy trình bày đơn giản, so với những người khác cô có ưu điểm gì hơn họ!”

Tiêu Quả Quả nhìn người đàn ông đang nói với mình, bị khuôn mặt quá mức chói sáng của anh làm cho choáng váng.

Ừm, người đàn ông này. 'ngon' quá đi!

Nếu Tổng Giám Hà ở đây lúc này, nhất định sẽ tát cô một phát, sau đó nói cô là đồ thất học, có thành ngữ cơ mà, là 'Tú sắc khả xan'[3]

[3] Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được hoặc mọi người vẫn thường thấy câu 'sắc đẹp có thể thay cơm' đó ^^~

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trước khi tới đây, Tiêu Quả Quả đã suy nghĩ rất kỹ, cô chỉ nhận được thông báo phỏng vấn duy nhất tới từ tập đoàn Phương thị, rõ ràng là vì nhan sắc của anh trai cô vẫn chưa vớ được tới đây, hay nói cách khác, đây có thể là cơ hội duy nhất của cô.

Tiêu Quả Quả hít sâu một hơi, vẻ mặt tràn đầy quyết tâm, lúc ngắt đầu lên, khăn trang cùng lo lắng đều biến mất, thần thái kiêu ngạo bẩm sinh bắt đầu bộc lộ.

“Phương tổng, tôi biết ngoại hình của tôi không phù hợp với vị trí này, trước khi tới đây cũng có nhiều người từng khuyên tôi bỏ qua, nhưng tôi đã từng điền số cân nặng của mình vào tờ đơn vấn đáp, nếu quý công ty đã gửi thư mời phỏng vấn cho tôi, điều đó chứng tỏ ngài sẽ không bởi vì ngoại hình mà từ chối tôi, cho nên tôi quyết định thử sức một lần.

Tôi biết quý công ty đã phỏng vấn rất nhiều người, ai cũng rất xuất sắc, vừa rồi ngài có hỏi tôi có ưu điểm gì hơn so với người khác, tôi muốn nói, ưu điểm của tôi chính là béo hơn họ.”

Cô vừa dứt lời, hai người phỏng vấn kia đều ngớ ra, rồi lập tức bật cười.

Khỏe môi Phương Cảnh Xán khẽ nhếch, sự hứng thú tràn đầy trên khuôn mặt anh: “Tiếp tục đi.”

Tiêu Quả Quả cố gắng ổn định tinh thần, tiếp tục nói: “Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, chúng ta nên phân tích một vấn đề kỹ lưỡng. Tôi mập, đây là khuyết điểm lớn nhất, nhưng cũng là ưu điểm lớn nhất của tôi.”

Nói tới đây, cô khẽ ho một tiếng, chân thành nhìn người đàn ông ngồi ở giữa, “BOSS, thể tích của tôi lớn, trời nóng có thể che nắng cho ngài, gió lớn có thể chắn cho ngài. Biệt danh của tôi là Carmen[1], một người làm quan cả họ được nhờ, chỉ cần tôi bước chân ra khỏi cửa một bước, không một papazzari nào có thể chụp được dù là móng tay của ngài! Bên ngoài thường không an toàn, chỉ cần có tôi chắn trước mặt, không một viên đạn nào từ kẻ thù của ngài có thể trúng ngài được! Tôi mập bằng 2 người, một người sẽ nhanh hơn 2 người, tôi có thể vừa làm trợ lý vừa làm vệ sĩ của ngài, hết lòng phục vụ ngài, vì vậy rất mong ngài có thể cho tôi một cơ hội!” (・ ̎ ・)

[1] Carmen là cái tên nước ngoài có nguồn gốc Latinh, đặt nhiều cho con gái, nhưng cũng có trường hợp con trai. Nó có thể chỉ một bài hát, ca khúc, bài thơ, tiểu thuyết cùng tên.

Theo nghĩa người Do Thái, tên này còn có nghĩa là người bảo vệ, người canh giữ.

Một tràng diễn thuyết tràn đầy khí thế của Tiêu Quả Quả vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người.

Hai người phỏng vấn cười liên tục, cách nổi bật của cô gái này rất sáng tạo, nhưng mà ngoại hình thật sự không phù hợp, nên vẫn phải loại cô ấy thôi.

Đang định đưa ra kết luận, kết thúc buổi tuyển dụng ngày hôm nay, không ngờ rằng.

Ban này Phương Cảnh Xán nhìn cô rất chăm chú, hai tròng mắt sáng rực, chờ cô nói xong, anh quay đầu đi, bả vai rung rung, sau đó mới quay lại, đôi mắt tràn đầy ý cười: “Ừ, nghe qua cảm thấy rất an toàn.”

Tiêu Quả Quả gãi đầu, hơi bất an, vừa rồi cô hơi nịnh hót một tí, không biết BOSS này có chấp nhận hay không.

Lúc này nghe mấy cô gái thảo luận chuyện những ứng cử viên mấy ngày qua xuất sắc ra sao, đủ sức đảm nhiệm chức vụ trợ lý Tổng Giám đốc này, Tiêu Quả Quả liền đoán, lâu như vậy mà vẫn chưa chọn được ai thì chắc chắn nguyên nhân không phải vì năng lực của họ, mà là có hợp mắt BOSS hay không. Cho nên vẫn chưa tuyển được không phải là do BOSS vẫn chưa mở lời hay sao? Không biết dụ dỗ, chọc cười BOSS thì có hiệu quả không đây?

Phương Cảnh Xán nhìn cô gái trước mắt, đứng dậy, “Tiêu Quả Quả.”

“Dạ!” Tiêu Quả Quả nhanh chóng đứng lên theo.

“Chúc mừng cô đã được nhận.”

Phương Cảnh Xán vươn tay, cách nhau một chiếc bàn, anh hơi khom người khẽ nắm chặt bàn tay mũm mĩm nhưng vẫn nhỏ xinh của cô.

Tiêu Quả Quả ngậy người đưa tay ra bắt lại. (◡‿◡)

*

Hoàn toàn không ngờ tới cô bé này sẽ được nhận trực tiếp luôn, sau khi kết thúc, hai người phỏng vấn đều nhìn không được đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Phương Cảnh Xán.

“Phương tổng, mặc dù là tuyển trợ lý cho ngài, quyền quyết định cuối cùng cũng thuộc về ngài, nhưng xin cho phép tôi được hỏi thêm mấy câu, vì sao lại chọn cô bé này?”

Phương Cảnh Xán nhìn người đó, “Tôi cũng muốn hỏi anh, vì sao lại không chọn cô ấy?”

Hai người đó đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi lại im lặng, BOSS hỏi câu này là có ý gì? Không phải rất rõ ràng sao?

“Trừ việc rất mập, những kỹ năng khác cũng không tệ.” Cuối cùng hai người họ đành nói sự thật.

Phương Cảnh Xán vừa lòng gật đầu, sau đó chỉ nói một câu liền rời khỏi phòng họp.

Anh nói là: “Khiến cho văn phòng càng thêm hài hòa.”

Cái vị trí trợ lý Tổng Giám đốc này, dù người được nhận là người bên ngoài hay người bên trong công ty thì cũng làm người khác phải đau đầu, không ít lão đại trong giới đều muốn đưa con gái mình vào vị trí này, dù là ai nhậm chức cũng không được bình yên đâu.

Nhưng nếu là cô gái này, vậy thì. Thành tích xuất sắc vượt trội, năng lực cũng rất tốt, quan trọng là ngoại hình 'an toàn'. Không những thế, còn quảng bá được chủ nghĩa 'chỉ trọng người tài không xét ngoại hình' của công ty.

Hai người sau khi suy nghĩ thông suốt thì rất tâm phục khẩu phục quyết định của Phương Cảnh Xán, cả hai cùng nhất trí cho rằng BOSS vì sự yên bình và đoàn kết của toàn văn phòng mà hy sinh lợi ích của bản thân, sắp xếp một vị trợ lý 'an toàn' bên mình, một người hết lòng vì công việc.

BOSS thật anh minh!

*

Được nhận rồi.

Được nhận thật rồi ! Còn là được nhận trực tiếp nữa! Như mơ ấy!

Tiêu Quả Quả choáng váng lão đảo rời khỏi công ty, hơn nửa ngày mới thanh tỉnh, kích động cầm lấy điện thoại nhắn tin cho mấy cô bạn ở Ký túc xá.

Tiêu Quả Quả: Ha ha ha ha ha. Xem đi đám người ngu xuẩn kia! Ta được nhận vào tập đoàn Phương thị rồi!

Hùng Bảo Đình: Gác cổng à?

Diệp Vi: Phát tờ rơi?

Tổng Kiên Hà: Dọn toilet?

Tiêu Quả Quả: Mẹ kiếp! Các cậu đang ghen tị, GATO với mình! Được nhận làm trợ lý Tổng giám đốc đó?

Tổng Kiêm Hà: « Người giúp việc của Tổng tài »?

Tiểu quả quả: (_ _ |||) Vì sao sau khi cậu bỏ thêm cái kí hiệu « » để chỉ tên sách thì nó lại trở nên tà ác thế?

Tổng Kiêm Hà: Mình đã bỏ cả trăm tác phẩm thể loại tổng tài cầu huyết!

Hùng Bảo Đình: Kinh, thế cậu có thể bỏ não cho Tiêu Quả Quả được không?

Tổng Kiêm Hà: Uhm Khẩu vị của mình gần đây hơi nặng.

Tiểu Quả Quả: Tối nay mình khao, hai người có muốn tự trả tiền không?

Hùng Bảo Đình: Chúc mừng!

Tổng Kiêm Hà: Chúc mừng!

Diệp Vi: Chúc mừng cậu, Quả Quả, tốt quá!

Lúc trước Tiêu Quả Quả hơi buồn vì những lời nói quá thẳng của Diệp Vi, nhưng mà nghĩ lại thì bạn ấy cũng có ý tốt, bây giờ còn thật tình chúc mừng mình, nên quan hệ của hai người cũng bình thường trở lại.

Tiểu Quả Quả: Cảm ơn, vẫn là tiểu Vi tốt nhất, tối nay muốn ăn gì thoải mái chọn!

*

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng Giám Đốc.

Mục Dao đẩy cửa bước vào, nhìn thấy vẻ mặt cười như 'phát xuân' của người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc khiến lòng cô trào lên một trận ớn lạnh, "Mặt trời mọc đằng Tây à? Mấy ngày nay vẻ mặt cậu 'thối' như bị người khác cướp mất vợ ấy, từ lúc nào mà lại trở nên 'thơm' lên thế!"

Tâm tình của Phuong Cảnh Xán đang rất tốt, bị ví von một cách bản bản nhưng vẻ mặt anh vẫn sung sướng như trước, "A, Không Ai Muốn, cậu tới rồi à, muốn biết đến như thế, vậy thì đoán đi!"

Mục Dao chửi thề một tiếng, "Phuong nhị! Cậu không gọi biệt danh của người khác thì sẽ chết à? Còn dám gọi mình là 'Không Ai Muốn' nữa, có tin mình sẽ đập chết cậu không!!!"

"Đó là sự thật mà!"

Mục Dao khề giễu cợt, "Năm đó ai mới là người bám lấy mình bằng được, nói rằng lớn lên muốn cưới mình?"

Về mặt Phuong Cảnh Xán tràn đầy tiếc nuối, "Cậu trước đây tròn trĩnh trực trông đáng yêu vô cùng, hiện tại đã 'tàn' rồi!"

"Cậu mới tàn ý! Lúc người ta béo thì gọi người ta ngọt ngào, gầy đi thì nói sẽ không ai muốn người ta, chắc, mất thẩm mỹ của một người có suy nghĩ mất cân bằng về tỉ lệ mập ốm như cậu thật đáng ghét! Cười sung sướng như vậy là vì cô trợ lý cậu mới tuyển được phải không? Mình nhìn hình chụp là biết ngay, nhất định là do cậu giờ trò quý! Dám lấy việc công làm chuyện tư, cấp dưới của cậu chắc vẫn còn nghĩ cậu là người hết lòng vì công việc a! Mình ở bên ngoài nhìn vào qua lớp kính, có vẻ là một cô gái phóng khoáng, nặng bao nhiêu cân?" Mục Dao hỏi.

"Trên giấy tờ viết 160 cân, nhưng mình nhìn thấy, vẫn chưa tới, vẫn còn hơi gầy một tí." Phuong Cảnh Xán than thở.

Hai tay Mục Dao đan vào nhau vòng lại trước ngực, đứng trước bàn, ngao ngễ nhìn anh, "Nhắc cậu một câu, người mập bình thường đều thích ăn vặt, mình đề nghị cậu, muốn theo đuổi người ta thì nên dành chút thời gian học nấu nướng đi, đừng có cả ngày mười ngón tay cũng không dính nước!"

Phuong Cảnh Xán cảm thấy khó hiểu: "Nấu nướng? Tại sao?"

Mục Dao liếc anh một cái, "Muốn bắt lấy tâm của người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta trước, nghe thấy câu này bao giờ chưa, phụ nữ cũng thế đó!"

Nghe thấy thế, đôi mắt anh khề híp lại, "Dựa vào nhân cách, mị lực cùng khuôn mặt của mình, còn cần thứ đó trợ giúp sao?"

Mục Dao: "."

Phuong Cảnh Xán đứng lên, vòng qua bàn, vỗ vai cô, giọng nói đầy ý vị sâu xa: "Còn nữa, mình cũng tốt bụng nhắc nhở cậu một câu, đến bây giờ mà cậu vẫn còn ngây thơ cho rằng 'muốn bắt lấy tâm của người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta trước' thì để mình nói cho cậu biết, cậu còn non tay lắm!"

"." Gân xanh nổi đầy trên trán Mục Dao, hất tay anh ra, "Đồ lưu manh! Cô gái nào bị cậu nhìn trúng đúng là xui tám kiếp! May mắn bà đây đã giảm béo thành công!"

Chương 5

Buổi tối, Tiêu Quả Quả mời mọi người tới một nhà hàng cá nướng gần trường học, ngoài bốn cô bạn cùng phòng, cô còn mời thêm Thẩm Nham và Lương Gia Bình.

Bây giờ đã là sinh viên Đại Học năm thứ 4 nên hầu như họ không còn khóa học nào nữa, chỉ còn thực tập và luận văn thôi, 2 sinh viên cùng phòng với Thẩm Nham đã về quê trước rồi.

”Đến đến, mọi người cạn ly, chúc mừng đại tiểu thư cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của anh cô ấy!”

”Cụng ly!”

”Chúc mừng Quả Quả!”

.

Tiêu Quả Quả đứng dậy, bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, “Cảm ơn chư vị! Ta sẽ tiếp tục cố gắng!”

Tiếp tục cố gắng cái gì, mọi người ai cũng hiểu, những người khác đều dồn ánh mắt đùa cợt về phía Thẩm Nham. Thẩm Nham cũng quen với chuyện này rồi, khuôn mặt anh ta lộ rõ sự bất đắc dĩ, gấp đồ ăn cho cô, “Em ăn đi.”

”Quả Quả, chừng nào thì cậu đi làm?” Hùng Bảo Đình hỏi.

”Ngày kia mình đi.”

Thẩm Nham quan tâm nói: “Công việc có ổn không? Đừng làm quá sức, anh đã sưu tầm tư liệu về luận văn giúp em. Tí nữa sẽ đưa cho em.”

Tiêu Quả Quả phẩy tay, “Không cần đâu, luận văn em đã xong từ lâu rồi!”

”Vậy thì tốt rồi.” Thẩm Nham cười cười.

Tổng Kiên Hà nghe họ nói chuyện đằng thờ dài, về phương diện này Tiêu Quả Quả rất ngốc nghếch, cố gắng cái rắm ý, nếu Quả Quả có thể bắt được Thẩm Nham vào tay cậu ấy thì tên cô sẽ viết ngược lại.

”Đúng rồi Thẩm Nham, tuần này em hơi bận, không có thời gian tham gia trận chiến sắp tới của Bang, anh nói với họ một tiếng giúp em! Nhất là Thương Khung, em sợ cậu ấy lại nổi đóa lên!” Diệp Vi nói.

”Không sao, công việc quan trọng hơn, anh sẽ giải thích với Thương Khung, đến lúc đó tìm số của Hàn Tinh Đăng Nhĩ. Máy ngày nay mỗi ngày anh đều mở 2 account cùng nhau làm giúp em.”

Diệp Vi cười rộ lên lộ ra 1 bên lúm đồng tiền, “Cảm ơn anh! Còn nữa, cảm ơn anh đã giúp em sửa luận văn, em mời anh một ly!”

”Không cần cảm ơn.”

Lần nào cũng như vậy, Tiêu Quả Quả im lặng nhìn miếng cá Thẩm Nham gấp cho cô, nghe hai người bạn thân thiết nhất của mình đàm luận những chuyện mà cô không biết, cô cảm thấy như mình là người ngoài vậy, rất khó chịu.

Thẩm Nham nhấp một ly rượu, nhìn Tiêu Quả Quả, rồi nói với Diệp Vi, “Bạn của Quả quả chính là bạn của anh.”

Lúc này Tiêu Quả Quả mới cảm thấy dễ chịu hơn một tí, tuy cô rất ghét việc cảm xúc của mình dễ dàng bị tác động như thế, nhưng những năm gần đây, thích Thẩm Nham gần như trở thành thói quen khắc sâu vào trong xương cốt rồi, làm thế nào cũng không bỏ được, với cả chính bản thân cô cũng không muốn bỏ.

”Huh, 2 người vừa nói chuyện về game online kia phải không?” Tiêu Quả Quả hỏi.

Diệp Vi đang gấp cá trong nồi lẩu, nghe thấy thế, cô liền nhìn Thẩm Nham một cái, rồi nhiệt tình đáp lại: “Đúng vậy! Quả Quả, cùng chơi đi! Dù sao gần đây cậu cũng rảnh! Công việc cũng kiếm được rồi!”

Đột nhiên, “Choang” một tiếng vỡ vang lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh - Lương Gia Bình.

Lương Gia Bình cười khan một tiếng, vội nói: “Không có việc gì, không có việc gì, không cần thận trọng tay, cái bát rơi xuống ý mà! Người đẹp, nhờ cô lấy giúp tôi một cái bát nữa!”

Tiêu Quả Quả tiếp tục câu chuyện ban nãy, hơi chờ mong nhìn Diệp Vi, “Được không? Mình chơi dở lắm”

Không đợi Diệp Vi nói tiếp, Thẩm Nham đã mở miệng trước: “Hay là thôi đi, em chơi dở lắm, còn nhớ lần đầu tiên em chơi cùng anh không? Lúc đó mọi người còn định đặt cho em biệt danh 'Quán quân thích chết', còn nhớ không?”

Bị ghét bỏ, Tiêu Quả Quả bất mãn, phụng phịu, “Đâu có khoa trương như vậy?? Ít nhất thì em cũng hy sinh thân mình mang niềm vui đến cho mọi người mà! Chính ra là anh không muốn mang em chơi cùng”

Thẩm Nham gấp một miếng thịt bò cho cô, “Được rồi, được rồi, đừng nóng, anh đâu có nghĩ thế, tối nay chơi Tam Quốc cùng em được chưa? Trò kia không hợp với em!”

Vừa nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Nham, bao nhiêu 'bài học xương máu' đều bị cô quẳng bay đi đâu hết luôn, “Cũng được!”

Lúc ăn đến một nửa, cái tên Lương Gia Bình không biết đã được người đẹp nào gọi điện kêu đi rồi, còn lại vài người bọn họ tiếp tục ăn, ăn xong cá nướng lại đi ăn tiếp đồ tự nướng, ăn xong còn gói một phần Tôm Rồng[1] cay mang về, cuối cùng Hùng Bảo Đình ôm cái bụng tròn xoe của mình, khóc, “Tròn Tròn, mình hận cậu. . . .”

Cô thật sự không muốn ăn nữa, nhưng mà kỹ thuật nướng của Tiêu Quả Quả tốt quá!

[1] Tôm Rồng (小龙虾) hay còn gọi là Crawfish đó, nó là tôm nhưng lại có 2 cái càng cua.

*

Tối hôm đó, Tiêu Quả Quả uống say như chết, sau đó say khướt ôm cổ Thẩm Nham, không cho anh ta đi, “Cục Đá. . . . Cục Đá. . . .”

”Anh đây! Đừng vững vào. . . . haizz, đã bảo em đừng uống nữa mà em cứ uống!”

”Em vui mà! Cục Đá, Cục Đá. . . .”

”Sao thế?”

”Cục Đá, em thích anh. . . .”

Tiêu Quả Quả ngửa đầu nhìn anh ta, ánh mắt ngập nước nhìn chăm chú, bên trong tràn đầy tình cảm yêu mến của cô gái, trong nháy mắt khiến tim anh ta đập thành thịch.

Thẩm Nham sững sờ một lát, rất nhanh liền tỉnh táo lại, tránh đi ánh mắt của cô, “Ừ ừ, anh đã biết! Mau lên tầng đi! Nghỉ ngơi sớm chút!”

Thế còn anh, anh có thích em không?

Những lời này cô vẫn không dám nói ra khỏi miệng, cô vùi đầu vào ngực - nơi trái tim của anh ta đang đập, “Sắp đến sinh nhật của em rồi, Cục Đá. . . .”

”Anh nhớ rõ mà.”

”Từ lúc 4 tuổi, em đều chờ anh 18 năm, cũng chưa thấy được món quà sinh nhật mà em muốn!” Tiêu Quả Quả oán giận kéo cổ của anh ta.

Thẩm Nham khó khăn ngoái đầu lại nhìn 3 người khác vẫn đang thờ ơ, họ đã quá quen với cảnh này rồi, “Ừ. . . , các em giúp anh chút được không?”

Sắp gãy cổ rồi!!!

Tổng Kiêm Hà đã luyện Taekwondo nhiều năm, dễ dàng dùng cánh tay nhỏ nhắn của cô xách Tiêu Quả Quả về, “Muốn dùng chiêu 'chim nhỏ nép người' thì cũng nên nghĩ tới cân nặng của mình đã chứ?? Đi! Cậu ngăn chén không say cơ mà, mượn rượu giả điên cái gì??”

Tiêu Quả Quả oán hận, lén véo hông Tổng Kiêm Hà một cái, Tổng Kiêm Hà dùng tay, oằn người, chỉ thiếu nước gào thét lên.

Đồ Loli bạo lực! Ra tay không lưu tình gì hết!

Ba người khổ khổ sờ sờ đỡ Tiêu Quả Quả lên lầu.

Sau khi về đến phòng, đột nhiên Diệp Vi sờ túi mình, “Hình như mình để quên ví ở quán tự nướng rồi!”

Hùng Bảo Đình vội vàng nói: “Nhanh đi tìm thôi! Mình đi với cậu!”

”Không cần, mình tự đi cũng được, các cậu chăm sóc Quả Quả đi.” Nói xong liền vội vàng vàng chạy ra ngoài.

*

Dưới tầng Ký túc xá

Thẩm Nham quả nhiên còn chưa đi, thấy cô ta đi xuống, ánh mắt lạnh lùng.

”Diệp Vi, em có ý gì?”

Diệp Vi bị anh ta nhìn như vậy, khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, khẽ cười một tiếng, “Chỉ là rủ Quả Quả cùng chơi thôi mà, sao anh căng thẳng thế? Sao? Sợ cậu ấy nhìn thấy tất cả mọi người gọi em là ‘Bang chủ phu nhân’ à?”

”Diệp Vi!” Thẩm Nham khẽ quát.

Diệp Vi ngay lập tức trở nên kích động, “Thẩm Nham! Em là bạn gái quang minh chính đại của anh, vì sao phải dấu dấu điểm điểm mờ ám vậy, thậm chí chỉ có ở trong game em mới được gọi anh một tiếng ‘Ông xã’, rồi cả lễ hội lần trước, lúc em COS Lạc Y, anh cũng sợ cậu ta để ý. Bây giờ còn muốn em trốn mất nhìn anh và cậu ta ôm ôm ấp ấp, quan hệ mập mờ! Rốt cục thì ai mới là bạn gái của anh hả? Anh tự nghĩ lại xem, có công bằng với em không? Anh nói là cho anh thời gian, em cho, bây giờ chúng ta đã kết đôi được hơn 3 tháng rồi, anh còn muốn em nhẫn nhịn tới khi nào nữa??!!”

Sau một lúc trầm lặng, cuối cùng Thẩm Nham mới mở miệng: “Nếu em không chịu được, chúng ta có thể chia tay.”

Diệp Vi không thể tin được nhìn anh ta, “Anh nói chia tay thì chia tay, anh coi em là gì vậy?”

”Vậy còn em, em có nghĩ cho anh không?” Ngay từ đầu anh đã từng nói, anh không muốn làm tổn thương Quả Quả, em nói là không sao, em có thể cho anh thời gian, từ từ cũng được, nhưng giờ thì sao, em lúc nào cũng bức bách anh!”

Thẩm Nham nắm chặt tay, như thể không muốn tiếp tục cãi nhau với cô ta, nói xong liền quay người bỏ đi, mỗi bước được vài bước đã bị người đằng sau ôm chặt lấy.

Diệp Vi dán chặt vào lưng anh ta, nghẹn ngào, “Đừng đi. Cục Đá, đừng đi. Xin lỗi, xin lỗi anh, chỉ là em quá để ý anh mà thôi! Em biết anh cũng có nỗi khổ riêng. Em sợ, sợ anh dưới áp lực sẽ thành một đôi với cô ấy, em có cảm giác không an toàn, Cục Đá, em cái gì cũng không có, chỉ có mình anh, xin anh đừng bỏ lại em.”

Trên mặt Thẩm Nham hiện lên nét áy náy, cuối cùng cũng xoay người lại, lau nước mắt cho Diệp Vi, “Anh mới là người nói xin lỗi, để em phải nhẫn nhịn, sắp đến sinh nhật của Quả Quả rồi, anh cam đoan, đợi qua sinh nhật cô ấy, anh sẽ nói rõ với cô ấy, được chưa?”

”Ừ.” Diệp Vi khéo léo đáp lại, hai tay nắm chặt, móng tay đâm mạnh vào trong lòng bàn.

(Hi! Trời sinh một cặp cậu nam nữ)

*

Hôm sau nữa, Tiêu Quả Quả bắt đầu chính thức đi làm.

Điều kiện làm việc của tập đoàn Phương thị khá thoải mái, cũng không yêu cầu nhân viên phải mặc những bộ trang phục nghiêm túc và cứng nhắc. Nhưng cô vẫn mặc một bộ Tây trang đậm màu, tuy rằng vừa nhìn liền biết là ‘Ma mớ’, nhưng cũng không quá khác người.

Sau khi tới, nhân sự mạng cô đi thăm quan công ty, giới thiệu làm quen với các đồng nghiệp khác, sau đó sắp xếp người đón tiếp cô.

Suốt quãng đường đi Tiêu Quả Quả đều bình thản đối mặt với những ánh mắt đầy nghi ngờ cùng tò mò của mọi người, vì thế Daisy không thể không cư xử thân thiện với cô thêm vài phần, tốt bụng nhắc nhở cô vài câu.

”Em đã gặp Phương tổng rồi, cảm giác thế nào?” Daisy hỏi.

Tiêu Quả Quả đương nhiên không thể nói thẳng là ‘rất ngon’, suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Cảm giác khá dễ gần, một người giản dị thân thiện.”

Daisy cười cười, “Đúng thế, ấn tượng đầu tiên mà Phương tổng của chúng ta dành cho người khác là vô cùng thân thiện, nhưng mà, trăm ngàn lần đừng vì thế mà thiếu cảnh giác, người nào mới nhìn đã thấy ôn hòa thì khi nổi giận sẽ càng đáng sợ. Người nào mặt ngoài có vẻ lạnh lùng, ngược lại có thể là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, dễ nói chuyện, ví dụ như Tổng giám đốc tiền nhiệm của chúng ta, anh trai của Phương tổng.”

Đối với lời chỉ điểm của Tiền bối, Tiêu Quả Quả trịnh trọng gật gật đầu, “Cám ơn chị Daisy đã nhắc nhở.”

”Em cũng đừng lo lắng quá, phần lớn thời gian Phương tổng vẫn bình thường. Chỉ là, lúc này lại vào đúng phần nhỏ thời gian bất thường.”

Daisy nói một câu không rõ ràng xong liền rời đi, để lại Tiêu Quả Quả một thân một mình bất an.

Lý giải theo nghĩa đen và nghĩa bóng, đại khái Daisy muốn nói cho cô 2 việc, thứ nhất là cảnh cáo cô đừng tưởng rằng Boss có vẻ dễ gần thì muốn làm gì cũng được, thứ 2 là nhắc nhở cô, tâm tình của Boss gần đây không tốt lắm?

Mấy người này nói chuyện lòng vòng thật

Tieu Quả Quả âm thầm ghi nhớ, dù sao cũng phải cẩn thận.

Sau khi trở lại phòng làm việc của mình, Tieu Quả Quả bắt đầu vùi đầu xử lý này nọ, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

”Mời vào!”

Nhìn người mới đến, Tieu Quả Quả vội vàng đứng lên, “Phuong tổng!”

Hôm nay Boss mặc một bộ Tây trang sáng màu, trông trẻ hơn rất nhiều, mỉm cười ôn hòa, rõ ràng là một quý công tử văn nhã, ôn nhuận như ngọc, như một luồng gió xuân thổi tới. Thực sự Tieu Quả Quả không thể đem người đàn ông trước mặt liên tưởng với người 'khi tức giận thì rất đáng sợ' theo lời Daisy được.

”Thế nào, đã quen việc chưa?” Phuong Cảnh Xán tùy ý hỏi, như thể đang nói chuyện với bạn thân, khiến đối phương không ý thức được từ từ thả lỏng.

”Rất tốt!” Tieu Quả Quả vội vàng gật đầu.

Phuong Cảnh Xán đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một tập hồ sơ, “Làm quen một chút.”

Tieu Quả Quả vừa mở ra, hai mắt tròn tròn, bên trong hồ sơ là toàn bộ tư liệu cá nhân về Phuong Cảnh Xán, đều là những điều không hề có trong tài liệu của bên nhân sự. (◡_◡)

Ặc, bình thường Boss sẽ đưa cho trợ lý tư liệu đầy đủ về bản thân à? Thậm chí còn note lại số di động cá nhân ở trên, cả QQ, WeChat, địa chỉ nhà nữa. Còn tí mi hơn cả tư liệu ngôi sao, nghệ sĩ nộp lên người đại diện.

Nhưng mà Tieu Quả Quả cũng không dám hỏi ra miệng, nếu Boss đã cho, cô sẽ nhận. Quay đầu xem lại tư liệu một lần nữa, trợ lý cá nhân, chắc cũng không khác gì người đại diện, về phương diện quản lý chắc sẽ khó hơn, việc này phải từ từ học hỏi mới được.

Phuong Cảnh Xán quét mắt một vòng đánh giá phòng làm việc của cô, thấy trên bàn cô đặt 2 chậu cây nhỏ xíu, lá cây tròn trịa mập mập một cách kì lạ, Boss hơi ngạc nhiên: “Đây là cây gì?”

”À, đây là một loại cây mọng nước, cây màu xanh gọi là Tinh Mỹ Nhân. còn cái bên trong trắng bên ngoài hồng kia gọi là Đào Mỹ Nhân.[2].”

”Cây mọng nước? Đáng yêu thật.” Phuong Cảnh Xán bật cười. Đến cả cây trồng cũng đáng yêu không kém gì người trồng cả.

[2] Cây mọng nước - Succulents (多肉植物), ở Việt Nam vẫn thường gọi là Cây Hoa Đá, tuy nhiên Cây Hoa Đá chỉ là 1 loại thuộc giống Cây mọng nước. Cây mọng nước là một chủng loại thực vật có họ hàng với cây xương rồng.

Tieu Quả Quả bị nụ cười tỏa sáng như trân châu ngọc bích kia làm cho choáng váng, bật thốt lên: “Boss, anh thích không? Tặng anh chậu cây này đây!”

”Thật sao?”

”Đương nhiên! Nó rẻ lắm, cũng không đáng bao nhiêu.”

Thực ra, vừa nói xong Tieu Quả Quả lại hối hận, đưa cái này cho Boss hình như không hay cho lắm? Nói rẻ cũng không đúng, thật ra là chủ cửa hàng tổ chức mua 1 tặng 1 đây chứ.

Haizz, sao vừa nhìn thấy khuôn mặt đó thì cô lại quên hết mọi thứ chứ, không hổ danh là Boss, dễ dàng khiến người khác mất cảnh giác.

”Cám ơn, tôi rất thích.” Phuong Cảnh Xán khẽ nhếch môi, những ngón tay như bạch ngọc bung chậu Tinh Mỹ Nhân lên, “Về sau có gì không hiểu thì cứ trực tiếp hỏi tôi.”

Sau khi Phuong Cảnh Xán rời đi, Tieu Quả Quả càng lúc càng hoang mang, cô thật không thể tưởng tượng được một người tỏa sáng chói lòa như ngọc vậy, khi tức giận sẽ ra sao.

*

Phuong Cảnh Xán trở về văn phòng của mình, Mục Dao đã chờ anh ở bên trong, cô có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

”Làm gì mà hí hửng vậy? Đây là tư liệu về công ty bên Pháp lần trước cậu bảo mình chuẩn bị!”

”Cậu ra về vừa thôi!” Phuong Cảnh Xán thuận miệng đáp lại một câu, cẩn thận đặt chậu Tinh Mỹ Nhân lên chỗ dễ thấy nhất trên bàn.

Mục Dao nhủ mày, “Ồ đâu ra thế?”

Phuong Cảnh Xán chạm nhẹ vào lá cây mẫm mẫm kia, “Bà xã mình đưa nó cho mình, tên là Tinh Mỹ Nhân, cùng một cặp với Đào Mỹ Nhân của bà xã mình, đáng yêu không?”

Đến cả 'Bà xã' cũng gọi ra được, Mục Dao không còn lời nào để nói (→_→), “Đừng có cố gắng một cách ngốc nghếch! Mình nói này, có phải cậu vui sướng quá sớm rồi không? Cậu xác định chắc chắn cô ấy chưa có bạn trai chứ?”

Phuong Cảnh Xán lấy điện thoại ra “Click” một cái, chụp cậu cây kia, sau đó gửi đến bạn bè trên WeChat, nói một câu như thể đó là điều đương nhiên: “Mập như thế làm sao có bạn trai được?”

“.....” Mục Dao đỡ chán, “Thật sự muốn đánh chết cậu! Cũng không biết là niềm đam mê kì quái này của cậu từ đâu ra? Như thể từ lúc mình quen biết cậu, cậu đã như vậy rồi, không lẽ là từ trong bụng mẹ mang ra?”

“Sao lại kì quái? Thời nhà Đường, toàn dân lấy béo là đẹp, thích mập mập sao lại kì quái được? Không lẽ mình là hoàng đế Đường triều chuyển thế vào?” Phuong Cảnh Xán phản bác lại.

“Còn dám nói là Hoàng Đế nữa! Nếu như cậu là Hoàng Đế, chắc chắn cũng là Hôn quân!”

Nhìn bộ dáng không thêm bận tâm của anh, Mục Dao hơi lo lắng, “Này, gần đây cậu khỏe hơn không? Vẫn không ngủ được à? Mình thấy sắc mặt cậu hình như tốt hơn rồi.”

“Người gặp việc vui thì tinh thần cũng thoải mái hơn thôi!”

Phuong Cảnh Xán mặt mày hớn hờ chấp nhận lời mời kết bạn của Tiêu Quả Quả trên WeChat. Hiệu suất làm việc của Bảo bối tốt quá! (￣ー￣)

Mục Dao nhìn không được muốn chửi thề, “Thảm mỹ khác người còn chưa tỉnh, đã thế mỗi tháng luôn luôn có mấy bữa một ngày một đêm không ngủ yên nữa.”

“Thiên tài luôn luôn cô độc.” Phuong Cảnh Xán thở dài, bày ra vẻ mặt trời sinh đã bị xa cách.

“Đừng nhiều lời, mình có quen một bác sĩ, có thuật thôi miên rất giỏi, cậu có muốn thử không?”

Phuong Cảnh Xán tránh xa mấy bước, “Đừng, anh của mình cũng tìm không biết bao nhiêu bác sĩ rồi, mỗi ngày về nhà mình còn phải gặp mấy người đó, hiện giờ nghĩ đến bác sĩ là mình thấy đau đầu rồi. Còn cậu, cứ nhìn thấy thân hình gầy nhom của cậu trước mặt là mình phát hoảng, còn đau đầu hơn cơ!”

Mục Dao đen mặt, trực tiếp cầm tập hồ sơ trong tay đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đến lúc ăn cơm trưa, mức độ yêu thích tập đoàn Phuong thị của Tiêu Quả Quả càng tăng vùn vụt.

Bởi vì đồ ăn ở căn-tin công ty thật sự quá ngon!!!

Tuy rằng tướng ăn của Quả Quả vô cùng nhã nhặn, nhưng cũng không chút ảnh hưởng tới tốc độ ăn của cô ấy, toản thân cô ấy đều toát ra “ăn thật ngon, ăn thật ngon, thật là ăn quá ngon!”

“Đồ ăn của công ty rất ngon đúng không!” Một cô gái tròn trịa tóc ngắn ngang tai, có chút tomboy bụng khay đồ ăn ngồi xuống đối diện Quả Quả.

“Đúng vậy!” Tiêu Quả Quả thành thực gật đầu.

“Bạn gặp may đó, vào công ty đúng dịp giám đốc ra lệnh nâng cao chất lượng đồ ăn cho công nhân viên” cô gái nói.

Tiêu Quả Quả kinh ngạc, “Thật hay giả? Xem ra mình dạo này bắt đầu gặp hên rồi...”

“Ừa, làm hại mình hôm nay phải ăn nhiều cơm hơn rồi...” Cô gái nói thăm một câu, sau đó nhìn Quả Quả cười nói, “Tự giới thiệu một chút, mình làm ở phòng tài vụ, tên mình là Lý Mạt.”

Tiêu Quả Quả vội nói: “Hân hạnh, mình là...”

Lý Mạt xen vào, “Mình biết bạn, bạn là Tiêu Quả Quả, cả sáng nay toàn bộ công ty đều nói về bạn!”

”Ách...” Tiêu Quả Quả không biết nên nói cái gì.

”Bạn không biết đâu, cái vị trí của bạn có biết bao nhiêu người muốn chen vào?” Lý Mạt cảm thán.

Tiêu Quả Quả vừa cẩn thận lựa bỏ gừng lẫn trong thịt ra vừa nói: “Vì thế, mọi người vốn đang chờ xem lần này là mỹ nhân xinh đẹp nào vào được vị trí này, kết quả, buổi sáng hôm nay đã làm mọi người rớt mắt ra ngoài đúng không?”

Lý Mạt không tưởng tượng được cô gái này còn rất thành thật, nói ra không chút nào che lấp.

Lý Mạt vốn dĩ là bị mấy người khác đẩy lại đây thám thính tin tức, lúc này cũng không nói gần xa, trực tiếp cùng Quả Quả hàn huyên, “Khụ, mình không có ý nói bạn xấu, bạn nhìn cũng rất dễ thương, không phải chỉ một mình mình nghĩ như vậy, mọi người đều nói như vậy! Ai ai, Quả Quả, nói xiu đi, bạn rốt cuộc là vào công ty bằng cách nào? Mình nghe nói là bạn chính là nộp đơn xin việc bình thường, hoàn toàn không nhờ tới quan hệ, còn nói giám đốc là vì văn phòng hài hòa mới tuyển bạn, thật sự là thế này phải không?”

Nói nghe thiệt là mát dạ, Tiêu Quả Quả chìm đắm trong đó, nhún nhún vai nói: “Này còn phải hỏi sao? Bạn nhìn kĩ mình xem, không phải vừa nhìn là biết rõ đáp án rồi sao!”

Không thể không nói, hình thể Tiêu Quả Quả quả thật rất có sức thuyết phục, Lý Mạt nghe cô nói như vậy lập tức liền tin, “Đúng thật là như vậy! Giám đốc chúng ta thật sự là quá tri kỷ!”

Lý Mạt nói xong nhiệt tình nói với Quả Quả: “Bạn thích ăn xương hầm không? Cái này mình không ăn, bạn có muốn không? Mình chưa đựng vào đâu!”

”Hả? Có được không?”

”Được mà được mà! Ăn đi! Cũng vừa lúc mình đang cần giảm béo! Mà bạn không giảm cân sao?” Lý Mạt ngạc nhiên hỏi.

Kỳ thật không chỉ có một người hỏi Quả Quả vấn đề này, Tiêu Quả Quả cắn cắn chiếc đũa, về mặt khát khao giải thích: “Trên thế giới này có nhiều thức ăn ngon như vậy, mà đòi người thì ngăn ngủi, mình có bao nhiêu năm để mà lãng phí? So với giảm béo, mình càng hy vọng tìm được một người chấp nhận mình không giảm cân, hơn nữa còn cùng mình đi ăn thức ăn toàn thế giới, cũng không uổng phí mình được sinh ra đời! Đó mới gọi là cuộc sống...”

Ồ cái xã hội người gầy chiếm đa số, lời nói này quả thực có thể được xưng với “Kinh thế hãi tục”, Lý Mạt giờ ngón tay cái lên, “Người trẻ tuổi quả là có chí khí, vậy bạn tìm được chưa?”

”À, đại khái có...”

Thẩm Nham chưa từng có để ý qua mình cân nặng bao nhiêu, vẫn đối với mình tốt như vậy.

Ít nhất là nhìn từ bên ngoài, là như thế...

Vừa dứt lời, có tiếng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến từ đỉnh đầu, “Tôi có thể ngồi ở chỗ này không?”

Tiêu Quả Quả và Lý Mạt cùng ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người tới đồng thời bị nghẹn đồ ăn trong miệng, ho khan dữ dội.

Đại BOSS sao lại chạy tới phòng ăn công nhân viên?

”Không sao chứ?” Phương Cảnh Xán vội vàng buông khay thức ăn, vội nhẹ phía sau lưng Tiêu Quả Quả.

Lý Mạt bên kia ai oán không thôi, giám đốc à, người ta cũng bị sặc nè, tại sao anh lại không liếc em chút xíu nào hết vậy? Là vì mình ốm quá nên anh ấy không thấy mình sao?

A, chắc chắn là bởi vì nếu vỗ lưng mình thì sẽ bị hiểu lầm, nếu vỗ Tiêu Quả Quả thì chắc chắn sẽ không ...

Haiiii, không nghĩ đến béo cũng có phúc lợi thế...

”Lúc trước ra lệnh phòng bếp cải thiện thức ăn, hôm nay là ngày đầu tiên nên tôi tới xem một chút.” Phương Cảnh Xán giải thích.

Ra là như vậy, là tới điều tra công tác nha!

”Thế nào, ăn ngon không?” Phương Cảnh Xán hỏi.

Tiêu Quả Quả gạt đầu như giả gạo, “Thật sự là ăn quá ngon! Quả thực đời này cũng không muốn rời khỏi công ty!”

”Vậy thì tốt rồi, ăn nhiều một chút.” Phương Cảnh Xán cười khế, đem thịt kho tàu trong chính đĩa của mình gấp đưa cho Quả Quả, động tác tự nhiên, tựa hồ không có chút cảm giác làm như vậy là không ổn.

Tiêu Quả Quả có chút ngượng ngùng, nhưng thức ăn mà giám đốc cho cũng không thể không ăn, vì thế chỉ phải thần nhiên thưởng thức.

Lý Mạt lại ghen tỵ, hu hu hu, giám đốc tại sao anh không gấp cho em?

Được rồi, nhất định là bởi vì giám đốc biết mình đang muốn giảm béo nên mới vậy!

Ai, thật không nghĩ tới bộ dạng béo, không muốn giảm béo thật đúng là có phúc lợi...

Nhân sinh quan của Lý Mạt đều sắp bị đảo lộn!

Phương Cảnh Xán dùng một bữa cơm để yên ổn lòng người, tuyên bố chủ quyền sở hữu, cho thấy cô gái này là do trăm bổ nhiệm, là người mà thiếu gia bảo kê, ai cũng không được phép khi dễ...

Đồng thời, lần xuất hiện này của Phương Cảnh Xán cũng cho mọi người một cái ấn tượng giả —— cảnh báo giải trừ, sau cơn mưa trời lại sáng, tâm tình của giám đốc hôm nay rất tốt!

Xem ra rốt cuộc mọi người có thể bắt đầu báo cáo công tác chồng chất mấy ngày nay rồi...

Vì vậy, kết quả cuối cùng chính là:

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi vào .

Một đám người lại tè ra quần đi ra .

“Lần này là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng lúc ăn cơm tâm tình của giám đốc còn rất tốt mà!”

“Tình tình của giám đốc càng ngày càng khó đoán ...”

“Aiz, chắc là bởi vì độc thân lâu quá rồi nên nội tiết mất cân đối, bà thông cảm đi ...”

“Nhỏ nước miếng nói lại đi, đừng có nói xấu Xán của tui, giám đốc đó là giữ mình trong sạch, loại người mất trong sạch từ lâu như các ông thì biết cái gì!”

...

Một đám người một bên lủi rủ, một bên gõ cửa phòng làm việc của Tiêu Quả Quả, sau đó hồng hộc đi vào.

Tiêu Quả Quả hoài nghi đứng lên, “Các vị đây là?”

“Giám đốc bảo chúng tôi trực tiếp báo cáo với cô, sau đó cô sửa sang lại một lần nữa rồi báo cáo với giám đốc.”

“A?” Nhưng mình mới đi làm ngày đầu tiên thôi, rất nhiều việc vẫn chưa hiểu...

“Lời nói nguyên văn của giám đốc là... Đừng làm cho tôi phải nhìn mặt các người nữa...”

“Ách...” Rốt cuộc bọn họ đã làm gì mà giám đốc lại ghét bỏ như thế?

Tiêu Quả Quả nhất thời có chút luống cuống tay chân, nhưng cũng may mà tuy chưa ăn thịt heo nhưng tốt xấu gì cũng từng thấy qua heo chạy, Quả Quả mưa dầm thấm đất từ nhỏ, cộng thêm anh trai ma quỷ huấn luyện, rất nhanh liền trấn định lại.

“Được rồi, mọi người trước xếp hàng đi, từng người tiến vào, những người khác ở ngoài cửa chờ một chút.”

Trong đám người cũng không thiếu người chờ xem Quả Quả xấu mặt, lại không nghĩ rằng cô gái trẻ này không chút hoảng loạn, khó trách giám đốc coi trọng cô ta, quả nhiên là có chỗ hơn người .

Tiêu Quả Quả tốn hơn một giờ tập hợp, sửa sang lại tất cả báo cáo công tác, tự mình kiểm tra lại một lần nữa, xác định không có sai sót rồi mới đi tìm Phương Cảnh Xán .

Thùng thùng thùng...

“Vào đi.”

Tiêu Quả Quả đẩy cửa vào, lại thấy trước bàn làm việc không có người, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện Phương Cảnh Xán đang nằm trên sofa, cánh tay dài để ngang trên mắt, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu nhạt, trước ngực cời hai cúc áo.

“A... Giám đốc anh đang nghỉ ngơi sao? Lát nữa tôi quay lại vậy!” Tiêu Quả Quả nói xin lỗi.

“Không cần, lại đây, lấy ghế ngồi xuống đi.” Phương Cảnh Xán vẫn duy trì tư thế đó, không động không nhúc nhích một chút.

“Vâng...” Tiêu Quả Quả nghe lời ngồi vào ghế cạnh bên sofa.

”Ngồi gần xít, nghe không rõ.”

”Vâng.” Tiêu Quả Quả xích ghế lại gần chút.

”Nói đi, tôi nghe.”

”Vâng...”

Tiêu Quả Quả dựa theo tính nặng nhẹ lần lượt báo cáo từng việc, đồng thời cũng ghi chép lại xử lý của Phương Cảnh Xán để tí nữa truyền đạt xuống phía dưới.

Nháy mắt một giờ liền qua đi.

Tiêu Quả Quả đang nói phần tóm tắt báo cáo công tác của mình, vừa nói xong lại phát hiện giám đốc không hề có chút phản ứng nào.

Nghiêng đầu nhìn, đã thấy đầu của Phương Cảnh Xán chẳng biết lúc nào đã lệch ra ngoài sô pha, gần như chạm vào đuôi Quả Quả, mà lồng ngực của hắn phập phồng theo quy luật, hơi thở sâu, xem ra giống như đã ngủ ...

Cánh tay hắn đã để xuống, gần chạm đất, Tiêu Quả Quả thấy dưới hàng mi thật dài của hắn là quầng mắt có chút thâm đen, sắc mặt thoát nhìn rất mệt mỏi...

Khó trách tính tình không tốt, chắc chắn là quá mệt mỏi, Tiêu Quả Quả không đành lòng quấy rầy hắn, đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, lại không nghĩ rằng, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, thì bên đuôi gần sô pha bất ngờ nặng, nửa gương mặt Phương Cảnh Xán đều gối lại đây, thậm chí còn dùng tay đặt lên đùi không cho cô đi.

Mặc dù biết hắn chắc là ngủ mơ đem mình làm gối đầu, hoàn toàn là vô ý thức động, Tiêu Quả Quả vẫn có chút xấu hổ, bởi vì ngày hè ăn mặc mỏng nên chỉ cách một lớp váy mỏng manh.

Dựa theo cái tư thế này, nếu Quả Quả trực tiếp rời đi, đầu giám đốc liền phải rớt xuống đất, lúc này cần phải gọi hắn tỉnh dậy nhưng cũng rất xấu hổ a! Vì thế Tiêu Quả Quả cứ cứng ngắc ngồi ở đó, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cuối cùng do dự một chút, thật cẩn thận dùng tay nâng đầu của hắn đặt lại trên sô pha.

Nhìn lông mi hắn run rẩy tựa hồ muốn tỉnh, Tiêu Quả Quả lập tức dừng lại không dám rút tay ra, vì thế tay lại bị hắn ôm chặt lại...

Hơi thở cực nóng trên choker trên cánh tay làm cho toàn thân Quả Quả đều nổi da gà, cho dù là xấu hổ cũng không còn cách nào, Tiêu Quả Quả hít sâu một cái, đem cánh tay rút ra.

Chỉ thấy Phương Cảnh Xán nhíu nhíu mi, gương mặt lộ ra vài nét trẻ con, chậm rãi mở mắt, sau đó cứ như thể nhìn Quả Quả chằm chằm, hiển nhiên là còn chưa tỉnh ngủ...

”Khụ, cái kia...”

Tiêu Quả Quả đang lúc lựa chọn từ ngữ, thì một cánh tay đột nhiên thò tới, đem cả người cô kéo về hướng sô pha. Một giây sau, Quả Quả nặng nề mà ngã lên ngực Phương Cảnh Xán...

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Quả Quả là: giám đốc ngài đang chơi trò gì thế, đây là muốn chơi trò đặt tảng đá to lên ngực sao? Làm ơn quý trọng sinh mệnh! Phản ứng thứ hai là, a a a a, cảm giác nóng ướt mập mờ trên trán là thế nào... Chẳng lẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: Temo

Phương Cảnh Xán cực kỳ tự nhiên hôn lên trán Quả Quả, sau đó vẫn giữ tư thế như vậy mà ngủ tiếp...

Tiêu Quả Quả lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cũng hoàn toàn choáng váng, trực tiếp cứng đờ người không biết phải làm sao, cứ như vậy để anh ta ôm hơn nửa ngày mới phản ứng lại, tay chân luống cuống nhanh chóng bò dậy.

Phương Cảnh Xán xoa xoa tóc ngồi dậy, bộ dáng như vừa mới tỉnh ngủ, ngăn người một lát, sau đó nhìn Quả Quả nói: “Tôi ngủ à? Xin lỗi, ngủ quên mất ... Vừa rồi đã nói đến chỗ nào thế?”

BOSS! Đây không phải là trọng điểm!

Người mập cũng là có nhân quyền chứ! Có mập cũng vẫn là phụ nữ mà! Thái độ anh nhẹ nhàng băng quơ như vậy, giống như chuyện vừa rồi chỉ là ôm một cục kẹo mềm, nhấm nháp một cục sườn có phải thật quá đáng hay không?

Đương nhiên, những lời này đều là Tiêu Quả Quả rít gào dưới đáy lòng, trên thực tế gì cũng không dám nói ra, chỉ có thể giả bộ chuyện gì cũng không xảy ra, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của giám đốc.

Tiêu Quả Quả tự an ủi bản thân, thôi, như vậy càng tốt, cũng đỡ phải lúng túng, lại nói mới vừa rồi còn không nhất định là ai chiếm tiện nghi ai...

“Có phải sắp tới giờ tan tầm không? Ngày mai tiếp tục đi!” Phương Cảnh Xán đại khái là vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn chưa thanh tỉnh, về mặt lúc này vẫn có phần mê mang.

“Vâng Giám đốc, vậy tôi đi trước.” Tiêu Quả Quả như được đại xá, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Phía sau, Phương Cảnh Xán lại nằm xuống, nhắm mắt như muốn ngủ thêm một lát, nhưng không được một lúc lại khó chịu ngồi dậy bởi vì ngủ không được, trên mặt lộ rõ vẻ dăm chiêu.

Đại sói xám nhớ thương thịt tiểu thỏ...

*

Tuy rằng công việc lúc lên lúc xuống, nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi vượt qua ngày đầu tiên đi làm.

Tiêu Quả Quả sau khi tan làm thì ghé qua căn tin trường học ăn cơm rồi mới trở về ký túc xá.

Trừ Diệp Vi còn chưa tan làm, thì Tổng Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình đều đã trở về.

Hùng Bảo Đình vừa nhìn thấy Quả Quả liền hào hứng nghênh đón, “Về rồi à, công việc như thế nào? Tập đoàn Phương thị có phải rất có khí thế hay không?”

“Cũng không tệ lắm a, đồ ăn ở căn tin siêu ngon!” Tiêu Quả Quả nhớ lại.

“Nguyên cả một ngày cậu chỉ có cảm tưởng vậy thôi hả? Đồ ăn của căn tin ăn ngon hay không ngon thì liên quan gì?” Hùng Bảo Đình liếc Quả Quả một cái, sau đó ai oán nói, “Ngày đầu tiên mình vừa đi làm đã bị phải ra ngoài dẫn tour rồi! Nhị Nha còn thâm hại hơn, bởi vì cậu ấy được giám đốc chiếu cố nên mấy nữ đồng nghiệp đều xa lánh cậu ấy! Thiệt tình, nghĩ lại thì béo cũng có lợi nha, ít nhất không cần phải lo lắng mình dính quy tắc ngầm!”

Tiêu Quả Quả nghe đến đó, lưng cứng đờ, nếu cân nặng của mình mà giám còn một nửa thì sự tình phát sinh tại văn phòng Phương Cảnh Xán trước đó thật đúng là dễ khiến cho người khác hiểu lầm nha...

Đang xuất thần, Quả Quả chợt ngẩng đầu phát hiện hai mắt Tổng Kiêm Gia như đang bốc cháy nhìn mình chằm chằm, nhất thời Quả Quả bị hoảng sợ, “Nhị Nha, cậu làm sao vậy?”

“Không có gì...” Tổng Kiêm Gia lại liếc mắt quan sát Quả Quả, sau đó mới quay đầu lại tiếp tục gõ chữ, nhưng vẫn mang theo tâm trạng nghi hoặc, thấp giọng lẩm bẩm một câu, “Sao mình lại nghĩ thấy mùi vị gian tình nhỉ, hệ thống đầu óc của mình không còn nhạy nữa à...”

...

Tắm rửa xong, Tiêu Quả Quả vẫn không thể nào kiềm chế được tâm trạng trái lo phải nghĩ, ngồi vào máy tính trước mặt, nhấp chuột vào Game “Liên Minh Giang Hồ”.

Tuy bị Thảm Nham đã kích, nhưng ý chí của Tiêu Quả Quả càng mạnh mẽ hơn, hoàn toàn không muốn bỏ cuộc, nghĩ bụng mình đâu có chơi dở? Chẳng qua là do lúc đó mình chỉ coi nó là một trò chơi bình thường thôi, cơ bản là không phải bản gốc tâm độc sức chơi mà? Chờ mình chơi đến cấp cuối cùng, lúc đó động tác thuần thục sắc bén đứng trước mặt anh ta, xem anh còn dám ghét bỏ mình chơi kém không!

Tiêu Quả Quả nhìn màn hình download, trò chơi thì nặng mà với tốc độ internet của kí túc xá thì chỉ sợ muốn tải xuống cũng phải rất lâu, chẳng lẽ mình phải ra quán net ngồi?

Đang lúc phát rầu thì có thứ gì đó đập vào sau lưng Quả Quả, Tổng Kiêm Gia cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đĩa Game, bản mới nhất. Biết ngay là cậu sẽ không nhịn được thế nào cũng mò vào mà...”

Tiêu Quả Quả như nhặt được vàng, “Oa, cảm ơn cậu Nhị Nha! Sao cậu lại có cái này!”

“Mình đã sớm đăng ký rồi, nhưng mà vấn đề ngoài làm cảnh thôi, không gia nhập bang phái thì không đánh chiến được, trong đĩa đã cài sẵn trang bị rồi.”

“Yêu cậu chết đi được!” Tiêu Quả Quả gấp rút cài đặt, sau đó sáng tạo nhân vật.

Tổng Kiềm Gia gõ xong bản thảo, đứng lên hoạt động gân gân cốt, vừa căng cơ chân vừa nói: “Cậu lấy nhân vật gì thế?”

”Kiếm khách!” Tiêu Quả Quả trả lời.

Khóe miệng Tổng Kiềm Gia giật giật, xoay người lại nhìn cô bạn mình, “Cho hỏi vì sao?”

”Đương nhiên là để cùng Thẩm Nham song kiếm hợp bích, cùng lưu lạc giang hồ!”

Tổng Kiềm Gia bắt lặc vồ trán, “Cho mình xin đi, rốt cục thì với bộ não đó làm sao cậu lớn lên được nhỉ? Như vậy thì phải chọn Lạc Y chứ ? Một bên là vị nữ kiếm khách ăn mặc như con trai, một bên là Lạc Y – một y nữ vui vẻ, xinh đẹp, uyển chuyển. Cậu cảm thấy ai xứng đôi với Thẩm Nham của cậu hơn.”

”Mình không ... chọn nữ kiếm khách...” Tiêu Quả Quả lí nhí nói.

”Không phải cậu vừa nói chọn kiếm khách sao?”

”Là nam kiếm khách... Nữ kiếm khách quần áo có hơi hở hang cho nên mình...”

”Cậu...” Thật sự là nhìn không nổi nữa, Tổng Kiềm Gia ghét bỏ đẩy Quả Quả từ trên ghế xuống, “Một ngày nào đó mình sẽ bị cậu làm cho tức chết... Tránh ra, mình là cho cậu!”

Tổng Kiềm Gia quen thuộc đăng ký một nhân vật nữ cho cô, lựa chọn một khuôn mặt mỹ lệ, tay chân nhỏ nhắn, eo lưng mềm mại, mặc bộ váy xanh biếc nhẹ nhàng phấp phới, động tác linh hoạt dùng mũi chân chạm nhẹ xuống mặt đất.

”Oa! Xinh quá nha!” Tiêu Quả Quả hô lớn.

”Chính cậu chọn tên ID đi!”

Tiêu Quả Quả gãi gãi đầu, “Ui, vừa rồi mình đăng kí nhân vật nam vốn muốn gọi là Độc Cô Cầu Bại, nhưng tên này đã bị người khác chọn rồi, cho nên mình đổi thành Độc Cô cầu Bại[1]...”

[1] Độc Cô Cầu Bại (独孤求败) với Cầu (求 - qiú) trong thỉnh cầu. Còn Độc Cô cầu Bại (独孤球败) của Quả Quả có Cầu (球 - qiú) có phát âm giống nhau nhưng nghĩa ở đây là hình cầu, hình tròn.

Tổng Kiềm Gia: “...”

”Thôi, không trông cậy được vào cậu... Vẫn là để mình nghĩ đi!” Tổng Kiềm Gia nói xong, giấy lát liền gõ lạch cạch vài chữ.

Tiêu Quả Quả vừa nhìn, khâm phục không thôi, “Phiên Nhiên Tuyết Hải Gian... Rất có ý nghĩa! Nhị Nha cậu thật lợi hại!”

Tổng Kiềm Gia tránh qua một bên, nhường lại vị trí, “Cậu chơi đi!”

Tiêu Quả Quả hỏi: “Tên nhân vật của cậu là gì? Để mình thêm bạn cho nó a!”

Tổng Kiềm Gia: “Đừng có động vào tao.”

Tiêu Quả Quả: “Gi?”

Tổng Kiềm Gia: “Đừng có động vào mình, ID của mình.”

Tiêu Quả Quả vẽ mặt đầy hắc tuyến, “Vì sao, cậu có tư cách gì mà ghét bỏ Độc Cô Cầu Thua của mình! Cái tên này của cậu còn kì quái hơn!”

Tổng Kiềm Gia không thèm để ý, đúng lúc nhàn rỗi, liền tốt bụng nói: “Mình đăng nhập rồi mang cậu đi đánh quái!”

”Được đó được đó!”

Hai người kết bạn với nhau, sau đó tạo nhóm

Tổng Kiềm Gia truyền tin tìm nàng ở Tân bình thôn.

Một lát sau, Tiêu Quả Quả nhìn thấy một nhân vật nữ mặc váy màu đỏ thắm trên đầu mang ID “Đừng Có Động Vào Tao” xuất hiện. (= __=!!!)

Thiếu nữ cười một con gấu đen to, bên hông đeo một cây roi phát sáng lấp lánh, bên người còn có một đám bướm bướm đủ mọi màu sắc vây quanh, thoát nhìn rất đặc biệt.

”Nghề nghiệp của mình là người dạy thú, chủ yếu là tác chiến cùng thú.” Tổng Kiềm Gia nói.

”Hơ hơ...”

Tiêu Quả Quả vô tình chú ý đến tên ID của con vật mà Tổng Kiềm Gia đang cười... ‘Đừng có động vào Xích Diễm gấu của tao’, cùng một dạng, ID của đám bướm... ‘Đừng có động vào Linh điệp của tao’...

Tiêu Quả Quả: “...”

Quả Quả rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng ý của Tổng Kiềm Gia khi hỏi về ID.

Hùng Bảo Đình ghé vào sau lưng Tiêu Quả Quả nhìn thấy cũng ngửa ngáy kích động, “Oa, gương mặt này tuyệt sắc quá đi, mình cũng muốn chơi, Nhị Nha, cũng giúp mình cũng tạo một cái đi! Mình cũng muốn đẹp giống của cậu!”

”Mình cũng không chắc nha, mình tạo đại , mỗi lần tạo đều không giống nhau được, cái của Quả Quả cũng là nhờ hên xui mới được.” Tổng Kiềm Gia ngồi xuống tạo cho Hùng Bảo Đình một nhân vật, “Cậu chọn nghề gì?”

”Người đẹp nhất.”

”Vậy Giáo Sĩ đi!”

”Được được, chọn cái này đi!” Hùng Bảo Đình nhìn nhìn, khuôn mặt tuy rằng không đẹp bằng nhân vật của Quả Quả nhưng cũng là một mỹ nữ, quan trọng nghề Giáo Sĩ này có dáng người khá xinh đẹp, vì thế hài lòng bắt đầu nghĩ tên ID.

”Nghĩ ra rồi, liền gọi Duyên Dáng Yêu Kiều đi!”

*

Đại khái đến gần 10 giờ, Diệp Vi mới về tới, cả người toàn mùi rượu.

Đồ công sở, giày cao gót, tóc uốn lộn, trang điểm như vậy trông Diệp Vi có vài phần giống bạch cốt tinh nơi công sở.

Đang lúc giết quái Tiêu Quả Quả cũng bớt chút thời gian quay đầu hỏi, “Cậu lại uống rượu?”

Diệp Vi chống khung cửa, người hơi lung lay cời giày cao gót, “Phải đi xã giao, không tránh được. Các cậu đang làm gì thế?”

Hùng Bảo Đình đang nhanh chóng cầu kết với một chàng trai cùng nhau thăng cấp, chơi đến quên trời quên đất, cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Chơi game! Chính là các game Liên minh gì đó mà các cậu chơi ý, mình với Quả Quả cũng đăng ký tham gia!”

Diệp Vi nhìn nhân vật của Hùng Bảo Đình, “Vậy hả? Nhân vật của cậu tạo cũng đẹp lắm!”

Hùng Bảo Đình vui vẻ nói: “Nhị Nha giúp bọn mình đây, của Quả Quả còn đẹp hơn!”

Diệp Vi không chút để ý nói: “Nhân vật của mình dựa theo chính hình tượng của mình tạo ra, giống khoảng tám phần! Trò chơi này có rất nhiều người chú ý đến hệ thống tạo nhân vật mà chơi! Đúng rồi, có muốn mình mang các cậu đi đánh quái không?”

”Thôi, cậu mới vừa về, vẫn là sớm tắm rửa nghỉ ngơi đi!” Hùng Bảo Đình nói.

Diệp Vi ngồi xuống giường, nhìn về phía Tiêu Quả Quả, “Quả Quả, sao cậu không tìm Thẩm Nham? Anh ấy rất lợi hại, ba ngày là có thể đưa cậu lên cấp cao nhất.”

”À, không cần làm phiền anh ấy, mình từ từ chơi lại từ đầu cũng được, rất nhiều thao tác cơ bản mình không biết, lập tức thăng cấp nhưng cái gì cũng không biết thì không có ý nghĩa gì, chờ level của mình cao hơn rồi mình sẽ tìm các cậu cùng chơi!” Tiêu Quả Quả vừa nói một bên im lặng rời khỏi nhân vật đã đăng ký, quay trở lại nhân vật kiếm khách lúc đầu.

Câu nói vừa rồi của Diệp Vi khiến cô cảm thấy không được tự nhiên khi chơi nhân vật xinh đẹp như tiên tử, mềm mại yếu ớt này, hơn nữa cô cũng không thích Lạc Y chỉ biết thêm máu và sản xuất thuốc này, vẫn là đối về kiếm khách thì đơn giản hơn, cảm kiếm hung hăng giết quái.

Diệp Vi nhún nhún vai, “Cũng được, nếu là gặp vấn đề gì thì tìm mình.”

Nói xong lại bổ sung: “A, đúng rồi, cậu có thể chơi 2 nhân vật cùng lúc, mở tài khoản của mình, rồi mang nhân vật của cậu cùng đi đánh những yêu quái cấp thấp hơn, đợi lát nữa mình sẽ đưa tài khoản cùng mật mã cho cậu.”

”Ừ, cảm ơn, mình còn một cấp nữa mới ra khỏi Tân binh thôn, lúc nào cần mình sẽ dùng!”

Tiêu Quả Quả đang tiếp tục làm nhiệm vụ thì di động trên bàn vang lên, màn hình hiển thị “Bạn nhận được một tin nhắn thoại”, mở ra tin nhắn ra, là do Phương Cảnh Xán gửi tới.

Chẳng lẽ công việc có gì khẩn cấp? Tiêu Quả Quả vội vàng mở ra.

Trong di động truyền đến giọng nói trầm thấp, khàn khàn có phần biếng nhác của Phương Cảnh Xán: Quả Quả, đã ngủ chưa?

Trong ký túc xá, ba người kia đang bận rộn sau khi nghe được giọng nói đó, mắt liền tỏa sáng, đồng thời nhìn chăm chăm về phía Tiêu Quả Quả.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Biệt thự Phương gia.

Phương Cảnh Xán mới tắm xong, bụng lỵ sữa nóng ngồi chống đầu, tựa vào trên sofa thả lỏng người. Sau khi gửi đi tin nhắn, ngón tay anh cứ gõ nhẹ vào thành cốc chờ đợi hồi âm từ người kia.

Lúc này Tô Tiểu Đường đang ở trong phòng ngủ trên lầu lập kế hoạch theo đuổi. Còn ngồi đối diện Phương Cảnh Xán là người hiếm khi không phải tăng ca Phương Cảnh Thâm, anh đang chơi xếp hình cùng đứa con trai bốn tuổi.

Thấy Phương Cảnh Xán gửi tin nhắn mập mờ như vậy, Phương Cảnh Thâm có vẻ không đồng ý, “Chứ như vậy có phải nhanh quá không?”

Phương Cảnh Xán liếc nhìn anh ấy, giọng điệu bình tĩnh nói, “Nếu như là cô gái khác thì là nhanh, nhưng với Quả Quả thì không. Cô ấy đối với em không hề có đề phòng, cũng hoàn toàn không có ý đồ gì khác. Hôm nay em ngủ mơ nên ôm cô ấy, cô ấy hoàn toàn không phản ứng, chỉ cho là ngoài ý muốn.”

Cho nên có thể tùy tiện làm vậy đúng không?

Vốn cho rằng gửi kiểu tin nhắn như vậy cho cô gái mới quen ngày đầu tiên đã là quá khoa trương, ai dè mình còn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của nó, thậm chí ngay cả ôm cũng đã ôm ...

Phương Cảnh Thâm chẳng còn gì để nói.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Phương Cảnh Xán mặt vui vẻ đứng bật dậy, nhưng nhìn lại màn hình điện thoại thì mặt mày lại méo xẹo, thật không muốn nhận cuộc gọi này. Mẹ gọi điện thoại tới!

“Dạ, mẹ...”

“Giỏi, giỏi, giỏi lắm, mẹ không gọi, con có chịu gọi cho vị đại mỹ nhân kia không?”

“Mẹ! Mẹ! Mẹ... mẹ đừng nóng nà! Con thành thật cam đoan con tuyệt đối không phải lấy cớ, con thật sự chỉ thích những cô gái như vậy, hơn nữa con cũng đã có đối tượng theo đuổi rồi, không tin mẹ hỏi anh hai đi...”

Nói xong đưa điện thoại cho Phương Cảnh Thâm, không ngừng nháy mắt cầu cứu.

Phương Cảnh Thâm không nhanh không chậm nhận lấy điện thoại.

“Alo”

“Vâng.”

“Được, con biết rồi.”

Sau đó cúp điện thoại rồi đưa lại cho Phương Cảnh Xán.

Phương Cảnh Xán vẻ mặt ngây ngốc, “Như vậy là xong? Nói cái gì vậy?”

“Mẹ bảo anh nhắn với chú một câu, năm nay là đại thọ 50 của bà, nếu chú vẫn tham dự một mình thì cũng không cần đi, bà nhìn thấy chú liền muốn chết sớm”

“...”

“Hồi nãy chú nói chú ngủ mơ, là hôm nay ngủ?” Phương Cảnh Thâm đột nhiên hỏi.

Phương Cảnh Xán gật đầu, “Em đang muốn cùng anh nói chuyện này!”

Phương Cảnh Xán kể lại chuyện đã xảy ra lúc chiều, rồi hỏi: “Sau khi Quả Quả rời đi, em thử ngủ lại nhưng vẫn ngủ không được dù rất mệt, có cách nào

giải thích chuyện này không?”

Về mặt của Phương Cảnh Thâm đắm chiêu : “Giống như trẻ con lúc nào cũng phải ôm gấu bông mới ngủ được, không có gấu bông thì không thể đi vào giấc ngủ, đây là một loại tâm lý ỷ lại. Dĩ nhiên, trường hợp của chú có khác một chút, có thể vì sự tồn tại của cô ấy làm chú thả lỏng. Trường hợp của chú là thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng bộ não lại liên tục truyền phát tín hiệu như có một bộ phim trong đầu. Mà sự tồn tại của Tiêu Quả Quả giống như bàn tay tắt đi cái TV trong não chú.”

”Ặc, ánh mắt của em quả nhiên đủ độc! Tùy tiện lượn một vòng cũng có thể nhặt được một cô nàng khác người như vậy!” Phương Cảnh Xán nhìn hình Tiêu Quả Quả trong di động rồi thờ dài, “Haizz, thật muốn bắt ngay về nhà làm gối ôm!”

Trong di động của Phương Cảnh Xán có 2 tấm ảnh của Tiêu Quả Quả, một tấm được chụp lúc cô hóa trang thành Thanh kiếm ở đại học A, một tấm là hình cô dính kèm trong sơ yếu lý lịch.

Phương Cảnh Thâm liếc mắt nhìn qua mấy tấm hình, khó được một lần đánh giá cao, “Không tệ.”

Về mặt của Phương Cảnh Xán rất là đặc ý, “Đương nhiên, so với chị dâu lúc còn béo thì dễ nhìn hơn!”

”Ngoại hình khác biệt mà.”

”Chị dâu lúc gầy đi thì trở thành túp người đặc biệt xinh đẹp, Quả Quả nhà em là túp người mập mạp mới trở nên đặc biệt. Quả nhiên cùng em là trời sinh một đôi! Trước khổ sau ngọt, cô nhân nói không hề sai!”

”Chú hai, là ai vậy? Thật xinh đẹp nha!” cậu bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng ở bên cạnh bu lại, rướn cổ hỏi.

Phương Cảnh Xán sờ đầu cháu, “Ánh mắt không tệ nha nhóc con, thế nào, đẹp không?”

”Thật là xinh đẹp! Chú hai, chú giới thiệu cho cháu làm quen đi!” Phương Nhạc Trùng nháy mắt, tỏ vẻ thành khẩn.

Phương Cảnh Xán ra vẻ ghét bỏ, “Đi qua một bên! Tuổi còn nhỏ không lo học cho giỏi, làm bóng đèn làm cái gì!”

”Ba ba, bóng đèn là gì thế?” Phương Nhạc Trùng quay đầu nhìn về phía Phương Cảnh Thâm, vẻ mặt ngờ ngác không hiểu.

”À, là giống như chú hai của con vậy.” Phương Cảnh Thâm trả lời.

”A... con biết rồi!” Nhóc con gật đầu.

Phương Cảnh Xán không nói gì, “Nhóc thì biết cái gì! Qua bên kia chơi đi!”

Anh (Phương Cảnh Xán) cũng đâu có muốn ở đây nha! Mỗi tháng đều có vài ngày tình trạng sức khỏe của anh không được tốt lắm, ba mẹ anh ở Mỹ sợ nếu anh ở nhà một mình lỡ có gì thì không ai biết, nên bắt ép anh phải qua ở bên này tạm thời.

”Chú hai, chú nhanh nói cho con biết đi! Nếu không chú đưa WeChat của chị ấy cho con, con tự mình kết bạn...” Cậu nhóc vẫn cứ quẩn lầy anh không tha.

”Không cho!” Phương Cảnh Xán dẫu đi di động, “Tại sao chú phải nói cho nhóc biết?”

”Con đối với chị gái này nhất kiến chung tình!” Cậu bé thành thật trả lời.

“...” Phương Cảnh Xán cuối cùng cũng nổi giận, “Phương Cảnh Thâm, anh xem con trai của anh đi, còn không chịu quản nó nữa?!”

Phương Cảnh Thâm ôm lấy con trai, “Đều là do chú làm hư nó .”

Sao lại đổ thừa cho em? Con trai của anh rõ ràng là ‘tự học thành tài’ mà?

Phương Cảnh Xán đang muốn lý luận tiếp thì di động vang lên, Tiêu Quả Quả rút cuộc cũng trả lời, vì thế anh nhanh chóng nghe xem cô ấy nói gì, đem sự tình vừa rồi quăng lên chín tầng mây.

Lúc này trong ký túc xá của Tiêu Quả Quả, Hùng Bảo Đình, Tống Kiêm Gia, và Diệp Vi đều dùng ánh mắt 500Volt trừng Quả Quả.

Hùng Bảo Đình nhiều chuyện, “Thế mà còn có tiếng đàn ông khác trừ Thâm Nham nha, wow, hơn nữa giọng rất hay! Nhanh phát lại lần nữa cho mình nghe coi...”

Tống Kiêm Gia tỏ vẻ rất hài lòng, “Quả nhiên có gì đó không bình thường, xem ra cảm giác của mình vẫn còn nhạy lắm...”

Diệp Vi cũng không vội đi tắm, tò mò hỏi một câu, “Quả Quả, ai vậy? ở công ty có người theo đuổi hả?”

Về mặt của Tiêu Quả Quả không có biểu hiện gì, cô hoàn toàn không rảnh phản ứng lại lời mấy đứa kia, giọng điệu của Phương Cảnh Xán lại không giống như đang bàn luận công việc, sau khi dẫn đo cân nhắc một hồi Quả Quả hơi cứng nhắc trả lời: Vẫn còn chưa ngủ, Giám đốc có việc gì khẩn cấp

sao?

Hùng Bảo Đình nghe xong liền hết hồn, “Mẹ nó, hôm nay trời sập à, hóa ra là Giám đốc của cậu? Sếp của cậu? Mới có ngày đầu mà quan hệ 2 người đã tốt thế ư? Anh ta cứ vậy mà gọi cậu ‘Quả Quả’, còn dùng giọng điệu mập mờ như vậy hỏi cậu đã ngủ chưa?”

Tổng Kiên Gia trầm ngâm, “Cái này vượt quá sự hiểu biết của mình, mình cũng không giải thích được...”

Diệp Vi suy đoán: “Chắc là nói chuyện công việc thôi?”

Hùng Bảo Đình lắc lắc cánh tay của Quả Quả hỏi không dứt: “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thế Quả Quả?”

Tiêu Quả Quả bị hỏi nhiều đến váng hết cả đầu, “Các cậu hỏi mình, mình biết hỏi ai đây!”

Mấy cô nàng vẫn cứ tranh luận liên tục, Phương Cảnh Xán trả lời lại: Bây giờ em có thuận tiện để nói chuyện điện thoại không?

Tiêu Quả Quả nhìn ba cô nàng đang vây quanh mình, người nào cũng ngừng thờ nhìn lại mình chăm chăm, bộ dáng vô cùng phấn khởi, yên lặng trả lời: Thuận tiện...

Cấp trên gọi điện thoại, Quả Quả sao dám nói là mình không tiện chứ?

Khó khăn đến mấy cũng phải vượt qua a!

“Khụ, kính nhờ các chị trước buông tha em, em nói chuyện điện thoại xong cam đoan sẽ báo cáo hết cho các chị nhé!” Tiêu Quả Quả giờ di động vẫn đang kết nối lên thành cầu.

Lúc này ba người mới nhường đường, ánh mắt sáng quắc nhìn theo cô ra ban công.

Tiêu Quả Quả thờ dài nhận điện thoại, “Alo, Giám đốc, anh có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi thăm em ngày đầu công tác thấy như thế nào, có ai quấy rầy hay làm khó em không?” Phương Cảnh Xán thân thiết hỏi.

“Không có!” Tiêu Quả Quả vội vàng nói.

Giám đốc hỏi cảm tưởng của cô về công việc, cô đương nhiên không thể trả lời giống như trả lời với Hùng Bảo Đình rằng đồ ăn của công ty rất ngon, vì thế Quả Quả rất nghiêm túc nói lên ý kiến của mình về môi trường làm việc đến hoàn cảnh công tác...

Phương Cảnh Xán lắng nghe giọng nói nghiêm túc lại mềm mại của cô gái ở đầu bên kia, cảm giác thoải mái như chính mình đang ngâm mình trong vùng nước biển ấm áp, vì thế giọng điệu của anh càng thêm thả lỏng, “Bình thường sau khi tan tầm em thích làm gì?”

Đây là hỏi vấn đề riêng sao? Giám đốc hỏi những thứ này bởi vì mình là trợ lý của anh ấy, phải hiểu rõ đối phương mới có lợi cho công việc à ?

Tiêu Quả Quả gãi gãi đầu, nên trả lời như thế nào đây?

Bình thường ngoại trừ học hành, phần lớn thời gian cô đều dành để ăn uống; có đôi khi cô lên weibo xem người ta đề cử món gì ăn ngon rồi đi tìm món đó mà thưởng thức.

Nhưng cũng không thể trả lời trừ bỏ ăn là đi tìm đồ ăn nha?

Tiêu Quả Quả ngẫm nghĩ nói: “Tôi cũng không có đam mê gì đặc biệt, lúc này vừa mới cài game online, chuẩn bị lúc không có gì làm thì chơi.”

“Ồ? Trò gì thế?” Phương Cảnh Xán hứng thú hỏi.

“Liên Minh Giang Hồ.”

“Là game này à, hồi tôi học đại học cũng có lúc từng chơi game này, nhưng lúc đó không phải tên như vậy mà gọi là《Giang Hồ Tranh Bá》, đồ họa lúc bấy giờ khá tệ, cũng không có hệ thống mặt mũi, chơi một được thời gian thì bỏ quên luôn, tôi có thuộc Hiệp Hội Ngoại Hình, nhân vật không đẹp khiến tôi không muốn chơi tiếp.” Phương Cảnh Xán vừa nói vừa vào máy tính, bắt đầu tải xuống trò chơi, nghiên cứu ‘tiền công chiếm đóng’.

Hiệp Hội Ngoại Hình thế mà còn tuyển tôi làm trợ lý, Boss à cho dù là Hiệp Hội Ngoại Hình, nhưng cũng là một cái Hiệp Hội đấy!

Tiêu Quả Quả nghĩ vậy nên trong lòng càng thêm vài phần kính nể, đồng thời cũng triệt để an tâm đối với vị Boss hay làm những việc khiến người ta dễ hiểu lầm này.

Bởi vì cách nói của Phương Cảnh Xán thoải mái nhẹ nhàng nên Tiêu Quả Quả cũng buông lỏng rất nhiều, cảm giác giống như là nói chuyện phiếm cùng bạn bè bình thường. “Bây giờ thì đồ họa tốt hơn nhiều rồi, tạo hình nhân vật cũng rất đẹp! Tôi rất ít khi chơi game online vậy mà nhìn rồi cũng muốn chơi...” Ý thức được chính mình nói có phần thoải mái quá, cô vội vàng bổ sung, “Nhưng mà Giám đốc anh yên tâm đi, đi làm về tôi mới chơi, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc !”

”Ảnh hưởng cũng không sao.” Phương Cảnh Xán nhẹ giọng nói.

”A?”

”Khụ, không có gì. Em chơi nhân vật nào? Lạc Y?”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

”Không phải, tôi chọn kiếm khách.” Tiêu Quả Quả trả lời.

Phương Cảnh Xán ở đầu kia điện thoại thoáng có chút chần chờ, “Kiếm khách hả? Nhân vật nam quần áo đầy đủ, còn nhân vật nhân vật nữ quần áo có hơi...”

Tiêu Quả Quả vội vàng nói: “Đúng chưa, anh cũng thấy không tốt lắm đúng không? Cho nên tôi dứt khoát chọn nhân vật nam, sau này bạn cùng phòng của tôi nhìn ‘ngựa mất’ nên giúp tôi tạo một nhân vật nữ - là Lạc Y, tạo hình rất đẹp nhưng nhiệm vụ của Lạc Y chỉ là thêm máu, nghĩ tới nghĩ lui tôi vẫn thấy kiếm khách có vẻ thích hợp với tôi hơn, nên cuối cùng vẫn dùng chính nhân vật tôi chọn...”

Phương Cảnh Xán rất vừa lòng với câu trả lời của Tiêu Quả Quả, thật không hổ là cô gái anh coi trọng, làm việc thật sự quá hợp với suy nghĩ của anh .

”Nếu em không cần nhân vật kia, anh có thể mượn chơi không? Muốn vô xem chút nhưng không muốn tạo tài khoản mới lắm!” Phương Cảnh Xán nói.

”Đương nhiên được, dù sao tôi cũng không dùng, nếu anh thích thì cứ mà lấy chơi!” Tiêu Quả Quả nói xong lại hơi chần chờ, “Nhưng là... Đây là nhân vật nữ nha...”

Hơn nữa còn có cái tên đặc biệt mềm mại đẹp đẽ: Phiên Nhiên Tuyết Hải Gian...

Phương Cảnh Xán một chút cũng không thêm đề ý: “Không sao, cái này không quan trọng.”

”Vậy được, tí nữa tôi sẽ nhắn cho anh tên tài khoản với mật mã .”

Tiêu Quả Quả cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là Phương Cảnh Xán muốn vô coi thử game hồi xưa chơi mà thôi, hơn nữa chính mình còn dùng nhân vật nam kia, còn ngại người ta dùng nhân vật nữ nữa sao...

Nói đến đây, Tiêu Quả Quả nghĩ chắc là có thể cúp điện thoại rồi , ai dè Phương Cảnh Xán lại hỏi tiếp: “Quả Quả, anh nhớ hình như em học Đại học A phải không?”

”Đúng vậy!” Anh ấy cứ gọi “Quả Quả” “Quả Quả” mãi thế nên cô nghe riết cũng quen .

”Mấy năm cũng chưa về lại trường học cũ ...” Giọng điệu của Phương Cảnh Xán có hơi rầu rĩ, tiếp theo anh khẽ cười hỏi, “Bức tượng cô gái vừa ôm sách vừa đưa tay nâng con chim bồ câu trắng, thường gọi là “Thiếu nữ với chim và sách”, vẫn còn chứ?”

Tiêu Quả Quả lúc này mới nhớ tới hình như lúc trước có nghe nói Phương Cảnh Xán cũng tốt nghiệp đại học A, vì thế nhất thời cảm giác gần gũi với anh hơn vài phần, “Đã sớm không còn nữa rồi, hai năm trước đã được đổi thành tượng ngựa phi nước đại, nhưng bởi vì đệm nước đại lại quá tròn giống một quả bóng, nên bị gọi thành 'Lăn ngay lập tức' [1]...”

[1] ngựa phi nước đại (马踏飞燕) còn Lăn ngay lập tức (马上滚蛋) cả 2 cùng có chữ Mã (马) , nhưng 马上 ghép lại có nghĩa là lập tức, tức khắc.

Đây là ảnh ngựa phi nước đại

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sung sướng của anh, Phương Cảnh Xán tiếp tục nhớ lại: “Ăn tượng nhất ở trường cũ là tận cùng của ba quán cơm có 1 nhà bán Cơm chiên Bồi Căn[2], đặc biệt ngon, ra trường rồi vẫn còn thường xuyên nhớ đến món đó...”

[2] Cơm chiên Bồi Căn

”A, chỗ đó tôi biết, bây giờ vẫn còn đó! Cơm chiên Bồi Căn của nhà đó đặc biệt ngon, là cơm chiên ngon nhất mà trước giờ tôi từng ăn, thực sự ngon

hơn mọi quán cơm khác của Đại học...”

...

Mỗi lần vừa hết một đề tài, Phương Cảnh Xán liền sẽ chuyển qua một đề tài khác càng khiến Quả Quả cảm thấy hứng thú hơn, thêm nữa lại có rất nhiều quan điểm ăn ý với cô, bất tri bất giác hai người đã hàn huyên một lúc lâu.

Đến khi nói xong, cúp điện thoại, đã là hơn nửa tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Cảnh Xán lập tức gửi một tin nhắn trên nhóm WeChat.

Không sai, bởi đám bạn thân trong nhóm ở QQ vì không ‘đỡ’ được sự quấy rối của anh nên đều thoát ra hết, anh lại tiếp tục chiến trên ‘chiến trường’ WeChat.

Nội dung: Bà xã vừa tặng cho tôi một tài khoản game, về sau từ sáng tới tối tôi đều muốn ở nhà cùng bà xã chơi game, mấy người không có việc gì thì đừng tìm tôi, mà có chuyện cũng đừng tìm tôi!

Nhắn xong lại gửi cho bạn bè một icon: Hôm nay rất vui vẻ.

Toàn thể mọi người đều hồi đáp như sau:

Phương nhị thiếu lại ‘lên con’ rồi...

Anh Phương lớn lần sau dùng dây thừng dắt đi đi! (Ý chỉ Boss lên con, anh trai của Boss nên dùng dây chặc vào đừng để Boss ‘xông chuông’)

Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại, lại đến mùa động vật giao phối rồi...

...

Tiêu Quả Quả khỏe miệng vẫn còn mỉm cười sung sướng như lâu ngày gặp được tri kỷ, vừa quay người lại thì chạm phải ánh mắt sâu xa dò xét của ba người cùng phòng.

Tổng Kiểm Gia nhướn mày, “Về mặt này, chắc chắn là không phải nói chuyện công việc nha?”

Hùng Bảo Đình mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Tròn 39 phút!”

Diệp Vi dùng khăn mặt lau tóc, “Mình còn tắm rửa gội đầu xong lâu rồi!”

Tiêu Quả Quả giả bộ làm ngơ, “Làm sao thế, một đám đều nhìn mình như vậy, nhìn đi nhìn đi, nhìn mình nhiều vào, rồi nghĩ xem các cậu có cảm thấy suy luận của các cậu đúng không?”

Ba người đều cùng lắc đầu.

Tiêu Quả Quả: “Mấy người có thể đừng thành thật như vậy chứ...”

Nói xong bắt đầu cảm thán, “Mình cảm thấy mình bắt đầu đổi vận rồi, Boss của mình thật là một người siêu tốt, một chút tự cao tự đại đều không có, hồi nãy mình cùng anh ấy hàn huyên về công việc một lát rồi nghe anh ấy nhắc đến chuyện cũng tốt nghiệp Đại học A, sau đó nói thêm vài câu, ấy thế nhưng Boss cũng thích cơm chiên Bồi Căn, a a còn có lẩu cay của quán cơm số 2 nữa...”

Hùng Bảo Đình không nói gì, nhìn cái đĩa chỉ biết đến ăn này, dám chắc sẽ không nghe được chuyện của soái ca rồi, nên cô đành lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Diệp Vi dùng sấy tóc một chút, “Có phải bởi vì anh ta biết gia thế của cậu không vậy...”

Tiêu Quả Quả hơi nhíu mày, “Sơ yếu lý lịch không có yêu cầu điền thông tin gia đình, anh ấy chắc không cần phải đi điều tra gia cảnh của một trợ lý quen như mình đâu? Với cả nếu anh ấy biết, đầu tiên trên thương trường, hai nhà không xuất hiện cùng nhau, chưa kể đến bao nhiêu thiên kim tiểu thư vừa xinh đẹp lại vừa quyền thế bám lấy anh ấy, dựa vào thân phận của anh ấy thì không cần phải làm thân với mình, mình cũng tự mình hiểu được mà...”

“Chẳng lẽ cứ người nào đối xử tốt với Quả Quả là nhất định vì muốn lợi dụng cậu ấy sao?” Tổng Kiểm Gia liếc nhìn Diệp Vi, ánh mắt lạnh lùng, rồi nói tiếp với Quả Quả, “Thật ra cũng không khó lý giải, chắc là bởi vì những người phụ nữ bên cạnh Giám đốc cậu đều là mang theo mục đích tiếp cận anh ta, chỉ có cậu ngốc ngếch, anh ta ở cùng cậu tương đối thoải mái, lại cùng ăn ý với cậu mà thôi.”

Diệp Vi cười gờn nói, “Nói thì nói như thế, nhưng mà chung quy chức vụ của Quả Quả rất ái muội, vẫn nên chú ý chút, cẩn thận Thảm Nham ghen nha!”

Sắc mặt Tiêu Quả Quả tối sầm, tự giễu, “Được, anh ấy muốn ghen càng tốt!”

Đảo mắt đã hai tuần trôi qua.

Từ sau ngày hôm đó, Phương Cảnh Xán coi Tiêu Quả Quả giống như là cái gối đầu đi động, thời thời khắc khắc muốn thừa dịp cô không chú ý ôm vào trong ngực ngủ một giấc cho đã, ngất nổi dựa vào quan hệ hiện tại của hai người lại không thể làm gì quá mức nhiệt tình, vì thế mỗi ngày nghĩ mọi tăng mức độ thân thiết.

Trừ việc sau khi tan làm thì cùng nhau giết quái luyện cấp, trong công việc cũng phát huy đến cực hạn.

”Quả Quả, buổi tối cùng anh đi dự tiệc rượu, làm thông dịch cho anh, nghe nói mời một đầu bếp ở nhà hàng 3 sao Michelin đấy!” Hết giờ làm việc, Phương Cảnh Xán gọi điện thoại nội bộ cho cô.

Tiêu Quả Quả mắt sáng rõ, không có chút oán hận nào của việc phải tăng ca: “Rõ BOSS!”

Tiêu Quả Quả được hưởng bao ưu đãi, nếu là đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm đã bị xa lánh đến chết, nhưng cô ấy lại thuận lợi như điều gặp gió vậy.

Về phần nguyên nhân tại sao, lúc Tiêu Quả Quả vào làm, toàn thể đội ngũ bắt quái đều ngầm ‘hiểu’ với nhau...

”Ngày hôm qua tôi lại thấy Boss ăn cơm cùng với Tiêu Quả Quả ở căn tin công ty mình! Boss thật sự đi xuống tầng dưới, thân cận với dân chúng!”

”Hôm kia tui cũng thấy Boss cho Tiêu Quả Quả một hộp chocolate! Hâm mộ quá! Boss đối với cấp dưới thật sự tốt quá!”

”Mấy ngày nay Boss đến chỗ nào cũng đều mang theo Tiêu Quả Quả! Boss của chúng ta chưa bao giờ ‘hái hoa ngắt cỏ’, thật là một người đàn ông tốt mười phần!”

”Đúng vậy đúng vậy, đàn ông tốt giống như Boss của chúng ta càng ngày càng hiếm đó...”

...

Toàn bộ công ty thực sự vô cùng hòa thuận với nhau (づ_づ ||)

Hơn mấy chục cân thịt kia xuất hiện, đó không phải là lượng biến hóa, mà là chất biến hóa.

*

Đến nơi đãi tiệc rượu.

Lúc mới bắt đầu Tiêu Quả Quả còn hơi thấp thỏm, lo lắng mình ăn mặc có phù hợp hay không, lo lắng mình cùng Boss đi ra ngoài có làm Boss mất mặt hay không, nhưng mà, rất nhanh cô sẽ phát hiện mình toàn lo lắng vớ vẩn.

Thần sắc của Phương Cảnh Xán từ đầu tới đuôi đều vô cùng thoải mái tự nhiên, thân mật khoác cánh tay của cô, toàn bộ buổi tối đều không để cho cô lạc lõng.

Mà công việc của cô cũng cực kỳ thoải mái, chỉ làm chút thông dịch khi Phương Cảnh Xán nói chuyện với một vài Giám đốc người Pháp, còn lại chính là vui chơi giải trí, nếu có người mời rượu, anh ấy đều thay cô chặn hết.

”Phương tổng, vị này là?”

“Trợ lý của tôi, thế nào, xinh đẹp phải không!”

”Đúng đúng đúng! Vị tiểu thư này rất xinh đẹp rất có khí chất! Ánh mắt của Phương tổng rất tốt!”

Cả một đêm này, Phương Cảnh Xán đều giới thiệu cô với người khác như vậy, không một chút giả bộ tự hào hay kiêu ngạo.

Trước đó, Quả Quả vẫn lo lắng sự hiện diện của mình sẽ làm anh ấy xấu hổ, lo lắng ánh mắt khác thường của người khác, nhưng mà trước thái độ tự nhiên của anh, lo lắng của cô đều không xảy ra, giống như cô đứng cạnh anh như vậy là điều đương nhiên.

Thấy Phương Cảnh Xán hơi say, Tiêu Quả Quả dìu anh ngồi xuống một góc.

Phương Cảnh Xán lấy miếng dầu tây trên đĩa bánh ngọt của mình đưa cho cô, nhìn bộ dáng như trút được gánh nặng của cô, anh nhú mày, “Bảo bối, thoải mái chút, tin tưởng anh, ở bên cạnh anh sẽ không có ai dám dùng ánh mắt khác thường nhìn em!”

Bảo bối... ? Tiêu Quả Quả sặc sụa không thôi. Cách gọi bá đạo chiều chuộng này, xem ra anh say quá rồi...

Phương Cảnh Xán nhấp chút rượu, suy tư trong chốc lát, sau đó nói: “Anh lấy ví dụ, giống như là, một cái bao bố rách, nếu như được một bác gái hoặc một người bình thường mang theo, chắc chắn sẽ bị người khác chê bai là xấu xí đúng không?”

Tiêu Quả Quả cũng không hiểu người say rượu này đến cùng muốn nói cái gì, chỉ có thể gật đầu phụ họa.

Phương Cảnh Xán nói tiếp: “Nhưng mà em nghĩ xem, nếu đổi lại người mẫu hoặc người nổi tiếng đeo chiếc bao bố rách kia thì sao? Chắc chắn ngay lập tức sẽ được tôn sùng là trào lưu thời trang mới phải không...”

Khỏe miệng Tiêu Quả Quả giật giật, cô rất muốn khóc , “Giám đốc à, anh muốn khen bản thân anh, tôi có thể hiểu được, nhưng anh cũng không cần thiết đem tôi so sánh với cái bao bố rách chứ (ㄇ____ㄇ) ...”

Phương Cảnh Xán khẽ cười, tiếng cười trầm thấp mà gọi cảm, đôi mắt rất đẹp mang theo men say nhìn cô chăm chú, “Bảo bối, em sao lại là bao bố rách được, em là hàng cao cấp... Là hàng cao cấp nhất của anh đây, lễ vật trân quý nhất...”

Biết rõ là do anh uống say nên nói nhăng nói cuội, nhưng trái tim thiếu nữ của Tiêu Quả Quả vẫn hung hăng đập lồng ngực bùm bùm hai lần lặn.

”Giám đốc, đừng uống nữa, anh xem anh say thành cái dạng gì rồi...”

Đối với khuôn mặt như mình đây thế nhưng cũng có thể nói ra những lời tình cảm như vậy, aizz...

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Tiêu Quả Quả lái xe chở Phương Cảnh Xán đã say như chết về biệt thự riêng của anh.

Về tới nơi đã hơn 12 giờ đêm, giờ này ký túc xá chắc chắn đã khóa cổng không cho vào , hơn nữa nhà Phương Cảnh Xán ở nơi rừng núi hoang vắng nên cô cũng không dám lái xe, không biết phải đi về như thế nào.

Quả Quả đang vò đầu phát sầu thì Phương Cảnh Xán ở trên giường mơ mơ màng màng kéo kéo vạt áo của cô, “Quả Quả, đêm nay ở lại đi...”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Quần áo đã cởi hơn nửa, ánh mắt lơ đãng mê ly, cánh môi mỏng gọi cảm nói ra câu nói vô cùng mập mờ...

Nhìn người nằm trên giường đầy xuân sắc kia, Tiêu Quả Quả liên hóa đá ngay tại chỗ. Một lát sau, cô thẳng lưng, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chú người đàn ông đang nằm trên giường, “BOSS, tôi nghiêm trọng kháng nghị! Tuy rằng tôi mập nhưng tôi cũng là phụ nữ! Kính nhờ anh chú ý nhiều chút khi dùng từ cùng với... hình tượng của anh được chứ? Tôi là phụ nữ nhưng lòng tự tin phụ nữ sớm bị anh đã kích một chút cũng không còn!”

Con thỏ nhỏ cuối cùng cũng xù lông rồi, dù sao con thỏ mà ‘nóng lên’ cũng có thể cắn người!

Phương Cảnh Xán bị cô hét đến rớt cổ, đôi mắt ngập nước run rẩy, từ từ vùi đầu vào trong gối, buồn bực nói: “Quả Quả, chẳng lẽ em chán ghét anh sao...”

”Hả?” Tiêu Quả Quả vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý bị cấp trên sa thải, nhưng hoàn toàn không dự đoán được Phương Cảnh Xán sẽ phản ứng như thế này.

Nhìn người đàn ông trước mắt có bộ dáng đáng thương giống như cô làm điều gì quá đáng đối với anh vậy, Tiêu Quả Quả như bị người ta dội một chậu nước lạnh, nóng nảy đều biến mất, chỉ còn lại sự thấp thỏm bất an, chân tay luống cuống giải thích: “Không... Không có đâu... Tôi không phải có ý đó...”

Phương Cảnh Xán nghe vậy cẩn thận ngửa lên nửa bên mặt nhìn cô, “Không ghét anh sao?”

”Không ghét không ghét!”

”Vậy em thích anh không?”

”Đúng đúng, tôi thích anh! Á lộn, không thích... Không phải thích...”

“Quả nhiên là em ghét anh...” Phương Cảnh Xán lại đem vùi đầu vào gối.

Tiêu Quả Quả cố nhịn xuống cảm xúc muốn lật giường, “Đã nói không ghét mà!”

”Vậy em thích anh?”

“...” Đầu Tiêu Quả Quả quay vòng vòng một lúc mới tỉnh táo lại, đúng là điên rồi, cùng người say rượu so đo làm gì nha!

”Thôi, tôi vẫn nên gọi chiếc taxi lại đây đi, cùng lắm thì trả tiền nhiều thêm chút...” Tiêu Quả Quả vừa nhìn ví tiền vừa đau lòng lắm bầm, lòng đang rỉ máu, tiền làm thêm giờ còn chưa đủ trả để trả tiền đêm nay đâu!

Phương Cảnh Xán lập tức quay đầu nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt cảnh giác hỏi: “Em muốn đi đâu?”

”Tìm khách sạn ở một đêm” Tiêu Quả Quả trả lời.

Phuong Cảnh Xán ngồi bật dậy, thái độ nghiêm túc: “Không được, đêm khuya em - con gái một mình không an toàn.”

Tieu Quả Quả đầu đầy hắc tuyến, giờ mới nhớ ra cô là con gái à?

”Chúng ta đi quán net bao một đêm đi?” Phuong Cảnh Xán đột nhiên nói.

Tieu Quả Quả bối rối vì ý tưởng đột phát của anh mà ngây ngẩn cả người, “Quán net? Qua đêm? Còn nữa... Tại sao là chúng ta?”

”Là anh mời em ra ngoài, nên đương nhiên anh muốn bảo đảm an toàn cho em, mà em lại không muốn ở nhà anh, anh có thể đi khách sạn ở cùng em, nhưng chắc em không muốn!” Phuong Cảnh Xán trả lời.

”Đĩ nhiên không muốn! Ở khách sạn so với ở nhà anh còn không thích hợp hơn!” Tieu Quả Quả lại xù lông.

”Cho nên chúng ta cùng đi quán net qua đêm là lựa chọn tốt nhất, kinh tế thực dụng, hơn nữa vừa lúc ngày mai là thứ bảy không phải đi làm, chúng ta có thể luyện cấp cả đêm, như vậy sáng mai chắc là có thể thăng cấp !”

Tieu Quả Quả nghe xong hơi do dự, nói như vậy cũng rất có lý, hơn nữa cô cũng mong sớm thăng cấp để đi tìm Thẩm Nham cùng nhau chơi. Gần đây cũng không biết Thẩm Nham bận cái gì, mà mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu ...

Phuong Cảnh Xán đã đứng dậy mặc áo khoác, “Đi thôi, đi tới quán net gần trường của em, có gì sáng sớm ngày mai em có thể về thẳng ký túc xá ngủ bù, đứng rồi, trong tủ lạnh còn có một hộp Sushi, em lấy mang theo, buổi tối đói bụng thì ăn...”

Logic của tiểu tử này còn rõ ràng như thế, đến cùng là có xin hay không đây?

Tieu Quả Quả vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, “Khoan... Khoan đã! Giảm đốc, thật sự không cần, mình tôi thuê xe tới khách sạn cũng được!”

Phuong Cảnh Xán sét đánh không kịp bưng tai ngồi phịch xuống giường ôm lấy đầu gối, vẻ mặt đáng thương, “Quả Quả, em chán ghét anh sao ...”

“...” Con mẹ nó đủ rồi nha!

Boss động đến rượu thành người khác liền...

*

Đến quán net, cô gái ngồi quầy dùng ánh mắt khác thường nhìn Quả Quả.

Giống như cô là hái hoa tặc ý...

Tieu Quả Quả khổ nói không nên lời, vì sao bị nghĩ xấu luôn là tôi, làm ơn đi, tôi mới là người bị hại đó nha?

Phuong Cảnh Xán đầu óc không tỉnh táo, lảo đảo tựa vào trên người của cô, Tieu Quả Quả cố sức đem anh đẩy xa chút, “Có ghé liền kè không?”

”Không có.”

”Phòng riêng có không?”

Anh ấy xin thành cái dạng này, cũng không thể để anh ấy một mình đợi.

Cô gái kia nhìn cô bằng ánh mắt càng ‘thâm thúy’, “Có .”

Người trong quán net nhìn về phía này càng ngày càng nhiều, Tieu Quả Quả vội vàng kéo Phuong Cảnh Xán vào trong.

Đủ rồi, luôn miệng nói không yên tâm khuya khoắt để cô một mình, hiện tại cô mang theo một kẻ ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ như anh còn nguy hiểm?

Cho đến khi ngồi vào phòng riêng, Tieu Quả Quả vẫn cảm giác không chân thật.

Cô vậy mà thật sự đi cùng Boss tới quán net qua đêm..

Tieu Quả Quả đầu đau không thôi, người khôi xướng lại vô tri vô giác, vừa ngồi xuống liền gục xuống bàn ngủ .

Điều hòa mở nhiệt độ hơi thấp, Tieu Quả Quả lấy tấm chăn mỏng đắp cho anh, thấy anh tay dài chân dài ngủ ngời không thoải mái ở đó, nhin không được oán thăm, ở nhà ngủ không phải rất tốt sao? Tự nhiên muốn đến nơi này chịu khổ...

Sau một lúc sắp xếp, Tieu Quả Quả đã không còn buồn ngủ nữa, mở máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi.

Vài ngày nay vẫn cùng Phuong Cảnh Xán luyện cấp, lúc này là lần đầu tiên cô online một mình.

Nghĩ lại Phương Cảnh Xán cũng thật buồn tẻ, người giống như anh chẳng phải có cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ sao? Thế nhưng tối nào cũng ở nhà chơi game, bây giờ là trực tiếp đến quán net, ở một nơi như thế này, thật không dám tin...

Bởi vì không có Phương Cảnh Xán, lúc Quả Quả giết quái nhất định phải thật cẩn thận, một lần chỉ có thể đấu một cái quái, nếu đấu nhiều hơn thì cô trụ không nổi.

Thói quen có người thêm máu phía sau, trực tiếp xông lên trước chém giết một đồng cực kì vui sướng, Tiêu Quả Quả chơi một mình một lúc thôi đã cảm thấy mệt nhưng mà thấy còn thiếu chút nữa là có thể thăng cấp, nên lại miễn cưỡng lên tinh thần đánh tiếp.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ một con dã lang, bởi vì không cẩn thận chạy đến đây, gặp phải một đoàn sói, mất thất thanh HP của cô dần tụt xuống, sắp bị bảy sói cắn chết, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một dãy số màu xanh, cả người được làn khí vây quanh, HP đầy ngay lập tức...

Dưới tàng cây cách đó không xa, Lạc Y mặc bộ váy hồng lay động đứng ở đó thối sáo.

Tiêu Quả Quả theo bản năng quay đầu lại, đập vào mắt là gò má của Phương Cảnh Xán, anh ta tỉnh dậy từ hồi nào vậy?

"Nhìn anh làm gì, trước diệt quái đã." Phương Cảnh Xán tốt bụng tâm nhắc nhở, bởi vì vừa tỉnh ngủ mà giọng nói hơi khàn khàn.

Tiêu Quả Quả bị anh nói vậy khiến cô ngượng ngùng, gò má hơi ửng đỏ, vội vàng đem giết quái, không đến một phút liền hoàn thành nhiệm vụ.

Phương Cảnh Xán dùng tay chống đầu, ánh mắt mỉm cười, "Cứu em một mạng, cảm tạ anh như thế nào đây?"

Anh lúc này đã tỉnh rượu chưa?

Tiêu Quả Quả lựa chọn không trả lời câu hỏi của anh, "Anh tỉnh rồi à, không ngủ nữa sao?"

Phương Cảnh Xán lười biếng duỗi eo, "Không ngủ, đi thăng cấp đi!"

"Được, được..."

Hai người cùng hợp tác nên đánh quái rất nhanh, chiếu theo tiến độ này thì làm tiếp một cái nhiệm vụ nữa là có thể thăng cấp. Thế nhưng Tiêu Quả Quả vẫn không yên lòng, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Giám đốc, anh bây giờ đã tỉnh rượu chưa? Anh biết tại sao chúng ta đến đây không?"

"Biết mà!"

"Biết thì tốt, tôi nói trước cho rõ ràng, không phải là tôi mang anh đến đây." Tiêu Quả Quả lẩm bẩm.

"Ừ, là anh mang em đến."

Tuy vẫn là ngữ khí không nghiêm chỉnh, nhưng chắc là anh cố ý chế nhạo mình đây, xem ra lúc này là tỉnh rồi.

Tiêu Quả Quả một kiếm giết chết một con lợn rừng, đánh bạo hỏi: "Giám đốc, sau khi anh uống say thì tính tình thay đổi anh có biết không?"

Phương Cảnh Xán thao tác nhanh nhẹn, Tuyết Hải Giản chậm rãi theo sau cô, lúc cô gần hết máu thì tăng lên cho cô, lúc không gặp nguy hiểm thì cầm dao nhỏ lột da lợn rừng, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Quả Quả, chớp mắt hỏi, "Vậy sao? Lúc đó anh thế nào?"

Tiêu Quả Quả khó khăn suy nghĩ, vẫn là không nghĩ ra nên nói như thế nào, "Khó có thể diễn tả..."

"Em ghét bộ dạng đó của anh hả?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Lại là vấn đề này! Tiêu Quả Quả vừa nghe vấn đề này đầu đều to ra, sợ lại lâm vào cái vòng tuần hoàn đó nữa...

"Chán ghét thì không có, ngược lại... còn rất..."

"Huh?"

"Dễ thương..."

"Ha ha, thích là tốt rồi." Đêm nay anh đúng là uống nhiều quá, tuy rằng còn chưa tới mức hoàn toàn mất đi ý thức, vẫn biết chính mình đang làm cái gì, nhưng lại không khống chế được hành vi của mình, thiếu chút nữa bức bách bé con, cũng may là không có làm chuyện gì, xem ra lần sau phải chú ý chút mới được...

Tiêu Quả Quả bắt đầu đi lác đầu, được rồi, lần này không có rơi vào vòng tuần hoàn đó nữa, anh ấy trực tiếp chấp nhận. Quả nhiên Boss sau khi thanh tỉnh càng khó qua mặt hơn. Boss không chỉ tự kỷ, mà hình như còn bị chứng ép buộc, nhất định phải ép người khác thừa nhận thích anh thì anh mới vui về...

"Ui, nhiệm vụ này yêu cầu một đội phải có năm người, anh có muốn kết nạp thêm thành viên không?" Tiêu Quả Quả hỏi.

”Không cần.” Phương Cảnh Xán cự tuyệt không chút do dự. Khó có được thể giới chỉ có hai người, cần gì thêm cái bóng đèn.

”Vậy được rồi, tự chúng ta thử xem.” Tiêu Quả Quả bắt đầu đi.

Thao tác của Phương Cảnh Xán rất lợi hại, phối hợp cùng cô rất ăn ý, chỉ là anh có một sở thích cổ quái, không muốn cùng người xa lạ lập đội.

Kết quả chính là, chết năm lần liên tục nhưng đều không qua được.

”Thật sự không cần thêm người sao?”

”Không thêm, lại thử xem.”

Lại chết thêm 3 lần, Tiêu Quả Quả đột nhiên nhớ tới Diệp Vi lúc trước có cho cô tài khoản mật mã, hưng phấn vội vàng nói: “Tôi có người bạn cùng phòng cũng là Lạc Y, rất giỏi, trước đó đã đưa đem tài khoản cùng mật mã cho tôi, không thì anh cùng mở 2 tài khoản cùng một lúc đi!”

”Rất giỏi sao?” Phương Cảnh Xán nhướn mày.

Tiêu Quả Quả hiểu được ngụ ý của anh, vội vàng vượt mộng ngựa: “Không giỏi bằng anh, chỉ là cấp cao hơn, trang bị tốt hơn mà thôi!”

”Vậy được rồi.” Phương Cảnh Xán miễn cưỡng đáp ứng, mở nhân vật Lạc Y của Diệp Vi.

Tiêu Quả Quả xoa tay, “Vẫn là không đủ người, nhưng bây giờ ít nhất sẽ không dễ dàng chết như vậy, trước thử xem đi!”

Vũ khí của Diệp Vi là đàn cổ, Phương Cảnh Xán thao tác cho nhân vật khảy đàn, “Ừ, đi thôi.”

Tiêu Quả Quả lập tức nhào tới.

Mỗi lần Phương Cảnh Xán nói đi thôi, cô luôn có cảm giác mình giống chó được thả ra cắn người ý nhi...

Tiêu Quả Quả đánh khoảng chừng năm phút đồng hồ, thì lượng máu của quái vật kia rốt cuộc chỉ còn lại 10%, lại chẳng biết tại sao đột nhiên nó nổ tung, khiến cô bị thương tổn gấp đôi dù cho Lạc Y của Diệp Vi có lợi hại hơn nữa, cũng không chịu nổi tốc độ hạ HP quá nhanh của Tiêu Quả Quả.

Nếu lại như vậy nữa thì hai người đều sẽ chết, đột nhiên “Sưu” một tiếng- một mũi tên màu bạc từ phía sau bụi cỏ được bắn lại đây, lượng máu của quái vật nháy mắt giảm xuống một nửa, ngay sau đó, một thân ảnh mặc áo màu trắng từ trên trời giáng xuống, một thanh Trọng Kiếm tỏa sáng từ trên không trung chém xuống một nhát, lượng máu của quái vật cạn kiệt, ngã ầm ầm xuống đất...

Lúc Tiêu Quả Quả phản ứng kịp thời, nhìn thấy đứng cách đó không xa có 2 người chơi.

Trong đó một người mặc áo da màu đen, cổ xẻ chữ V táo bạo, lộ ra một mảng da lớn ở trước ngực, trên lưng đeo cung tiễn, ID gọi là ‘Hiệp Khách ha ha ha’, một người khác cũng là kiếm khách giống Quả Quả, ID gọi ‘Phong Tuyết Trần’, một thân trang bị tốt nhất, vũ khí cầm trong tay trông rất quen...

Đó là vũ khí lợi hại nhất của Kiếm khách, Huyền Thiết Trọng Kiếm...

=__= Cha nội Thẩm Nham lại xuất hiện rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit: Temo

Hai người kia giết xong quái nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, Tiêu Quả Quả hỏi Phương Cảnh Xán, “Anh biết hai người kia không?”

Phương Cảnh Xán lắc đầu, “Không biết, trong trò chơi này anh chỉ biết mỗi em.”

”Tôi cũng không biết họ...”

Trong trò chơi cô chỉ quen có Hùng Bảo Đình và Tống Kiêm Gia; Hùng Bảo Đình kết hợp cùng với một vị Phó Bang chủ của 1 bang lớn, đã sớm thăng cấp từ lâu rồi, giờ không còn cùng level với Quả Quả. Tống Kiêm Gia thì là ban ngày đi làm, buổi tối lại bị biên tập viên quần gắt gao, cơ bản không có thời gian vào game. Hiện tại hai người này mang ID lạ hoắc lại đột nhiên chạy tới hỗ trợ: một là gặp chuyện bất bình, hai chính là quen biết Diệp Vi?

ID của Diệp Vi trong trò chơi là “Diệp Vô Tâm”, người kiếm khách kia gọi là “Phong Tuyết Trần”, tên hai người có phần giống nhau...

”Người này quen biết bạn cùng phòng của em.” Phương Cảnh Xán đột nhiên nói.

”Hà, làm sao anh biết?” Tiêu Quả Quả lại gần hỏi.

Phương Cảnh Xán chỉ cho cô nhìn Bảng bạn thân của Diệp Vô Tâm, cái tên Ha Ha Ha kia thì không xuất hiện, nhưng cái tên Phong Tuyết Trần lại đứng đầu, mức độ thân mật đầy 100 phần.

Trong trò chơi mức độ thân mật càng cao thì lúc nào cũng biết đối phương đang ở nơi đâu, hơn nữa còn có thể di chuyển tới chỗ đối phương đang ở, xem ra quan hệ của hai người còn rất tốt.

”Vậy anh nói với anh ta đi, nói cho anh ta biết anh không phải Diệp Vi.” Tiêu Quả Quả nói.

Phương Cảnh Xán gật đầu, mở đến phần tin Nhắn riêng, đang muốn gõ chữ thì phát hiện Phong Tuyết Trần kia đã gửi một đồng tin nhắn lại đây ngay lúc anh nói chuyện với Quả Quả.

Anh cũng không để ý anh ta viết cái gì, chuẩn bị trực tiếp gửi một câu “Không phải chủ nhân thật” cho xong việc, chẳng biết vì sao Tiêu Quả Quả ở bên cạnh đột nhiên nghiêng người lại đây, kéo tay anh đang muốn nhấn “Enter” lại.

Bàn tay thiếu nữ nhỏ nhắn mềm mại trắng mịn làm anh thất thần chốc lát, vừa ngẩng đầu lại phát hiện sắc mặt của cô không đúng, “Quả Quả, làm sao vậy?”

”Chờ chờ đã, đừng nói gì vội.” Tiêu Quả Quả khẩn trương ngăn động tác của anh lại, gắt gao nhìn chăm chăm nội dung trong khung trò chuyện.

Phương Cảnh Xán không hiểu, nhìn nội dung người kia gửi.

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, mang theo bạn cùng luyện cấp à?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Nhận điện thoại được không? Còn giận anh hả?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Ngày mai anh không muốn em đi cũng vì sợ em tới đó sẽ khó chịu, em cũng biết, sinh nhật nào của Quả Quả mọi người cũng đều gần gộp anh. Anh đã đồng ý với em, chờ qua sinh nhật của Quả Quả anh nhất định sẽ nói rõ ràng với cô ấy, bao gồm cả chuyện của em, đối với em, anh chỉ có mỗi yêu cầu này cũng không được sao? Biết rõ là đi sẽ không thoải mái mà sao lại tự tìm khổ như thế chứ! Cứ nói với Quả Quả là Công ty phải tặng ca không đi được có sao đâu? Vì sao em cứ luôn không hiểu nỗi khổ tâm của anh chứ?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Mấy ngày nay ngay cả điện thoại của Quả Quả anh cũng không nhận, vẫn ở cùng em, em đến cùng còn muốn anh như thế nào?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Thôi được rồi, em muốn đi thì đi, nhưng em phải cam đoan lúc đó sẽ không chế cảm xúc, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không được nổi giận với anh!

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Đừng giận nữa được không?

Phương Cảnh Xán vừa đọc tin nhắn trên màn hình vừa chú ý đến thần sắc của Tiêu Quả Quả, càng ngày càng thấy bất an trong lòng...

Nội dung cuộc nói chuyện phiếm này nhìn giống như chuyện cãi nhau bình thường của mấy đôi tình nhân, nhưng mà anh chú ý đến tin tức mấu chốt: “Ngày mai”, “Sinh nhật”.

Ngày mai là sinh nhật của Quả Quả...

Chắc là bởi vì vẫn không nhận được hồi âm, nên Phong Tuyết Trần nhấn một lúc thì không có động tĩnh gì nữa.

Tiêu Quả Quả cúi đầu, tay nắm chặt run nhẹ, chần chờ một lát rồi nhấn lại, rồi lại im lặng.

[Chat riêng][Diệp Vô Tâm]: ...

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, em cuối cùng cũng để ý tới anh ! Em hết giận rồi chứ? Anh biết em sẽ bỏ qua cho anh mà !

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Anh thật không hiểu em, tại sao em lại không có cảm giác an toàn trước cô ấy?

Phương Cảnh Xán trực giác phát hiện, để tránh cho Quả Quả cảm thấy xấu hổ, lúc này vẫn nên nhanh tránh đi mới tốt, vì thế anh ho nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, “À, anh đi WC một lát...”

Vừa dứt lời, nhưng đã không còn kịp rồi, trước mắt chợt hiện lên một cái tên quen thuộc, triệt để đâm thủng tầng giấy mỏng bí mật kia...

Còn anh cũng chưa từng trải qua lần phần nộ nào như vậy, thế nên đứng bất động tại chỗ.

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, tự tin hơn một chút không được sao? Tiêu Quả Quả trừ bỏ gia thế so với em tốt hơn xiu thì có chỗ nào so

được với em? Ánh mắt anh không phân biệt được chuyện này sao?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Em không biết đâu, mỗi lần cô ta với thân hình đầy mỡ quấn lấy anh, làm anh ghê tởm biết bao nhiêu...

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Anh biết trong khoảng thời gian này em chịu ủy khuất , về sau sẽ không còn nữa! Anh sẽ nói cho mọi người biết em mới chính là bạn gái của anh, anh yêu em...

Phuong Cảnh Xán tung một cước đập đổ giỏ rác ở bên cạnh, ngồi xuống thao tác cho Diệp Vô Tâm, mở tâm pháp, hình thức tàn sát, ngay lập tức một tầng khí đỏ vây quanh, tiếp theo, không nói hai lời, chộp lấy đàn cổ nện thẳng tới Phong Tuyết Trần, cho tới khi Phong Tuyết Trần kịp phản ứng thì đã té chết trên mặt đất...

[Chat chung][ha ha ha]: Vãi, tình huống gì thế! ? Ngược đời vãi!

[Chat chung][ha ha ha]: Ha ha ha, cậu là Kiếm khách thế mà bị một Lạc Y giết chết, còn không chừa chút đường sống nào...

[Chat chung][ha ha ha]: Chắc không phải là chính chủ của account đâu? Không lẽ người yêu nhỏ của cậu muốn giết cậu?

[Chat chung][Phong Tuyết Trần]: Cậu có thể câm miệng được không !

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Xảy ra chuyện gì vậy?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Bạn không phải là tiểu Vi hả?

Phuong Cảnh Xán phát tiết xong, xoa mi tâm, lo lắng mắt nhìn gương mặt trắng bệch của cô gái ở bên cạnh, không biết phải an ủi cô ấy như thế nào.

Anh biết cô không có bạn trai, lại quên mất cô cũng có thể có người thích, nhưng mà, may mắn là, sắp thành không có rồi (๑>.)

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“Nếu như muốn khóc, em có thể mượn vai của anh ...” Phuong Cảnh Xán hai mắt tỏa sáng, lòng tràn đầy chờ mong, thừa dịp nói ra một câu trong thoại kinh điển.

Tiêu Quả Quả quay đầu nhìn anh một cái, nói: “Giám đốc, không phải anh muốn đi WC sao?”

Phuong Cảnh Xán: “À...”

Sau đó anh liền đi WC .

Haizz, quả nhiên không dễ dàng như vậy...

Phuong Cảnh Xán trở lại sau khi đi WC xong, đang định đẩy cửa buồng game thì nghe được bên trong truyền đến tiếng khóc òe nức nở.

Vì thế anh dừng bước, móc ra một điều thuốc từ trong túi áo rồi châm lên, tựa vào ngoài cửa.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi thanh âm bên trong dần dần biến mất, Phuong Cảnh Xán cũng hút gần xong điều thuốc , lúc này anh mới dụi thuốc đẩy cửa bước vào.

Nhìn đôi mắt đỏ hồng, tóc tai tán loạn của Quả Quả, Phuong Cảnh Xán thở dài một tiếng, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu của cô.

Tiêu Quả Quả được anh vỗ về như vậy nước mắt lại muốn trào ra...

Phuong Cảnh Xán luống cuống tay chân đưa khăn giấy cho cô lau.

Tiêu Quả Quả cúi đầu, lại lần nữa nhấn tắt tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, cuối cùng trực tiếp tắt máy, thút thút nói: “Tôi thật sự quá khờ...”

”Anh cũng thấy vậy.” Phuong Cảnh Xán tỏ vẻ tán đồng.

Tiêu Quả Quả: “...”

”Coi như anh chưa nói gì, em nói tiếp đi...”

Khỏe miệng của Tiêu Quả Quả giật giật, vẻ mặt đầy tự giận, “Tôi cho rằng dù tôi có 80 kg thì anh ta vẫn thích tôi, sẽ vẫn giống như lúc tôi chưa 80 kg có phải tôi rất ngu hay không?”

Lúc này, Phương Cảnh Xán lập tức lấy lập trường đàn ông khuyên giải: “Một người đàn ông nếu chỉ vì bề ngoài của em mà rời bỏ em, anh ta nhất định không yêu em, bỏ anh ta đi!”

Tiêu Quả Quả hít mũi một cái, nghe vậy chậm rãi hỏi: “Giám đốc chẳng phải anh cũng ưa thích vẻ bên ngoài hay sao?”

“...” Phương Cảnh Xán ho nhẹ một tiếng, giảng giải, “Cái này không giống, ưa thích vẻ ngoài cũng không có sai, đây là chuyện thường tình, nói chung mấy kiểu nhất kiến chung tình chẳng phải cũng là nhìn mặt mũi, nhưng mà để anh làm cái suy luận cho em...”

Tiêu Quả Quả lấy ánh mắt chết lạng liếc nhìn anh, BOSS lại bắt đầu muốn nói ví von rồi, lần này lại đem cô so sánh với cái gì nữa đây?

”Ví dụ như, có một ngày, anh nhặt được một cái kẹp tóc bần thiêu...” Phương Cảnh Xán nói.

“...” Được rồi, lần trước là bao bố, lần này là kẹp tóc bần thiêu.

”Lúc này, đột nhiên có một người muốn dùng một cái kẹp tóc xinh xắn mới tinh cùng anh đổi, em nói anh có đổi hay không?” Phương Cảnh Xán hỏi cô.

”Ồ, đương nhiên đổi chứ!”

”Không sai, không đổi là đồ ngu.” Phương Cảnh Xán gật gù đầu, tiếp tục nói, “Tốt lắm, anh làm một cái so sánh khác, có một ngày, anh nhặt được một con chó ta nhỏ đáng thương ở ven đường.”

“...” Lần này nói thẳng là chó, lại còn là chó ta.

”Anh đem chó nhỏ mang về nhà, anh tắm rửa cho nó, cho nó ăn cơm, chơi đùa cùng nó, sau đó đột nhiên có một ngày, có người mang một con chó nhỏ dễ thương giống cực quý hiếm đến cùng anh đổi, em nói anh có đổi hay không?” Phương Cảnh Xán tiếp tục hỏi.

Tiêu Quả Quả yêu chó nên vội lắc đầu không ngừng, “Đương nhiên không đổi!”

Phương Cảnh Xán nhìn cô hài lòng, “Hiện tại em có hiểu vấn đề ở chỗ nào chưa?”

”Giám đốc tôi hiểu rồi, anh là muốn nói tôi ngay cả chó cũng không bằng, tôi chính là cái kẹp tóc bần thiêu hu hu hu...” Tiêu Quả Quả gục xuống bàn thương tâm khóc lớn.

Nuôi một con chó còn có cảm tình thế mà thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng...

Tuy rằng cô hiểu không sai, nhưng mà cô khóc thương tâm như thế, vậy là an ủi thất bại rồi sao?

Phương Cảnh Xán không ngừng cố gắng: “Sao lại như vậy? Em là một con chó ngoan, chỉ là do chưa gặp được chủ nhân tốt mà thôi! Đây không phải là lỗi của em, một ngày nào đó, em sẽ gặp được người đem em trở thành chú chó ta duy nhất kia chứ không phải thành cái kẹp tóc...”

Tiêu Quả Quả càng khóc thương tâm...

Cái gì mà tôi là một con chó tốt, lại còn sau này sẽ có người coi tôi thành con chó ta nữa chứ? Giám đốc anh không có phương pháp an ủi nào tốt hơn sao?

Lại một lần nữa an ủi thất bại, Phương Cảnh Xán chỉ có thể luống cuống vỗ nhẹ lưng cô.

Mất thấy trời gần sáng, Tiêu Quả Quả vốn khóc đến mặt mũi tèm lem ướt cuộc cũng hơi tỉnh táo lại, “Thật ra lúc học cấp 2, tôi không có mập như vậy, bắt đầu từ lớp 10 tôi từ từ mập lên, giống như là nước ầm nấu ếch[1] vậy, chờ tới lúc tôi phát hiện ra, cân nặng của tôi tăng lên gấp đôi rồi, thế mà tôi vẫn muốn ăn thì ăn, còn ăn rất ngon lành, đòi người ngăn ngủ nên phải tận hưởng lạc thú trước mắt, mập hay gầy không quan trọng, không tìm không phôi không hề cảm giác tí nguy cơ nào, cho đến hôm nay... Tuy rằng Thâm Nham thật đáng giận, nhưng nếu không phải vì tôi trở nên mập...”

[1] Nước ầm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ.

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Do mình chưa tìm được thành ngữ nào của VN thay thế, nên đành để tạm vậy, bạn nào biết thì cho mình hãy nói với mình nhé.

Tiêu Quả Quả thành thật gật đầu, chuyện này cho cô đã kích quá lớn, đầu óc trống rỗng, chỉ tràn ngập một ý tưởng duy nhất đó là phải giảm béo! Giảm

béo! Giảm béo!

Uổng công anh nói nhiều như vậy đều vô ích ...

Phuong Cảnh Xán ung dung nhìn cô, “Cũng được, giảm nửa kí trừ lương 100 tệ.”

Tiêu Quả Quả nhất thời ngây dại rồi kích động hỏi: “Vì sao thế!”

”Em quên lúc phỏng vấn em nói với anh như thế nào à? Anh là chấm trúng em mập bằng hai người, năng suất như hai người cộng lại nên mới muốn em, nếu cái ưu thế này của em đều không còn, anh vì sao còn muốn thuê em nữa?” Phuong Cảnh Xán trả lời.

Những lời ngốc nghếch lúc phỏng vấn giờ bị anh lặp lại nguyên xi làm Tiêu Quả Quả cảm thấy vô cùng mất mặt, vậy mà anh còn nói một cách rất nghiêm túc nữa...

”Giám đốc, anh thật sự nghĩ thế?” Tiêu Quả Quả thử anh, tâm tư nhỏ trĩu nặng.

”Em cho là như thế nào?” Phuong Cảnh Xán hỏi lại, ánh mắt lạnh lùng.

”Anh xác định? Vậy nếu tôi mập hơn Giám đốc sẽ tăng lương sao, tôi mà ăn uống thoải mái thì mập lên rất nhanh ! Nếu tôi về thăm ông bà nội hoặc là ông bà ngoại vài ngày thôi là có thể cho anh thêm 5 kí!” Tiêu Quả Quả một hơi nói xong, sau đó chờ mong nhìn anh không thôi .

Phuong Cảnh Xán nháy mắt bị ghen đến không thể nói gì: “Anh nói đùa đấy ...”

Tiêu Quả Quả than thở lại nằm xuống mặt bàn, “Ôi, tôi chỉ biết nào có chuyện tốt như vậy...”

”Quả Quả, anh không phải phản đối em giảm béo, đó là tự do của em...” Phuong Cảnh Xán mê luyến nhìn cô gái dễ thương mồm ma mồm mồm rước mắt, “Trời sinh một cặp” trong tưởng tượng của mình trở nên gầy như que củi, đau lòng cực kỳ, lại vẫn phải cắn răng nói ra những lời này.

Anh nói tiếp: “Anh tức giận là do, sau khi tên khốn kia thương tổn em như vậy, em lại rút ra kết luận là phải giảm béo, giảm béo vì anh ta? Không cần trả lời anh, em bị như vậy còn không chết tâm, còn thích anh ta, không bỏ xuống anh ta được, muốn níu kéo anh ta ?”

Chẳng biết tại sao, Phuong Cảnh Xán lúc nói chuyện ánh mắt trở nên nóng bỏng, làm cho cô cảm thấy có vài phần không được tự nhiên, Tiêu Quả Quả vuốt vuốt tóc, tránh né tầm mắt của anh, đáp: “Làm gì có chuyện đó, tuy rằng có cảm tình nhiều năm như vậy, không thể nói bỏ là bỏ, nhưng lúc anh ta nói ra những lời kia thì giữa chúng tôi khẳng định là không thể nào tiếp tục!”

Nhận được câu trả lời phủ định của cô, sắc mặt của Phuong Cảnh Xán mới hơi hòa hoãn lại, “Vậy thì không cần ! Quả Quả, em nên có chính kiến của mình, nếu em chỉ vì muốn trả thù, vậy anh nói cho em 1 cách. Trả thù không phải là em gây đến da bọc xương rồi xuất hiện ở trước mặt anh ta cho anh ta nuốt tiếc. Ngược lại điều này lại làm cho anh ta cảm thấy em là vì anh ta nên mới thay đổi, càng khiến cho anh ta trở nên tự ki, nghĩ rằng em đối với anh ta vẫn nhớ mãi không quên. Thay vào đó chính là tìm một người bạn trai cho dù em có nặng đến 100 kg cũng vẫn yêu em như trước, hơn nữa ưu tú hơn anh ta gấp trăm lần! Đó mới gọi là chân chính trả thù, hiểu không?”

Tiêu Quả Quả vẽ mặt đầy khiếp sợ: “Giám đốc...”

”Hả”

”Anh nhất định đọc rất nhiều ‘Súp gà cho tâm hồn’[2] đi?”

[2] Chicken Soup for the Soul là tuyển tập những truyện ngắn dành cho tâm hồn rất nổi tiếng của hai tác giả Jack Canfields và Mark Victor Hansen. Tác phẩm đã mang đến cho bạn đọc nhiều câu chuyện cảm động, những câu chuyện có thể tưới mát tâm hồn và giúp cuộc sống trở nên ý nghĩa hơn.

Vốn chuẩn bị tiếp nhận sự sùng bái của em gái Quả Quả, thế nhưng Phuong Cảnh Xán đành đầy bất đắc dĩ trả lời “Đây là kinh nghiệm từng trải của tôi không được sao? Tốt xấu gì tôi cũng sống lâu hơn em vài năm cơ mà!”

”Giám đốc, kinh nghiệm yêu đương của anh nhất định rất phong phú đúng không?” Tiêu Quả Quả cảm thán.

Không thể trách cô hỏi như vậy, vì nhìn Phuong Cảnh Xán thật sự giống như người sở hữu rất nhiều kinh nghiệm yêu đương.

Phuong Cảnh Xán hơi đắc ý, “Cũng không kém nhiều so với em đâu, cũng từng có người mình thích, chỉ là khi đó còn chưa kịp nở hoa, người anh thích đã yêu người khác rồi.”

Tiêu Quả Quả tỏ vẻ đầy đồng tình nhìn anh, “Ồi, thật bị kịch... Giám đốc anh lớn như vậy, kinh nghiệm yêu đương thế nhưng cũng không khác em nhiều lắm!”

Em chú ý sai trọng điểm rồi...

Phuong Cảnh Xán bóp trán, “Đó là tôi thà ít còn hơn là tùy tiện yêu đương, tiểu nha đầu thì biết cái gì.”

Tiêu Quả Quả ưỡn ẹo nói: “ ‘Thà thiếu không ầu’ bốn chữ này là không thuộc về người mập đâu? điều kiện của anh tốt như vậy, đương nhiên có thể tùy

tiện chọn lựa, còn tôi đi nơi nào tìm được người cho dù tôi nặng đến 100kg cũng vẫn yêu tôi như trước lại còn ưu tú hơn anh ta gấp trăm lần...”

”Sẽ gặp được .”

Không cần tìm chỗ nào hết, anh đây nè. Phương Cảnh Xán trả lời trong lòng.

Tiêu Quả Quả nhìn anh, chẳng biết tại sao đột nhiên biểu tình cô cứng đờ, sau đó liền gục xuống bàn đem đầu gất gao chôn ở trong tay, thậm chí còn dùng đầu hung hăng đập vài cái xuống mặt bàn, bộ dáng như sống không còn gì lý thú nữa.

”Em sao thế?” Phương Cảnh Xán thở dài.

”Thật mất mặt, tất cả đều bị anh thấy được...” Tiêu Quả Quả lúc này mới nhận ra chuyện mất mặt nhất của mình lại bị người khác nhìn thấy, hơn nữa còn biết từ đầu tới cuối, mà người này thế nhưng lại là Giám đốc của cô.

”Có sao đâu, tôi cũng không phải người ngoài!” Phương Cảnh Xán lẩm bẩm, sau đó nhìn vào thời gian hiện trên di động, chần chờ nói, “Gần sáu giờ rồi, em... muốn trở về ký túc xá không?”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tiêu Quả Quả trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu. Cái gì cần đổi mặt thì phải đổi mặt.

”Đừng buồn, rồi bỏ em là tổn thất của anh ta, em xứng đáng gặp được người tốt hơn...” Phương Cảnh Xán an ủi, chuyện còn lại anh cũng không giúp được gì, chỉ có thể do chính cô xử lý.

Hôm nay Tiêu Quả Quả thật sự rất cảm động, Boss không chỉ giúp cô xả giận, còn luôn luôn ở bên cạnh kiên nhẫn an ủi cô, giúp cô thêm tự tin, Tiêu Quả Quả chân thành cảm ơn: “Giám đốc, anh thật là một người tốt, giống như một người anh của tôi vậy.”

Được khen là người tốt, nhưng lại bị coi như anh trai, trái tim của Phương Cảnh giống như trúng một tên, anh xoa xoa mi tâm, “Quả Quả...”

”Sao ạ?” Tiêu Quả Quả còn chưa hiểu sao anh gọi cô thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại ôm vào lòng...

Tựa má vào bờ vai thoang thoảng mùi thuốc lá, bên phần hông nhạy cảm bị một bàn tay nóng rực giữ lấy, thân thể dán chặt vào lồng ngực cứng rắn của người đàn ông...

Tiêu Quả Quả ngêch ra vài giây, vừa kinh ngạc lại vừa kích động, đỏ mặt trốn tránh, “Giám đốc... ?”

Phương Cảnh Xán vẫn không buông tay, gần như khiến con gái nhà người ta gần khóc thì mới chịu vỗ nhẹ sau lưng cô, trấn an rồi thả cô ra, dùng nụ cười che dấu ánh mắt mãnh liệt của mình, nhẹ giọng nói: “Quả Quả, cố lên...”

Nhưng hành động rõ ràng có ý là: anh không phải là anh trai em, nhớ kỹ đó.

Vành tai của Quả Quả nóng rực, sắp bốc hơi tới nơi rồi. Tiêu Quả Quả gật đầu như gà tới, vẫn còn hơi sợ, liếc nhìn khuôn mặt chói lòà của Phương Cảnh Xán mấy lần, nhanh chóng xua đuổi những ý tưởng không thực tế trong đầu...

Haizz, Boss là người rất tốt, chỉ là đôi khi có những hành động quá thân mật khiến cho người khác hiểu lầm, có khi chính anh ấy còn không nhận ra, cho dù có kháng nghị yêu cầu anh chú ý hành động của mình cũng vô dụng, thôi, có Boss nào đi nhân nhượng nhân viên đâu, cô chỉ phải cố gắng thích ứng mới được ...

*

Trở lại ký túc xá, Tiêu Quả Quả quét mắt nhìn cả phòng, Hùng Bảo Đình đang nửa tỉnh nửa mê nhắm mắt mặc quần áo ở trên giường, Tống Kiềm Gia ngồi trước máy tính gõ chữ, xem ra lại là cả đêm thức trắng để viết truyện rồi, mà Diệp Vi thì không có ở trong ký túc xá.

”Quả Quả, cậu về rồi à! Tối qua tăng ca ngủ ở đâu vậy?” Hùng Bảo Đình dụi dụi mắt hỏi.

”Ở quán nét gần trường mình. Tiểu Vi cũng không về à?” Tiêu Quả Quả hỏi.

”Có về, ủa, không ở đây à?” Hùng Bảo Đình hướng lên giường tầng trên nhìn thoáng qua.

”Rạng sáng nhận được điện thoại liền vội vội vàng vàng chạy ra ngoài rồi.” Tống Kiềm Gia trả lời.

”À.”

”Cậu tìm nó có chuyện hả?” Hùng Bảo Đình có chút kỳ quái nhìn cô, “Quả Quả, sắc mặt của cậu nhìn không được tốt lắm, còn nữa, sao lại có thâm quầng như vậy...”

”Không có việc gì, thức đêm chơi game, hôm nay nghỉ bù, mà sao cậu lại dậy sớm vậy?” Tiêu Quả Quả chuyển đề tài.

Hùng Bảo Đình vỗ vỗ vào kế hoạch giảm béo dán ở trên tường, “Dậy sớm đi sân thể dục chạy bộ đó! Lần này nhất định phải kiên trì! Từ nay về sau châm ngôn của mình là: Giảm béo là chính đạo!”

Tiêu Quả Quả không nói nữa, cầm bình thủy chuẩn bị đi xuống dưới lầu lấy nước ấm, tắm rửa một cái lại ngủ tiếp. Nếu Diệp Vi không ở đây, chuyện kia đành chờ cậu ta trở lại rồi nói sau.

Hùng Bảo Đình mang giày xong, “Chờ mình chờ mình, mình cũng đi lấy nước!”

”Cuối cùng cũng viết xong!” Tống Kiêm Gia lười biếng đuổi eo, “Cùng nhau đi đi, mình đi mua bữa sáng! sắp chết đói đến nơi rồi!”

Vì thế ba người cùng nhau xuống dưới lầu lấy nước, mua bữa sáng.

Tống Kiêm Gia gặm bánh trứng quẩy[1], “Quả Quả, cậu không ăn à? Mua chút gì ăn sáng rồi ngủ tiếp!”

[1] Bánh trứng cuộn quẩy

Tiêu Quả Quả lắc đầu, “Không có hứng thú.”

Tống Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình hai mặt nhìn nhau, Tiêu Quả Quả thế nhưng còn có lúc không muốn ăn?

”Tròn Tròn, xảy ra chuyện gì thế?”

”Quả Quả, không phải là...”

Nhất thời sắc mặt của Tống Kiêm Gia và Hùng Bảo Đình đều trở nên nghiêm trọng, nhìn cô chăm chăm.

Tiêu Quả Quả bất đắc dĩ liếc hai người, “Hai người đừng có nhìn mình như thể tối qua mình bị thất thân có được không?”

Tống Kiêm Gia liếc cô một cái, “Ai bảo trông cậu như bị thất thân ấy!”

Hùng Bảo Đình cười đùa: “Thất thân cũng không phải chuyện xấu nha! Đặc biệt là với Thẩm Nham mà cậu tha thiết ước mơ...”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Tiêu Quả Quả nháy mắt xấu hẳn đi.

Tống Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình đều phát hiện ra điều bất thường, hai mặt nhìn nhau.

Ba người vừa trò chuyện vừa đi về ký túc xá, hai người cuối cùng vẫn không hỏi đến cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng mà lúc đi đến lầu trệt của ký túc xá đã biết được đáp án.

Tiêu Quả Quả lòng không yên, cũng không chú ý chung quanh cúi đầu đi, chỉ nghe Hùng Bảo Đình ở bên cạnh đột nhiên la lên một tiếng, sau đó Tống Kiêm Gia dùng sức kéo tay của cô lại, muốn đem cô lôi đi.

”Làm sao thế?” Tiêu Quả Quả ngẩng đầu, thấy được ở lầu trệt ký túc xá có một đôi nam nữ đang hôn nhau.

Sắc mặt Tống Kiêm Gia vô cùng khó coi, “Đừng nhìn Quả Quả...”

Hùng Bảo Đình che miệng, lúc thì nhìn Diệp Vi cùng Thẩm Nham, lúc lại quay sang nhìn Quả Quả, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, đồng thời lại lộ ra vài phần chột dạ.

Tiêu Quả Quả đứng yên tại chỗ, như bị đóng băng, vẫn không nhúc nhích.

Cho dù tối qua đã biết được sự thật, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn làm cho cô hứng chịu đã kích lớn hơn nhiều.

Tiếng kinh hô của Hùng Bảo Đình khiến hai người kia tách nhau ra, hai người nhìn về phía bên này.

Thẩm Nham lập tức thất kinh đem Diệp Vi đẩy ra, bước nhanh đến trước mặt cô, “Quả Quả, em cuối cùng đã trở lại! Vì sao không nhận điện thoại, em có biết anh lo cho em lắm không? Anh còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì...”

Tiêu Quả Quả nhìn hai người, “Thật sự lo lắng cho tôi sao.”

Thẩm Nham lúng túng liếc nhìn Diệp Vi, “Quả Quả, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Tiêu Quả Quả sắc mặt không chút thay đổi nói: “Không có chuyện gì để nói cả, cái gì cần nói tôi qua tôi đã nói hết rồi, còn có cái gì so với lời anh nói tôi qua thành thật hơn sao?”

“Đúng là không có chuyện gì để nói thật.” Người nói là Diệp Vi.

Tiêu Quả Quả nhìn cô gái xinh đẹp đứng trước mắt, trên khuôn mặt cô gái đó là biểu hiện hoàn toàn xa lạ, cho đến hôm nay cô mới phát hiện dường như mình chưa từng hiểu rõ cô ta.

Sự phản bội của Diệp Vi đem đến đau lòng cùng sợ hãi cho cô, thậm chí còn nhiều hơn cả Thẩm Nham. Cô khó có thể tưởng tượng được hai người mình cho là thân thiết nhất, nay sống vai đứng chung một chỗ, đối lập với mình, lạnh lùng nhìn mình như nhìn một vở hài kịch mà họ dựng nên.

Diệp Vi chán ghét tránh đi ánh mắt của cô, “Đừng nhìn mình như vậy! Quả Quả, mình cùng Thẩm Nham là yêu nhau thật lòng, mình không nợ cậu cái gì!”

Tổng Kiêm Gia đứng ở một bên cười lạnh, “Ha, lời như vậy mà mày cũng nói ra khỏi miệng được, không nợ cái gì? Lúc mấy em gái hung dữ ngang ngược gây phiền toái cho mày, là ai đã giúp mày giải vây, làm hỏng dụng cụ phòng thí nghiệm là ai đã giúp mày bồi thường số tiền lớn như vậy, năm đó trong danh sách trao đổi sinh viên với nước ngoài là ai đã tốt bụng nhường lại cho mày, Quả Quả đối với mày tốt như vậy...”

“Tổng Kiêm Gia mày im đi, tao không cần mày một lần lại một lần nhắc nhở tao, nó đối với tao chỉ là bổ thí! Mấy cái đó đều là nó tự nguyện, tao không có ép nó phải làm! Tao chỉ cùng người tao yêu ở cùng một chỗ, tao có lỗi gì chứ?”

Lời nói của Diệp Vi như là một con dao đâm vào tim cô, Tiêu Quả Quả run rẩy đứng ở nơi đó, cười nhẹ, “Bổ thí...”

Tình cảm chân thành của mình trong mắt cô ta lại rẻ mạt như thế, nhớ mỗi lần bản thân đứng ra giúp đỡ, đối đãi tốt với cô ta, Quả Quả cảm thấy mình thật quá ngu ngốc, trái tim trở nên lạnh băng như sắt.

Tổng Kiêm Gia tràn đầy căm phẫn nói: “Diệp Vi, loại lời như thế mày cũng nói ra được? Mà biết rõ Quả Quả thích Thẩm Nham còn...”

Diệp Vi kích động ngắt lời cô, “Tao biết nó thích Thẩm Nham thì sao? Thanh mai trúc mã thì sao? Biết nhau trước thì sao? Thẩm Nham căn bản không phải là người đàn ông của nó, chính miệng anh ấy có thừa nhận nó là bạn gái của anh sao? Tao cùng Thẩm Nham đã kết giao hơn ba tháng, tao mới là bạn gái danh chính ngôn thuận của anh ấy, muốn nói ai là tiểu tam thì đó chính là Tiêu Quả Quả, xen giữa tui tao mới là tiểu tam!”

Tiêu Quả Quả lắc đầu, giận dữ bật cười, cô nhìn về phía Thẩm Nham đang đứng bên cạnh Diệp Vi, giờ cô đã hiểu rõ câu nói của Phương Cảnh Xán, câu nói kia quả thật là lời vàng lời ngọc. Tất cả lý do này nọ đều là giả, tất cả dịu dàng ân cần cũng là giả, cô cho rằng chính mình là vật được quý trọng nâng niu trong lòng bàn tay, thật ra cô chỉ là ‘hàng dự phòng’ của anh ta!

Thẩm Nham nhận ra cô đang nhìn anh chằm chằm, đôi mắt run rẩy, luống cuống lảng tránh ánh mắt của cô.

Tổng Kiêm Gia chống nạnh, nhìn hai người nói: “Hôm nay tao vậy mà có thêm kiến thức mới, nếu tui mày quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm như vậy, thì vì cái gì phải lén lút lút kết đôi ba tháng, không dám công bố?”

“Còn không phải là bởi vì nó ý vào gia thế của nó gây áp lực cho Thẩm Nham!” Diệp Vi chán ghét nhìn Tiêu Quả Quả, “Tiêu Quả Quả, mày có cái gì, chẳng qua là trong nhà mày có một đồng tiền dơ bẩn sao? Mày cho rằng tiền có thể mua được cảm tình sao? Không có tiền mày cái gì cũng đều không có! Thẩm Nham là chủ tịch hội học sinh, gia thế lại tốt như vậy, mặc kệ đi đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi người, mọi chuyện liên quan tới anh ấy đều bị chú ý, soi xét; mày có nghĩ tới anh ấy mà ở cùng mày thì phải đối mặt với bao nhiêu áp lực không? Béo thành như vậy, lại còn trách người khác chướng mắt mày?”

Thẩm Nham kéo Diệp Vi một phen, thấp giọng trách mắng: “Tiểu Vi, đừng nói nữa!”

Diệp Vi không chịu nổi anh ta lại nói đỡ cho Tiêu Quả Quả, hung hăng tránh khỏi tay của anh, “Vì sao không để em nói? Em chịu đủ rồi, hôm nay em chính là muốn đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng! Tiêu Quả Quả, những năm gần đây tất cả đều là cô một mình tình nguyện, Thẩm Nham chưa từng thích cô, chỉ là vì nhiều năm tình nghĩa nên không đành lòng thương tổn cô mà thôi, vậy mà cô còn thật sự cho rằng mình xứng đôi với anh ấy?”

Tiêu Quả Quả chỉ cảm thấy buồn cười, mười mấy năm cảm tình của cô và Thẩm Nham lại đến phiên một người ngoài có thể nói được.

Tổng Kiêm Gia giận dữ vô cùng, “Ha, ý của mày là Thẩm Nham là con cưng của trời, tài hoa hơn người, Tròn Tròn không tự lượng sức mình, trèo cao đứng không? Thật là buồn cười, lấy gia thế nhân phẩm tướng mạo của Tròn Tròn, nếu gãy đi, còn đến phiên anh ta - Thẩm Nham xứng sao? Trong nhà có tiền thì làm sao, đó cũng là cha mẹ người ta làm lụng ra được, không phải ăn trộm mà có! Mày nói Tròn Tròn không xứng với anh ta, ai mới xứng đôi với anh ta? Diệp Vi, mày sao? Một đứa con rơi không được thừa nhận!”

Bị nói trúng tử huyệt Diệp Vi hét lên một tiếng, “Tổng Kiêm Gia! ! !”

Tổng Kiêm Gia còn muốn nói nữa, lại bị Tiêu Quả Quả kéo kéo góc áo, “Nhị Nha, thôi, không có gì đáng để nói cùng bọn họ hết.”

Tổng Kiêm Gia biết tiếp tục tranh cãi, người bị tổn thương nhất chỉ có thể là Quả Quả, nên phải cố nén giận không có nổi cơn nữa.

“Quả Quả, chúng ta đi!”

Tổng Kiêm Gia nắm chặt tay Tiêu Quả Quả, quay đầu lại, dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Hùng Bảo Đình.

Hùng Bảo Đình ho nhẹ một tiếng, cúi đầu đi theo.

Ba người đang chuẩn bị rời đi, Diệp Vi lại đột nhiên lên cơn điên đuổi theo, gắt gao giữ chặt Tiêu Quả Quả, “Không cho mày đi, mày phải cam đoan về sau không được quần lấy Thẩm Nham nữa, không được hèn hạ khiến trong nhà gây áp lực cho anh ấy! Thẩm Nham là bạn trai của tao, Tiêu Quả Quả, mày đừng nên đã không biết thẹn còn không biết xấu hổ là gì nữa!”

Tiêu Quả Quả tức giận đến toàn thân phát run, cầm bình thủy trong tay ném xuống chân Diệp Vi.

Bình thủy vỡ nát, Diệp Vi hét lên một tiếng, gào khóc.

Thẩm Nham thất kinh nhìn hai chân cô bị bông trở nên đỏ hồng, “Quả Quả, em thật quá đáng!”

“Quá đáng?” Tiêu Quả Quả lập tức muốn đoạt lấy bình thủy trong tay Hùng Bảo Đình và Tổng Kiêm Gia.

Thẩm Nham vội vàng đem Diệp Vi kéo đến sau lưng, về mặt khăn trương, “Quả Quả, em bình tĩnh một chút, em nghĩ kĩ nếu làm như vậy sẽ có hậu quả như thế nào!”

Diệp Vi thấy bộ dáng điên cuồng của Tiêu Quả Quả cũng có chút sợ hãi.

Tổng Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình kinh sợ, “Quả Quả, cẩn thận đừng để chính mình bị thương...”

Tiêu Quả Quả cười, “A, hậu quả à? Không phải nói tôi dựa vào nhà có tiền nên ý thế hiếp người sao? Hôm nay tôi sẽ ý thế hiếp người cho cô ta xem xem! Cô ta có thể xem thử tôi đây sẽ gặp hậu quả gì!”

Diệp Vi trốn sau lưng Thẩm Nham, sắc mặt trắng bệch, một chữ đều không dám nói nữa.

Tiêu Quả Quả hít sâu một hơi, “Cút đi cho tôi!”

Thẩm Nham mặt lạnh lùng, cẩn thận lui về phía sau, xác định Quả Quả sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa mới ôm lấy Diệp Vi chân đang bị thương, nhanh chóng rời đi.

Hùng Bảo Đình cùng Tổng Kiêm Gia một trái một phải đoạt lại bình thủy trong tay Quả Quả.

Tiêu Quả Quả cúi đầu, bả vai run run, tiếng cười khúc khích khẽ thoát ra nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi tí tách trên mặt đất...

“Quả Quả, ăn nhiều một chút, mập lên mới tốt, như vậy sẽ không có ai tranh em với anh ...”

“Quả Quả, mặc kệ em biến thành bộ dáng gì anh đều thích em...”

“Quả Quả, đời này chỉ thích một mình em...”

Trong sân thê dục, thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi trắng, từng lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai...

Nhưng chàng thiếu niên đó đã không còn là chàng thiếu niên của cô nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Quả Quả...” Tổng Kiêm Gia lo lắng.

“Không có việc gì, mình đi mua cái bình thủy khác, các cậu lên lầu trước đi!” Tiêu Quả Quả phẩy phẩy tay sau đó chạy đi.

Ngay lập tức Tổng Kiêm Gia đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Hùng Bảo Đình: “Thành thật khai báo cho tôi, có phải cô đã sớm biết rồi đúng không?”

Hùng Bảo Đình lắc đầu kêu oan, “Không phải, cái gì mình cũng không biết!”

“Còn cãi, nếu không biết sao vừa rồi cậu lại chột dạ?” Tổng Kiêm Gia hoàn toàn không tin lời cô nói.

Dưới tầm mắt đầy áp lực của Tổng Kiềm Gia, Hùng Bảo Đình áp a áp ứng “Mình... Mình biết một chút, nhưng là chỉ là chút ít thôi à!”

”Chút ít là bao nhiêu?”

Hùng Bảo Đình biết không thể giấu được nữa, đành phải kể từ đầu tới cuối: “Mới đầu là bởi vì mình ngẫu nhiên phát hiện tiểu Vi cùng Thẩm Nham trong game có vẻ rất thân mật, mọi người trong bang phái của bọn họ đều gọi tiểu Vi là bang chủ phu nhân, nói cái gì mà hai người bọn họ là một đôi, à, Thẩm Nham chính là bang chủ của họ, nhưng mà mình lại không thuộc bang của họ nên đều chỉ là tin đồn thôi, nói chung đó là chuyện trong game, sao có thể tin là thật, rất có khả năng là mọi người nói đùa, nên mình cũng để ý lắm. Mãi sau này, có một hôm tiểu Vi uống say, lúc bọn mình cùng nhau tắm, cô ta lỡ miệng nói ra, nhưng mà khi đó cũng chưa nói gì nhiều, đại khái là cô ta rất thích Thẩm Nham, mình cho rằng cô ta đơn phương yêu mến Thẩm Nham, nào biết bọn họ đã phát triển đến mức này đâu!”

Hùng Bảo Đình khổ não thở dài không thôi, “Hai bên đều là bạn bè, mình cũng rất khó xử, đành phải giả bộ cái gì cũng không biết ...”

”Mình thắc mắc Diệp Vi vốn chăm ngoan hơn Tròn Tròn, sao lại đột nhiên có hứng thú với game online, thì ra là do có mục đích khác...” Tổng Kiềm Gia nghiêng răng.

”Không dung ruồi lại đậu vào, một cây làm chẳng lên non, thật ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách tiểu Vi... “ Hùng Bảo Đình còn chưa dứt lời đã bị Tổng Kiềm Gia hung tợn trừng mắt đe dọa, vì thế vội vàng ôm lấy đầu, “Đại vương tha mạng...”

Tổng Kiềm Gia hừ một tiếng, “Tha cho cậu, vì cậu ví von rất chuẩn!”

*

Tiêu Quả Quả sau khi tắm rửa xong thì lên giường nằm ngủ bù, bởi vì thức suốt đêm, sáng sớm lại còn giăng co một phen, nên vừa nằm lên gối liền ngủ .

Tổng Kiềm Gia vốn còn muốn khuyên giải cô, nhưng thấy cô mệt như vậy đành thôi.

Hùng Bảo Đình chẳng còn tâm tư đi chạy bộ, kéo ghế đến gần Tổng Kiềm Gia, nhỏ giọng nói: “Hồi nãy bộ dạng Quả Quả rất đáng sợ a, Thẩm Nham và tiểu Vi đối xử như vậy với cô ấy, cậu nói cô ấy có hay không... Mình nghe nói nhà cô ấy không chỉ đơn giản là có nhiều tiền thôi đâu, hình như còn... liên quan tới Hắc...”

Hùng Bảo Đình rất nhỏ nhẹ nói ra hai chữ cuối cùng.

Tổng Kiềm Gia nhíu mày, “Đừng nói vậy, thời buổi này kẻ có tiền có ai chẳng có những mối quan hệ bí mật, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi. Về phần Tròn Tròn có trả thù hay không, a, quả cầu mềm họ Tiêu kia, nếu cậu ấy thật sự có thể kiên cường như vậy thì càng tốt ...”

”Cứ cho là Quả Quả nể tình bạn bè trước kia không ‘động thủ’, nhưng nếu để cho người nhà cậu ấy biết được, nhất là người anh cực kỳ cưng chiều em gái kia...” Hùng Bảo Đình tặc lưỡi.

”A, đâu chỉ có người nhà Tròn Tròn... Cậu nghĩ vì sao Thẩm Nham tới giờ vẫn không dám công khai quan hệ với Diệp Vi? Về sau hai người bọn họ thế nào cũng gặp rất nhiều phiền toái cho xem! Nhưng mà không phải bọn họ thật sự yêu nhau sao? Chẳng lẽ chút gió thổi cỏ lay ấy đều không chịu nổi? Sợ là trở ngại càng nhiều, càng là lúc thấy tình yêu của mình rất ‘vĩ đại!’” Tổng Kiềm Gia giễu cợt, không nhịn được nói, “Đừng tám chuyện nữa, cậu đi chạy bộ đi! Mình cũng muốn ngủ bù !”

”Xảy ra chuyện lớn như vậy, mình sao còn tâm tư chạy bộ nữa chứ...” Hùng Bảo Đình than thở bò lên giường, Tổng Kiềm Gia cũng không nói nữa, nằm vật vờ một hồi cũng ngủ.

Mãi cho đến hơn tám giờ tối, Tổng Kiềm Gia với Hùng Bảo Đình đã sớm dậy và ăn cơm tối xong, Tiêu Quả Quả vẫn còn ngủ.

Hùng Bảo Đình mới tắm rửa xong, đang thoa kem giảm béo lên đùi, hỏi người ở giường đối diện: “Nhị Nha, có nên gọi Quả Quả dậy ăn cơm không? Đã ngủ cả ngày rồi !”

Nhìn dáng ngủ ngon lành của Tiêu Quả Quả, Tổng Kiềm Gia đang do dự có nên đánh thức cô ấy dậy hay không thì có người gõ cửa phòng ký túc xá, tiếng của Thẩm Nham truyền vào từ ngoài cửa...

”Xin lỗi, chân của tiểu Vi bị thương không thể đi được, anh đã xin di quản lý cho phép đưa tiểu Vi lên đây, anh có thể đi vào không?”

”Khoan khoan ——” Hùng Bảo Đình vội vàng sửa sang lại váy ngủ, lại đem nội y vất tùm lum ở đầu giường cất đi.

Còn Tổng Kiềm Gia ăn mặc bình thường, cũng không vứt đồ riêng tư ở ngoài, Hùng Bảo Đình dè dặt tránh thoát khỏi phạm vi công kích của Tổng Gia Khiêm, bước ra mở cửa cho Thẩm Nham.

Thẩm Nham nói cảm ơn rồi nhìn vào trong phòng, tầng dưới giường bên trái đã có người nằm ngủ, còn giường bên phải thì Tổng Kiềm Gia đang ngồi dựa vào đầu giường. Thẩm Nham do dự trong chốc lát, rồi đỡ Diệp Vi ngồi lên chiếc ghế cạnh bàn học.

Diệp Vi vẻ mặt đầy hạnh phúc, đầu lòng lau mồ hôi giúp Thẩm Nham, “Thật xin lỗi, em nặng lắm phải không?”

”Không có...” Ánh mắt của Thẩm Nham dừng ở trên người đang ngủ say - Tiêu Quả Quả, không yên lòng lên tiếng, đem túi giấy trong tay đưa cho Hùng

Bảo Đình, “Anh đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, mua chút Matcha cake!”

Hùng Bảo Đình gãi đầu, “Ui, thật ngại quá...”

”Không cần khách sáo, nhờ các em chiếu cố tiểu Vi giúp anh.”

”Nên làm mà, nên làm mà...” Hùng Bảo Đình khó xử, hơi lúng túng nói, “Đúng rồi, tiểu Vi thế nào, không sao chứ?”

Diệp Vi hừ một tiếng, “Không chết được.”

Tổng Kiêm Gia buồn bã nói: “Dĩ nhiên, da này dày mà!”

”Tổng Kiêm Gia!”

”La lồi cái gì, không thấy có người còn đang ngủ sao?”

Diệp Vi cười lạnh, “Làm ra chuyện như vậy đối với tao mà còn có thể ngủ ngon lành như thế, đây mà gọi là ‘xem tao như bạn bè’ sao?”

Tổng Kiêm Gia kinh ngạc, “Bạn bè? Ở chỗ nào? Tao chỉ thấy có một con tiện nhân thôi!”

”Mày...”

Thẩm Nham nhú mày, “Tiểu Vi, em nói ít vài câu đi.”

Diệp Vi tỏ vẻ oan ức, nhưng cũng không dám gây chuyện nữa, cô biết chuyện của bọn họ lấy phương thức nào loạn để Tiêu Quả Quả biết được, tâm tình của Thẩm Nham cũng không tốt, huống chi anh còn để ý chuyện cô ‘không cẩn thận’ đem account game cho Tiêu Quả Quả mượn...

Thẩm Nham nhìn Tiêu Quả Quả nằm trên giường, đôi mắt cô hơi sưng, lông mi thật dài khẽ run, hô hấp đều đều, ngủ rất ngoan, đầu giường còn để con gấu nhỏ anh mua tặng cô vào sinh nhật năm ngoái...

Diệp Vi nhìn theo ánh mắt của Thẩm Nham, trong mắt lóe lên một tia phẫn hận, khẽ rên một tiếng, “Thẩm Nham, đau quá...”

Thẩm Nham hoàn hồn, lập tức an ủi Diệp Vi một lúc, nói cho cô ta mỗi loại thuốc nên uống lúc nào, sau đó đắn đo đi đến trước mặt Tổng Kiêm Gia, lưỡng lự: “Kiêm Gia, tiểu Vi bị thương chân, không có tiện trèo lên trèo xuống, em có thể tạm thời đổi giường với cô ấy được không?”

”Khoan đã, tôi cùng anh quen thân như vậy sao?” Quả nhiên Tổng Kiêm Gia hoàn toàn không nề mặt chút nào.

”Xin lỗi...”

”Sao phải nói xin lỗi với nó, em còn chưa bắt tội nó xin lỗi đâu!” Diệp Vi bất mãn nói.

Thẩm Nham còn muốn nói tiếp, Tổng Kiêm Gia đã mặt lạnh trực tiếp cự tuyệt, không hề chừa tí đường sống nào: “Xin lỗi, không đổi!”

Hùng Bảo Đình thấy tình huống như vậy thì ở một bên hoà giải, “Nhị Nha, bằng không mày đổi giúp đi? Cũng không thể kêu Quả Quả đổi được...”

Diệp Vi lập tức nói: “Vi sao không nói nó đổi? Vốn dĩ nó phải đổi cho tao!”

Mấy người lại cãi vã vài câu, cho đến khi... Tiêu Quả Quả dụi dụi mắt ngồi dậy.

Sau đó, toàn bộ ký túc xá đều yên lặng.

Tổng Kiêm Gia phản ứng đầu tiên, không cam tâm tình nguyện đứng dậy, thúc giục: “Muốn đổi thì đổi lẹ đi!”

Tiêu Quả Quả nửa tỉnh nửa mê ôm lấy gối đầu, liếc nhìn Tổng Kiêm Gia, “Lúc cậu ngủ không khác gì đi đánh nhau cả, cậu mà ngủ tầng trên một đêm sợ là có thể ngã xuống đất tới chục lần đấy, vậy sao người khác an tâm ngủ cho được!”

Nói xong liền cuộn chăn gối ôm xuống.

Thấy Tiêu Quả Quả bị đánh thức, Thẩm Nham luống cuống, sừng sốt trong chốc lát, vội vàng tiến lên đón đỡ, “Anh giúp em!”

Tiêu Quả Quả cũng không lên tiếng, mặc kệ, để anh ta cuộn chăn gối của Diệp Vi ở tầng trên chuyển xuống tầng dưới, sau đó cô đem chăn đệm của mình lên tầng trên, cũng tiện tay lấy con gấu nhỏ ở đầu giường ném vào sọt rác.

Thẩm Nham thấy thế, mặt trắng bệch.

Thấy Quả Quả chuẩn bị leo lên trên, Tổng Kiêm Gia nén giận, thấy cô chuẩn bị đi lên, sắc giọng, “Cậu còn định ngủ tiếp hả! Đã ngủ cả ngày rồi, mình với cậu đi ăn chút gì đi!”

Đờ phải ở trong này nhìn thấy đôi cầu nam nữ kia.

Tiêu Quả Quả hơi hoảng hốt, nhìn Thẩm Nham với Diệp Vi ngồi trên giường cũ của mình, Diệp Vi như chim nhỏ nép dưới cánh đại bàng, Thẩm Nham dặn dò cô uống thuốc đúng giờ, trái tim vô tri vô giác đau nhói một cái...

Lúc này, tiếng chuông di động của cô vang lên.

Tiêu Quả Quả vừa tỉnh ngủ còn hơi lơ mơ, tìm nửa ngày vẫn không biết tiếng di động phát ra từ đâu.

“Ồ trong này.” Thẩm Nham chiếc túi xách cô tiện tay vứt loạn đưa tới, trong đôi mắt có vài phần bất đắc dĩ.

Tiêu Quả Quả bị ánh mắt quen thuộc của anh ta nhìn càng thêm khó chịu, nhận lấy túi xách, lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy tên người gọi là Phương Cảnh Xán, liền hoàn toàn tỉnh táo.

“Alo, Giám đốc?”

“Cái nào? À là kế hoạch đó, tôi nhớ rồi!”

“Bây giờ sao?”

“Không, không, đương nhiên là có thể, tôi tới liền!”

“Được, tôi đã biết.”

Tiêu Quả Quả cúp điện thoại, Tống Kiêm Gia hỏi: “Sao vậy?”

“Nhiệm vụ khẩn cấp, Giám đốc bảo mình đi tăng ca.” Tiêu Quả Quả vừa tìm quần áo trong ngăn tủ vừa trả lời.

“Không phải chứ! Bây giờ?” Tống Kiêm Gia oán giận.

Thẩm Nham ở một bên nhủ mày, “Đã trễ thế này, một mình em đến công ty sao?”

Tiêu Quả Quả cười cười, cố ý liếc nhìn Diệp Vi, hỏi: “Chẳng lẽ anh muốn đưa tôi đi sao?”

Làm Thẩm Nham xấu hổ thế nhưng cô lại không cảm thấy vui sướng như trong dự đoán, cảm thấy không thú vị, Tiêu Quả Quả thần nhiên nói, “Không còn chuyện gì cần nói thì anh có thể đi ra ngoài không? Tôi phải thay quần áo!”

Nhìn thái độ lạnh nhạt dị thường của cô, sắc mặt Thẩm Nham có vài phần không vui: “Vậy anh đi trước ...”

Diệp Vi không nỡ, kéo tay anh lại, “Nhanh như vậy... Em không muốn anh đi, anh ở lại với em xíu đi...”

Cô gái làm nũng không muốn xa rời khiến Thẩm Nham trở nên thư thả hơn, nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh ở lại không tiện, sáng mai anh tới đón em, nghe lời!”

“Vậy được rồi...” Thẩm Nham ở trước mặt Tiêu Quả Quả bày tỏ sự dịu dàng với mình làm Diệp Vi cảm thấy thỏa mãn cực kỳ, cố ý khiêu khích liếc mắt nhìn Tiêu Quả Quả, lại hôn lên môi của Thẩm Nham một cái.

Sau khi Thẩm Nham rời đi, Tiêu Quả Quả vội vội vàng vàng thay quần áo, còn bị Tống Kiêm Gia cứng rắn nhét vài miếng bánh mì vào miệng, sau đó vừa “Ngô nga ngô” nói cảm ơn vừa chạy nhanh xuống dưới lầu.

Ở lầu dưới ký túc xá, dưới ngọn đèn mờ, Thẩm Nham vẫn chưa đi, rõ ràng là đang đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Đêm hè ở thành phố A oi bức tới độ đến thờ thôi cũng thấy khó khăn rồi, nhưng mà đáy lòng của Tiêu Quả Quả là một mảnh băng tuyết lạnh giá.

Chưa từng nghĩ tới, người đang đứng trước mắt cô lúc này, trừ cha mẹ với anh trai, là người thân thiết với cô nhất, người đã cùng cô trải qua toàn bộ những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, một ngày kia lại trở thành người làm cô tổn thương sâu sắc nhất.

Nhìn thấy anh đối xử dịu dàng với người phụ nữ khác, giống như tro mắt nhìn một phần của thân thể mình bị xé rách, huyết nhục bầy nhầy.

Lúc ấy đã đau đến chết lặng, rồi sau đó là từng nhát từng nhát dao khoét sâu vào lồng ngực trống rỗng, mùi máu tanh như hòa quyện vào trong không khí.

Cô dồn hết toàn bộ khí lực, mới có thể làm như không thấy, bình thản bước ngang qua trước mặt anh ta.

Vậy mà anh ta vẫn không buông tha cho cô, nhất quyết đi nhanh vài bước đuổi theo, “Quả Quả, để anh đưa em đi!”

Giọng nói điềm đạm trước đây giờ lại mang thêm chút áy náy, bất an, thấp thòm... quá nhiều tạp chất.

“Không cần.” Cô cũng không quay đầu lại.

“Anh đưa em đi.” Đối diện với sự lạnh lùng của cô, Thẩm Nham hơi hơi xiết chặt nắm tay, dùng ngữ khí khẳng định, theo sát cô.

Tiêu Quả Quả đột ngột dừng bước, xoay người lại “Thẩm Nham, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Sắc mặt Thẩm Nham khổ sở, “Quả Quả, anh thật sự không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành thế này, anh vốn định cùng em mừng sinh nhật vui vẻ xong, sau đó mới từ từ nói chuyện với em, anh...”

Tiêu Quả Quả cũng nghe không vào nữa, trực tiếp ngắt lời anh, “Đúng vậy, anh vốn tính toán là đỡ tôi thật vui vẻ, sau đó mới dùng lí lẽ, dùng tình cảm để tác động tôi, đem tất cả trách nhiệm đẩy lên người tôi, thậm chí chuyện của anh và Diệp Vi cũng đã chuẩn bị sẵn: đợi nói với tôi rõ ràng xong mới cùng cô ta công khai yêu đương, như vậy sẽ không ai trách anh được! Thật may mắn, chuyện này lại phát triển không như anh mong muốn, nếu không làm sao tôi sao có thể thấy rõ được bộ mặt thật của anh, làm sao có thể thoát khỏi đoạn tình cảm suốt mười hai năm một cách dễ dàng như vậy! Tôi sẽ không làm được như vậy, mà có khi tôi còn đổ lỗi cho chính mình, rồi đau khổ cầu xin anh hồi tâm chuyển ý! Thẩm Nham, đây chính là dự định của anh?”

Từng câu nói của cô như từng lưỡi dao đâm tới Thẩm Nham, sắc mặt anh ta trắng bệch, “Quả Quả, em nghĩ về anh như vậy sao? Ở trong mắt em, anh là loại người đó sao?”

Tiêu Quả Quả không hiểu nổi, cô mới là người bị vứt bỏ, có sao bộ dạng của anh ta so với cô còn thê thảm hơn, cô mệt mỏi quay đầu: “Là anh làm ra chuyện như vậy, tôi không thể nào nghĩ khác đi được! Về phần anh là người như thế nào, tôi cũng từng cho rằng tôi rất hiểu về anh, nhưng sự thật chứng minh tôi sai rồi...”

Thẩm Nham suy sụp nói: “Chuyện đã tới mức này, hiện tại anh có nói cái gì cũng đều là sai, anh sẽ không giải thích gì nữa, anh chỉ hi vọng, cho dù chúng ta làm người yêu không thành, cũng có thể làm bạn bè giống như trước, như vậy cũng không được sao?”

“Bạn bè...” Tiêu Quả Quả cười khế, một tia yếu đuối và dao động cuối cùng trong mắt cũng đã biến mất, “Xin lỗi, tôi và anh làm bạn mười hai năm đã đủ rồi!”

Thấy cô gái từng thích mình tuyệt tình như vậy, trong lòng Thẩm Nham đau nhói, anh cho rằng chuyện sẽ không đến mức như thế này, lại càng không nghĩ đến Quả Quả sẽ quyết tuyệt đến thế...

Tâm tình hoảng loạn, Thẩm Nham đuổi theo, anh đang định giữ lấy tay cô thì một người đàn ông trung niên ở gần cổng kêu tới—— “Trợ lý Tiêu, ở bên này!”

Tiêu Quả Quả kinh ngạc nhìn người vừa gọi, “Lái xe Vương? Sao chú lại ở đây?”

“Phương tổng nói đêm khuya không an toàn, nên bảo tôi tới đón cô.” tài xế Vương của Phương Cảnh Xán ân cần mở cửa xe cho cô.

Tiêu Quả Quả hơi bất an, “A? thế này... thế này làm phiền chú quá rồi! Tôi tự mình mở được rồi!”

“Được rồi, được rồi! Trợ lý Tiêu đừng ngại, nhanh lên xe đi!” Lão Vương nhiệt tình nói.

Cô gái có thể làm cho Phương tổng phải ra lệnh để Lão Vương trực tiếp tới đón – tất nhiên Lão Vương sẽ không giống những người trong công ty cho rằng cô ấy chỉ là một tiểu trợ lý bình thường.

Tiêu Quả Quả vốn đang phiền não với sự dây dưa của Thẩm Nham, thì lái xe Vương đến thật đúng lúc, vì thế cô nói cảm ơn rồi lên xe luôn.

Thẩm Nham không còn cách nào khác, chỉ có thể tro mắt nhìn cô rời đi.

*

Ngồi trong xe chốc lát thì Tiêu Quả Quả phát hiện đường đi không đúng, cô vội hỏi: “Chúng ta không tới công ty sao?”

“Không phải!”

“Vậy đi chỗ nào thế ạ?” Tiêu Quả Quả ngăn người.

“Phương tổng không nói với cô sao? Anh ấy bảo tôi chờ cô đến biệt thự Phương gia!”

”Chưa nói gì hết... Anh ấy chỉ bảo tôi đi tăng ca...”

Tuy rằng ở nhà làm việc cũng có thể hiểu được, nhưng mà...

Tieu Quà Quà vội vàng hỏi, “Có ai ở biệt thự đó không ạ? Người nhà Phuong tổng có đều ở đó đúng không chú?”

”Chủ tịch và phu nhân chủ tịch đều ở nước ngoài, anh trai của Phuong tổng sau khi kết hôn thì ở đó, Phuong tổng thì ở bên ngoài, nhưng cũng thường xuyên về nhà chính ở vài ngày.” Lái xe Vương giải thích.

”Như vậy...”

Trong nhà cũng có nhiều người, như vậy không ổn lắm? Ế, không có ai cả, hai người với nhau hình như càng lúng túng hơn? o(> _____

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Trong phòng sách.

”Không ngờ vợ chồng Thomas về nước trước thời hạn, những công ty khác chắc cũng nhận được tin tức rồi. Hạng mục này rất quan trọng đối với việc mở rộng thị trường ở Pháp, cho nên trong khoảng thời gian này anh và em đều phải tăng ca thường xuyên...” Phuong Cảnh Xán nghiêm túc, đem những việc cần làm giao cho cô.

”Đã rõ.” Tieu Quà Quà gật đầu, nhanh chóng bắt đầu phiên dịch và chỉnh lý tài liệu.

Khi trong đầu hoàn toàn bị những từ ngữ chuyên môn và sự khẩn trương do thời gian gấp rút chiếm giữ, lại bắt ngờ làm Quà Quà cảm thấy thoải mái.

Một cái bàn học, hai người chia nhau ngồi hai bên, thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện mấy câu, trong không gian an tĩnh chỉ còn tiếng gõ bàn phím.

Thời gian từ từ trôi qua, Tieu Quà Quà lấy tay ấn bụng, sắc mặt thoáng xấu hổ, cả ngày nay chưa ăn gì, trước đó chỉ hơi đói nên không cảm giác mấy, lúc này bụng cứ cồn cào từng cơn, cô thật sự sợ nó phát ra tiếng ục ục, vừa ngại quấy rầy Phuong Cảnh Xán đang chuyên chú làm việc.

Lại nói đáng về lúc BOSS làm việc và lúc không có ai dứt khoát là hai người khác nhau, sùnn mặt chuyên chú lạnh lùng này, nét mặt xa cách kiêu ngạo này, vô hình khiến người ta không dám đến gần...

Phuong Cảnh Xán vuốt mũi, khép laptop lại, xoay đầu bắt gặp ánh mắt đang đánh giá mình, trong con ngươi anh lập tức dấy lên ý cười vui vẻ.

Tieu Quà Quà quần đến mức vui đầu, BOSS, tôi không cố ý nhìn trộm anh, tôi chỉ quá đói thôi hu hu... Cơ mà, logic này hình như có chỗ nào không đúng?

”Đói bụng chưa? Anh đi lấy chút gì cho em ăn.” Phuong Cảnh Xán nói.

Tieu Quà Quà vui mừng, hai mắt bắn ra ánh sáng hưng tơn, cực kỳ thành thực gật đầu.

Phuong Cảnh Xán cười khế, đứng dậy đi lấy đồ ăn cho cô.

Vào phòng bếp, Phuong Cảnh Xán lấy di động ra, tìm kiếm thực đơn, gãi gãi đầu, hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đầu tiên, phải chuẩn bị tốt nguyên liệu...

Pạch pạch pạch... Sau một trận âm thanh thái thức ăn, hẹ và tỏi được thái thành kích cỡ không đều, lộn xộn, dưa chuột và thịt hun khói thì có hình thù kỳ quái...

Phuong Cảnh Xán nhìn những nguyên liệu đã hoàn toàn mất đi vẻ ngoài kia, trầm ngâm chốc lát, lại tiếp tục thái, thái rất nhiều nữa kia, sau đó lựa thành phẩm có hình dáng đẹp mắt trong đó, mới hài lòng gật đầu, thần phục trước sự nhanh trí của mình.

Tiếp theo là nấu nước, nấu mì.

Nấu một nồi, lấy một đôi đũa nếm thử, chưa chín, tiếp tục nấu, cháy rồi, vả lại mì cháy quá nhiều, sau khi nấu chín một nồi lớn hoàn toàn dọa chết người.

Không sai, đây là lần đầu tiên Phuong Cảnh Xán – kẻ mười ngón tay không dính nước - xuống bếp nấu mì, nếu không phải lúc trước anh từng bị

Phuong Cảnh Thâm ép phụ giúp vài lần, chắc ngay cả bếp gas anh cũng không biết đường mở.

Nhìn nhà bếp bị chơi đùa đến mức khói bay mù mịt, Phuong Cảnh Thâm vây xem hơi nhú mảy, thằng này cũng có ngày chủ động xuống bếp ư? Lần này hình như nghiêm túc hơn hẳn trước..

Trong lúc Ngô gia đang cảm thán có em trai vừa trưởng thành, Phuong Cảnh Xán bèn xoay đầu qua, bịt ngón tay cực kỳ đáng thương nói, “Anh, có bằng cá nhân không...”

“...”

Nhờ có Phuong Cảnh Thâm chỉ điểm, sau một phen rối loạn, Phuong Cảnh Xán cũng nấu được bát mì đầu tiên trong đời, nhưng đổi lại mười đầu ngón tay bị thương hết phần nửa.

Nấu xong chuyện đầu tiên phải làm là chụp hình post lên Wechat, thêm chú thích: [icon xấu hổ] lần đầu tiên nấu mì, làm không được tốt lắm, sinh nhật vui về!

Nhóm bạn bè nườm nượp bình luận:

Một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên trong giới ẩm thực hắc ám!

Đây là tài nấu nướng từ trường dạy nghề Lanxiang[1] sao?

[1] Lanxiang là trường dạy nghề có quy mô lớn, nơi đã đào tạo không ít chuyên gia máy tính cho quân đội Trung Quốc.

Mình rút lại câu nói lúc trước, cậu vẫn nên dùng sắc đẹp thì hơn, bắt lấy dạ dày người ta làm gì, thật sự không thích hợp với cậu...

Đột nhiên có chút đồng tình với cô gái bị Phuong nhị nhìn trúng...

Sau này tớ cũng không dám ăn sinh nhật nữa [icon tạm biệt]

...

Hừ, một đám nông cạn! Loại cảm giác khẩn thiết muốn tự tay làm gì đó cho một người, mấy người hiểu sao! Quả Quả chắc chắn sẽ cảm nhận được tình cảm nồng cháy của tôi dành cho cô ấy.

Phuong Cảnh Xán kích động bụng tô mì lên lầu.

“Đừng gấp, đến đây ăn mì đã!”

Tiêu Quả Quả nhìn ông chủ tự mình bung tô mì nóng hổi lên, được chiều mà khiếp sợ, “Cảm ơn ông chủ!”

“Nếm thử xem hương vị thế nào!” Phuong Cảnh Xán vừa chờ mong lại thấp thỏm nhìn cô.

Khoan nói đến hương vị thế nào, tô mì này xem ra được dụng tâm trang trí, chẳng qua đối với thức ăn mà nói, tạo hình thuộc trường phái dã thú hình như hơi quái sao ấy...

“Vây tôi sẽ không khách sáo!” Tiêu Quả Quả đã đói cả ngày, đâu còn chú ý đến những thứ này chứ, cầm đũa lên bắt đầu ăn ngon lành.

Phuong Cảnh Xán thấy cô ăn vui vẻ thế, nước leo cũng uống hết không còn một giọt, thậm chí còn lộ nét mặt thòm thèm, trong lòng anh tràn ngập cảm giác thỏa mãn, kim lòng không đậu vрон ngón tay lau giọt nước canh trên mặt cô, dịu dàng nói: “Quả Quả, sinh nhật vui về!”

Một tiếng sinh nhật vui về làm cả người Tiêu Quả Quả cứng đờ, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, đồng thời, cô để ý thấy trên ngón tay Phuong Cảnh Xán có thêm miếng băng cá nhân, nên càng cảm động tốt cùng, đừng nói tô mì này do ông chủ đích thân xuống bếp nhé?

Người đàn ông trước mặt trong nháy mắt được hào quang chiếu rọi, sau lưng biến hóa ra một đôi cánh nhỏ, vỗ phành phạch...

Sinh nhật năm nay, chắc chắn là sinh nhật bi thảm nhất trong đời cô: cãi nhau với anh trai thân thiết nhất, người con trai cô thích mười mấy năm và bạn thân cùng lúc phản bội cô, vì kiếm sống, hơn nửa đêm còn phải tăng ca, song hết thấy đều tan thành mây khói chỉ vì một câu ‘sinh nhật vui về’ của Phuong Cảnh Xán...

Nhân gian thực sự có chân tình tồn tại!

“Ông chủ, anh là ông chủ tốt nhất mà tôi từng biết, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, làm trâu làm ngựa báo đáp anh!”

No, không cần làm trâu làm ngựa đâu, làm vợ được rồi !

Phuong Cảnh Xán đang đắm chìm trong hạnh phúc nên không phát hiện, thẻ người tốt của anh sắp thăng cấp thành thẻ VIP!

”Khuya lắm rồi, ăn xong đi tắm rồi ngủ đi! Quần áo chị dâu đã chuẩn bị xong cho em!”

”Hả?”

”Sao? Lần này cũng đâu phải cô nam quả nữ!” Phương Cảnh Xán cười nhạo.

Tiêu Quả Quả nghe vậy sắc mặt chợt lúng túng, uống say mà còn nhớ rõ thế...

Ý tốt không thể từ chối, đành phải ở lại.

Đêm đó, Tiêu Quả Quả ngủ tại căn phòng cách vách anh, lấy cái tính quái gở của Phương Cảnh Xán nếu ngủ được, rõ ràng không thể nào.

Phương Cảnh Xán lăn lóc trên giường hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn tỉnh rụi, cuối cùng anh lên lút bò dậy, kết quả, vừa mở cửa đã bị vật gì đó ngay cửa vướng chân suýt vấp ngã...

“Ồi dột! Cái thứ gì vậy?”

”Pạch” một tiếng, đèn trong phòng khách sáng lên, anh bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng từ phòng đối diện bước ra, trong tay nắm một sợi dây thừng, chính là thứ làm Phương Cảnh Xán suýt vấp ngã.

”Hừ, chú hai, con biết ngay chú sẽ làm chuyện xấu mà!” Thăng nhóc tức giận trừng anh.

”Khuya quá rồi con không ngủ, còn ăn mặc thế này là muốn làm gì? Còn nữa, thứ này là do con bày hả?” Phương Cảnh Xán nhìn Phương Nhạc Trùng mặc màu vàng chói lọi như hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích, bất cứ lúc nào cũng có thể ra sân khấu diễn kịch, dây thừng trong tay cậu nhanh chóng đứt rồi.

Anh bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng đỡ vương miện trên đầu, đặc biệt thâm trầm nói một câu, “Cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị!”

Khỏe miệng Phương Cảnh Xán co quắp kịch liệt, vác thăng nhóc lên vai, phớt lờ cậu đang đập loạn xạ, nhét cậu vào phòng Phương Cảnh Thâm.

”Phương Cảnh Thâm, có thể quản tốt con trai anh không?”

Trong phòng vọng lại tiếng dỗ của Phương Cảnh Thâm đang mơ mơ màng màng ngủ, “Con trai, thôi nào, chú hai con một bó tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, rất đáng thương, nhường chú chút đi con...”

“...” Shit!

*

Sau một đêm ngon giấc, sáng hôm sau, tinh thần Tiêu Quả Quả không tệ. Ăn bữa sáng xong, cô bèn theo Phương Cảnh Xán lên xe tới công ty. Hơi lạ là, vì sao sắc mặt Phương Cảnh Xán lại thối thế...

Chắc do áp lực công việc quá lớn đây...

Một ngày bận rộn kết thúc, Tiêu Quả Quả ngồi trên xe buýt, vừa tính toán dựa theo tiến độ tăng ca này, tháng sau cô có thể nhận được bao nhiêu tiền lương, vừa dùng điện thoại xem thông tin phòng trọ gần công ty, đột nhiên, có cuộc gọi gọi đến.

Trên màn hình xuất hiện... Di Thâm...

Sắc mặt Tiêu Quả Quả biến đổi không ngừng, do dự nửa ngày mãi cho đến khi di động không đổ chuông nữa, song cô vừa thở phào nhẹ nhõm, điện thoại lại bèn bi reo tiếp.

Lúc chuông reo đến lần thứ ba, rốt cuộc Tiêu Quả Quả cũng ấn phím nhận cuộc gọi.

”Alo, Di Thâm...”

”Quả Quả! Sinh nhật vui vẻ!”

”Cám ơn di Thâm!” Trong lòng Tiêu Quả Quả hơi nghi ngờ, nghe giọng điệu mẹ Thâm Nham, hình như vẫn chưa biết chuyện giữa cô và Thâm Nham.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

“Ôi, chớp mắt một cái con đã thành cô gái rồi... Nhớ năm đó con còn bé tí ti, xinh xắn như đứa trẻ trong tranh tết Quan Âm bước ra, cho gì ăn nấy, ăn uống rất tốt, không khóc không quấy, gặp ai cũng cười, ngoan ngoãn đến mức ai gặp cũng muốn ôm con về nhà. Nguyên vọng lớn nhất của đi là con già đến nhà đi mau chút...”

Tiêu Quả Quả lắng nghe những hồi ức của đi Thắm, trong lòng trào dâng từng đợt chua xót, mà kể cả Thắm Nham có đối xử với cô thế nào, đi Thắm và chú Thắm đều thương cô như con gái ruột, cô cũng xem họ như người thân, cho dù có một ngày cô với Thắm Nham trở thành người dung nước lửa, cô cũng không có cách nào rũ bỏ mối thân tình của hai ông bà...

Mẹ Thắm cảm khái một hồi, quan tâm hỏi, “Nghe Thắm Nham nói gần đây con đi làm rồi ư? Con bé này, con muốn ra ngoài rèn luyện là chuyện tốt nhưng đừng cực khổ quá! Con làm ở công ty nào, có cần đi giúp con nói một tiếng không?”

“Không cần đâu dì, cũng không vất vả lắm, con rất thích công việc hiện tại, mọi người trong công ty đều rất tốt với con...” Tiêu Quả Quả vội nói.

Hồi trước, đang yên đang lành tự nhiên anh cô bắt cô đi coi mắt, cô và Thắm Nham đều không nói cho hai ông bà biết chuyện này, tránh để bọn họ lo lắng.

Đi tìm việc là do chính miệng cô nói. Tuy Thắm Nham có thể viện trợ cho cô một lúc, nhưng chung quy không phải là cách lâu dài. Cô cũng tự ái mà, muốn chứng minh cho anh cô thấy, hẳn không uy hiếp được cô, dù có cắt đứt tiền sinh hoạt của cô, cô vẫn có thể tự nuôi sống mình.

Lúc này lại nhớ tới lời ‘Đời này không phải Thắm Nham em không lấy’ mà cô đã nói với anh trai trong lúc giận dữ kia, thực sự mất mặt đến nỗi chắc cả đời cô cũng chẳng dám đối diện với hắn...

Mẹ Thắm nghe cô nói vậy mới yên tâm, lập tức hưng phấn hỏi tiếp: “Quả Quả, giờ con tan sở chưa? Tối trường học chưa? Gặp Tiểu Nham chưa?”

“Vẫn chưa ạ, con đang ở trên đường, mà sao thế dì?”

Mẹ Thắm thần bí nói: “Dì đã chuẩn bị cho con một món quà sinh nhật đặc biệt, bảo Tiểu Nham đưa cho con, đến lúc đó con thấy nhất định sẽ thích!”

Nghe giọng điệu này, món quà chỉ sợ rất quý giá, giờ thân phận cô thật sự không thích hợp để nhận.

Tiêu Quả Quả đang suy nghĩ phải từ chối thế nào, mẹ Thắm thoáng khổ sở nói: “Quả Quả nè, lâu rồi con không ghé nhà đi chơi, cuối tuần này con phải tới thăm dì đó, dì mới học được mấy món ăn, đều là những món con thích, vừa ăn xong thì theo dì đi xem đồ nội thất nhé, dì chuẩn bị tân trang lại nhà cửa một chút, lần trước không phải con nói con rất thích phòng bếp trong album ảnh sao? Chúng ta bên dựa theo bức ảnh ấy làm một cái, chờ sau này con với Tiểu Nham kết hôn...”

Mẹ Thắm không ngừng vui vẻ dong dài, cho đến khi cúp máy, Tiêu Quả Quả cũng không tìm được thời cơ thích hợp để nói rõ việc kia.

Kỳ thật coi như cho cô cơ hội nói, Quả Quả cũng không nỡ nói ra lời khiến bọn họ đau lòng.

Còn nữa, nếu chuyện này do chính cô nói, khó tránh khỏi bị hiểu lầm là cô muốn cáo trạng, chỉ e đến lúc đó cũng bị nói thành cố ý lợi dụng người trong nhà để tạo áp lực cho Thắm Nham, khiến bản thân rơi vào tình cảnh chưa hết hi vọng, đây đưa đến cùng hòng ép hắn ở bên mình.

Xuống xe bus, Tiêu Quả Quả tâm sự nặng nề đi lại dưới sân trường.

Hôm nay Tổng Giám Gia ra ngoài làm rồi, Hùng Bảo Đình cũng gửi tin nhắn báo công ty có việc, tạm thời tối nay không về ăn cơm.

Cũng may nhờ Phương Cảnh Xán biết hôm nay là sinh nhật cô nên cho cô tan tầm sớm, kết quả về nhà cũng chỉ có một mình, ngẫm lại còn không bằng ở công ty tăng ca!

Tiêu Quả Quả càng nghĩ càng cảm thấy thê lương, song, nghĩ tới bát mì trường thọ có tạo hình kỳ quái kia của Phương Cảnh Xán, còn có câu chúc ‘Sinh nhật vui vẻ’ đọng tâm ngay 12 giờ ấy, trong lòng lại thoải mái. Mặc kệ anh muốn thu mua lòng người hay xuất phát từ đồng cảm, cô đều rất cảm kích.

Có lẽ một mình ăn cơm không có khẩu vị gì, nên Tiêu Quả Quả dạo cả ba căn tin cũng không thấy món gì muốn ăn, cuối cùng quyết định tùy tiện đặt một phần cơm chiên mang về.

Đang đứng ở quầy tính tiền, phía sau truyền tới giọng nói cả lơ phớt phơ quen thuộc —— “Bà chủ, cho tôi một phần cơm chiên dứa! Còn có ô mai... Nước...”

Lương Gia Bình vừa trông thấy Tiêu Quả Quả, bèn xoay đầu bỏ chạy.

“Ê? Bạn học kia, sao lại bỏ chạy? Cơm chiên dứa của cậu có cần nữa không?” Bác bán cơm hỏi.

Lương Gia Bình đã sớm chạy mất hút.

Tiêu Quả Quả liếc mắt nhìn bóng lưng chạy thục mạng của hắn, lập tức phốt lò thu hồi tầm mắt.

Lương Gia Bình thở hồng hộc chạy hơn nửa ngày, trốn trong góc phòng, thấy Tiêu Quả Quả hoàn toàn không đếm xỉa mình, trái lại bản thân tự động chạy về.

”Khụ, đại tiểu thư...”

Tiêu Quả Quả không để ý tới hần.

”Quả Quả, sao cậu lại bơ tở thế...”

”Có chuyện gì?”

Lương Gia Bình nịnh nọt thanh toán luôn phần của Quả Quả, còn ra vẻ thương tâm, “Quả Quả, đừng lạnh nhạt với người ta vậy, chọc cậu giận là Thẩm Nham chứ đâu phải mình, mình cũng đâu có dính líu gì tới cậu ấy, thiệt đó!”

Khoé miệng Tiêu Quả Quả nhếch lên, tràn ngập trào phúng, “Lúc trước tôi vẫn lấy làm lạ, rõ ràng cậu rất thích Diệp Vi nhưng xưa nay không xuống tay, giờ thì tôi đã hiểu, vợ bạn không thể lừa, cậu rất nghĩa khí ha!”

Lương Gia Bình vừa nghe vậy lập tức nói, “Cô ta mà tính là vợ bạn gì! Quả Quả, mình thật sự có biết chuyện cô ta mập mờ với Thẩm Nham, nhưng mình luôn cho rằng Thẩm Nham chỉ chơi đùa với cô ta thôi, mình đâu ngờ sự việc sẽ phát triển thành thế này...”

Tiêu Quả Quả nhận lấy phần cơm chiên bà chủ đóng gói xong, cười như không cười nhìn hần, “Chơi đùa thôi hả? Vậy tôi cũng có thể chơi đùa với bạn thân của hần nhĩ?”

Là bạn thân nhất của Thẩm Nham, Lương Gia Bình lập tức hoảng sợ lui về sau vài bước, “Coi... coi như mình chưa nói...”

Tiêu Quả Quả lười tranh luận với hần, xoay người rời đi.

Phần cơm của mình Lương Gia Bình cũng không lấy, vội vàng đuổi theo giải thích, “Có chuyện này mình phải nói cho rõ, mình không thích Diệp Vi, vì mình đã thấy rõ bộ mặt thật của cô ta từ lâu, được chưa? Thằng nhóc Thẩm Nham ấy suốt ngày nói với mình cô gái đó trong sáng bao nhiêu, hiền lành bao nhiêu. Xin thưa, nếu cô ta mà thuần khiết thì mình là xử nam!”

Tiêu Quả Quả: “...”

”Gia cảnh cô ta cậu cũng biết rồi, Diệp gia cũng là người có máu mặt, đặc biệt nhà mẹ đẻ Diệp phu nhân không dễ chọc, thân phận cô ta như vậy, để ở bên ngoài nuôi còn cho qua, chứ tuyệt đối không thể đón về nhà được!” Lương Gia Bình nói tới đây, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, “Có điều, cậu nghĩ thử xem, nếu cô ta bám Thẩm Nham thì sao? Thế thì hoàn toàn khác nha! Diệp gia luôn muốn hợp tác với Thẩm gia, lại chưa tìm được cơ hội...”

Thấy Tiêu Quả Quả vẫn thờ ơ như cũ, Lương Gia Bình kích động không thôi: “Quả Quả, chẳng lẽ cậu thật sự muốn tro mắt nhìn cô gái khác từng bước thiết kế cậu, cướp đi người đàn ông của cậu, khôi phục thân phận đại tiểu thư nhà họ Diệp, sau đó mặt mày rạng rỡ gả vào nhà họ Thẩm sao?”

Tiêu Quả Quả xoay người nhìn hần, trong con ngươi không có tia ám áp nào, “Vậy cậu muốn tôi phải làm thế nào?”

”Đương... Đương nhiên là...”

”Giảm béo! Bắt chước Diệp Vi yếu đuối nũng nịu như chim én nhỏ vậy! Biến thành loại con gái Thẩm Nham thích, sau đó đấu với Diệp Vi người chết ta sống, giành lại trái tim Thẩm Nham hả?” Tiêu Quả Quả nói ra những lời hần không dám nói.

Tuy rằng trong lòng Lương Gia Bình muốn vậy, nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh buốt của Tiêu Quả Quả, hần hoàn toàn không dám nói ‘Đúng’.

Thấy Tiêu Quả Quả rời đi mà không ngoảnh đầu lại, hoàn toàn kích thích Lương Gia Bình gấp đến độ tóc sắp rụng sạch.

Lúc trước tốt xấu gì còn có Thẩm Nham để lấy cớ này nọ, ba mẹ hần mắng hần, cần nần cũng bỏ đi, dù sao cũng không ép đến mức nóng nảy, giờ hai vị nhà hần mà biết Quả Quả với Thẩm Nham chia tay rồi, hần quả thực không dám nghĩ nữa...

Không được, hần không thể từ bỏ!

*

Sau khi trở lại kí túc xá, Tiêu Quả Quả hoàn toàn không có tâm trạng ăn hết phần cơm chiên.

Trước kia cô chưa bao giờ biết cảm giá nuốt không trôi là như thế nào, hiện tại đã cảm nhận được ba chữ ‘Tức no luôn’ một cách sâu sắc.

Tiêu Quả Quả nằm trên giường một hồi, trong đầu rối loạn khó chịu không ngớt, cuối cùng trở mình bật dậy mở máy tính, đăng nhập vào trò chơi.

Lần trước hoàn thành nhiệm vụ thuần hóa một con quái thú Tinh có gắn cờ, Tiêu Quả Quả nhấn vào nó giao nhiệm vụ, trong nháy mắt nhân vật xuất hiện một vầng hào quang, thăng cấp rồi.

Nhìn level mình đã vì Thẩm Nham cực khổ thăng cấp, trong lòng Tiêu Quả Quả ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Bất giác, cô cho nhân vật truyền tống tới vực sâu hư không.

Đây là nơi duy nhất có thể ‘Tự sát’ trong trò chơi.

Ở chỗ này nhảy xuống tự sát không phải chết một lần đơn giản thế, mà tương đương với tự sát xóa acc, sau khi nhảy xuống, level này, nhân vật này, lập tức không còn tồn tại nữa.

Đang muốn cất bước, kênh chat riêng xuất hiện một hàng chữ.

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Quả Quả, em ở đâu?

Tiêu Quả Quả cuống quýt đưa nhân vật đến chỗ khác, sau đó nói anh biết địa điểm, theo bản năng cô không muốn Phương Cảnh Xán biết mới vừa rồi mình suýt xóa acc.

Cũng chẳng biết Phương Cảnh Xán online lúc nào, nhanh chóng truyền tống đến gần chỗ cô.

Tiếp đó, trên màn hình Tiêu Quả Quả xuất hiện yêu cầu giao dịch của anh.

Nhìn giao dịch anh gửi cho mình, vẻ mặt Tiêu Quả Quả mờ mịt.

[chat riêng][Độc Cô cầu bại]: những thứ này... là gì?

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Một ít thức ăn, do anh làm, em ăn xong có thể tăng độ thân mật giữa chúng ta, anh còn làm trang phục cho em! Thử xem ~

Ặc, hết như kiểu thể hiện huệ... Tiêu Quả Quả ôm ý nghĩ quỷ dị này đi thay đồ, quả nhiên vừa anh tuần lại phóng khoáng, đứng chung với tiểu Lạc Y xinh xắn thực sự xứng đôi vô cùng, vì thế Tiêu Quả Quả càng cảm thấy quỷ dị hơn.

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: không đi chơi với bạn bè sao?

[chat riêng][Độc Cô cầu bại]: trùng hợp mấy cô ấy đều có việc...

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Có muốn cùng nhau soát Huyền thiết[1]không? Anh muốn giúp em làm vũ khí ~

[1]Huyền thiết: nguyên liệu làm vũ khí.

Tiêu Quả Quả đang định trả lời, kênh phụ cận bị ‘Ha ha ha’ spam một loạt.

[phụ cận][ha ha ha]: Đại tiểu thư, cậu có thể suy nghĩ kỹ những lời mình đã nói ban nãy không?

[phụ cận][ha ha ha]: Mình thật sự muốn tốt cho cậu! Cậu suy nghĩ chút đi, cậu với Thẩm Nham có tình cảm nhiều năm thế, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, không đáng đâu!

[phụ cận][ha ha ha]: Thẩm Nham chỉ nhất thời bị quỷ ám thôi, tin mình đi, nếu cậu ôm bót chắc chắn toàn thắng mà.

[phụ cận][ha ha ha]: Nếu sợ phiền phức, thì hút mồi cũng được! Còn nhanh nữa! Mình sẽ giới thiệu cho cậu một bác sĩ có danh tiếng tuyệt vời!

[phụ cận][ha ha ha]: O, tiểu Tuyết muội muội cũng ở đây à ~ tiểu Tuyết muội muội, muội nói xem huynh nói có đúng không?

Lời này vừa gửi, chỉ trong một giây tích tắc, bị kiểu thể hiện huệ lập tức biến thành Lạc Y đại ma đầu sát nhân mờ hình thức đồ sát[2], giết một cách tàn nhẫn.

[2] Đồ sát: hình thức PK giữa người với người bất chấp cùng phe phái hay bang hội, đều có thể giết nhau.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau ngày sinh nhật, Tiêu Quả Quả liên tục bận rộn hơn một tháng.

Mỗi ngày, sáu giờ sáng đã vội vàng tới công ty, thường xuyên tăng ca đến mười một mười hai giờ tối, sát giờ ký túc xá đóng cửa mới gấp gấp trở về, sau khi về ký túc xá, tắm rửa xong nằm xuống là ngủ mất. Mỗi ngày, trường học công ty hai nơi cứ thế tới lui.

Có lẽ vì thật sự quá bận rộn, nên một tháng sau khi thất tình vốn phải thống khổ nhất gian nan nhất lại trôi qua trong nháy mắt như vậy.

Ngẫu nhiên suy nghĩ lại, thậm chí ngay cả status tâm trạng trên QQ, Quà Quà cũng chưa gửi nữa.

Trước giờ vẫn chỉ có một câu ‘Tôi béo, vì thế tôi tồn tại’.

Mà trong khoảng thời gian cô bận rộn này, bất kể là hiện thực hay trên mạng, ngày nào Diệp Vi cũng đều trình diễn màn ân ái ái.

Hiện tại toàn trường đều biết đôi Kim Đồng Ngọc Nữ nổi tiếng rồi cuộc đã tu thành chính quả, hai người nghiễm nhiên thành một đôi được nhiều người ca ngợi, còn cô trong mắt người ngoài luôn luôn là cô gái mập theo đuổi Thẩm Nham, thất bại cũng là chuyện trong dự liệu, nhận được đánh giá chỉ có không biết tự lượng sức mình.

Vết phỏng trên đùi Diệp Vi vốn không nghiêm trọng lắm, hoàn toàn không tới mức chẳng thể đi nổi, có điều lại khiến Thẩm Nham công hơn hai tuần, sau này vì Tiêu Quả Quả đi sớm về muộn, số lần gặp được hần càng ngày càng ít, nên coi như nhắm mắt làm ngơ.

Chẳng qua, rất rõ ràng, hôm nay vận may của cô không tốt lắm.

Gần mười hai giờ rồi, vậy mà còn hai người anh anh em em dưới lầu ký túc xá.

Thoạt nhìn tâm trạng Diệp Vi rất tốt, thấy Quà Quà còn lên tiếng chào hỏi, “Quà Quà, lại muộn nữa à?”

Tiêu Quả Quả trực tiếp không để ý cô ta.

Diệp Vi bĩu môi, khẽ xì một tiếng, “Rõ ràng cậu có thể nói rõ với anh trai và gia đình là được, lại còn liều chết, cũng chẳng biết làm cho ai coi...”

Thẩm Nham đuổi theo vài bước, “Quà Quà, anh có bạn mới mở công ty, anh có thể giới thiệu em vào làm, tuy rằng công ty mới mở, nhưng ít ra sẽ không mệt như em bây giờ! Em là con gái ngày nào tăng ca đều trễ thế quá cực khổ, chưa kể còn không an toàn nữa...”

Diệp Vi nghe vậy dậm chân, rất bất mãn, sợ Tiêu Quả Quả thật sự đồng ý.

Bước chân của Tiêu Quả Quả không chậm lại chút nào, cũng chẳng xoay đầu đi thẳng lên lầu, “Chuyện của tôi, còn chưa tới lượt anh quan tâm”

Đối với sự dịu dàng của hần, trước kia có bao nhiêu say mê, hiện tại chỉ chán ghét bấy nhiêu.

Thái độ của Tiêu Quả Quả khiến Diệp Vi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thân mật kéo cánh tay Thẩm Nham làm nũng: “Anh thấy chưa, cậu ấy đối với anh như vậy, chứ đừng nói đối với em, cả ngày bày cái dáng vẻ như mọi người đều thiếu nợ cậu ấy thế, cần gì phải tự chuốc lấy nhục nhã, ôm mặt nóng dãn mồ hôi lạnh chứ!”

Thẩm Nham khe khẽ thở dài, nét mặt thoáng mất mát, mấy ngày qua sự lạnh lùng của Tiêu Quả Quả đã tiêu hao hết kiên nhẫn của hần, nếu nói ngay từ đầu hần còn chút áy náy, muốn dốc hết toàn lực bù đắp, thì đến bây giờ chỉ còn lại sự mệt mỏi, có lẽ tới lúc nên buông xuống hết rồi.

”Đúng rồi, ba em nói muốn gặp mặt anh, khi nào... anh rảnh vậy?” Diệp Vi thử thăm dò một câu.

Nhìn cô gái nhỏ bé yếu ớt, vẻ mặt dè dặt, ánh mắt tràn ngập mong đợi, một lòng ý lại mình, trong lòng Thẩm Nham bỗng nhiên mềm nhũn, dịu dàng nói, “Còn hơn một tháng nữa mới tốt nghiệp, đợi qua đợt này, anh nhất định tự mình tới nhà thăm hỏi!”

Đầu tiên Diệp Vi nhìn hần một cách không thể nào tin nổi, tiếp theo là vui sướng không thôi, sau đó vui vẻ nhón chân lên hôn lên môi hần.

Phản ứng lấy lòng của Diệp Vi cuối cùng đã san bằng tia mắt mát còn sót lại dưới đáy lòng hần.

*

Gần đây, thời tiết ở thành phố A càng ngày càng nóng bức, mấy ngày trước còn có sinh viên ôm chăn ra phơi nắng trực tiếp làm cái chăn bị cháy toàn bộ thành tro bụi, việc này còn được lên bản tin địa phương.

Dưới sự kháng nghị của tập thể mọi người, nhà trường bèn mở hết máy điều hòa ở các nơi như sân vận động và thư viện, cung cấp nơi tránh nắng nghỉ ngơi cho sinh viên.

Vì thế sinh viên rất phấn khởi, đây không phải là ‘Nam nữ cùng lẫn lộn ở ký túc xá’ trong truyền thuyết sao?

Trước đó Tiêu Quả Quả vẫn tăng ca, cho đến cuối tuần này, rốt cuộc Phương Cảnh Xán ban ơn cho cô nghỉ một ngày, trong ký túc xá thật sự nóng đến mức chịu không nổi, cô cũng dọn chỗ đến sân vận động.

Chăn đệm của mọi người căn bản lấy ký túc xá làm chuẩn, tuy nam nữ phân sân thể dục ra hai bên trái phải, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho mọi người ‘giao lưu’ khắp nơi, nhất là cung cấp sự tiện lợi rất lớn cho các đôi tình nhân.

Sau khi trải chiếu xong, Tổng Kiêm Gia nằm trên chiếu chơi PSP, Hùng Bảo Đình cùng Diệp Vi còn có mấy bạn nam nữ khác vây quanh nhau đánh bài, Thẩm Nham cũng ở trong đó, hai tay vòng qua Diệp Vi, hai người cùng đánh một tụ, vừa nói vừa cười.

Tiêu Quả Quả trải chiếu xong, dựng bàn để laptop rồi lau mồ hôi ngồi xuống.

Tổng Kiêm Gia buông máy chơi game liếc nhìn cô, “Ông chủ mày rất cuộc lương tâm bộc phát thả mày một ngày hả! Trong khi trước đó mày còn nói ông chủ tội mày là người tốt, chuyện này quả thực là dùng phụ nữ thành đàn ông, dùng đàn ông thành gia súc mà bóc lột đấy! Nói chung tao đã biết cái gì gọi là người đẹp rần rết! Đáng đáp đẹp trai thì có lợi gì, lòng dạ đen tối quá!”

Người đẹp rần rết? Tiêu Quả Quả dờ khóc dờ cười lắc đầu, “Đừng nói nhảm, ông chủ tội tao là người rất tốt!”

Tổng Kiêm Gia đương nhiên không tin, bầy nét mặt mày bị tẩy não đến mức hết thuốc chữa rồi.

Tiêu Quả Quả mở những quyển sách chuyên ngành khó hiểu và bản ghi chép chi chít chữ, có lẽ bình thường cô đã quen bận bịu, giờ cho cô nghỉ ngơi, ngược lại cả người không quen, thừa dịp lúc này tiếp tục nghiên cứu những quyển sách Phương Cảnh Xán đề cử cho cô xem.

Cùng lúc đó, mấy người ở chỗ Diệp Vi đang bàn luận xôn xao.

“Này, Diệp Vi, Tiêu Quả Quả cùng phòng với cậu đang thực tập ở tập đoàn Phương thị ư?” Có người hỏi.

“Đúng vậy!” Diệp Vi gật đầu.

“Wow! Thiết hả! Lợi hại quá!” Mấy người chung quanh đều sôi nổi, lộ vẻ mặt hâm mộ không thôi.

Diệp Vi không chút để ý nói: “Cũng không tốt như mọi người tưởng tượng đâu, ngay từ đầu mình cũng tưởng đó là công việc tốt ngàn năm có một, rất vui mừng cho cậu ấy, ai ngờ cậu ấy thoải mái không được mấy ngày, mỗi ngày đã bận rộn như con chó! Liên tục tăng ca hơn một tháng, vất vả lắm hôm nay mới có thể nghỉ ngơi một ngày...”

Mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt lập tức thay đổi, nhất là nghĩ đến dáng người của Tiêu Quả Quả.

Có người nhỏ giọng nói: “Vài ông chủ muốn sa thải nhân viên nhưng chưa tìm được có, thông thường đều dùng cách này ép người ta đi...”

“Á... Khó trách...”

“Cũng phải ...”

Lúc này trong lòng mọi người mới cân bằng, đều lộ nét mặt ngẫm hiểu nhau.

Thẩm Nham nghe mọi người thảo luận, khe khẽ nhủ mày, cuối cùng vẫn không nói gì.

Nét mặt Diệp Vi không biểu hiện ra, song trong lòng khoái chí gần chết, Tiêu Quả Quả, không có sự che chở của gia đình, quả nhiên mày chẳng có gì cả.

Tiêu Quả Quả đang đắm chìm trong đồng sách vở nên không chú ý tới những lời thảo luận của đám người kia.

Thời gian bất giác trôi qua hơn một tiếng, Quả Quả gặp một vấn đề không hiểu lắm, tự mình cố gắng suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra, vì thế bèn bấm số gọi cho Phương Cảnh Xán.

Một tháng qua, từ lúc mỗi lần Quả Quả xin chỉ giáo đều rất sợ làm phiền anh, đến bây giờ vừa gặp vấn đề bèn rất tự nhiên điện thoại hỏi anh.

Mà loại thay đổi bất tri bất giác này, chính cô hình như còn chưa ý thức được.

Nhận được điện thoại tâm tình Phương Cảnh Xán rất tốt, giống như bình thường kiên nhẫn giải đáp vấn đề của cô.

Phương Cảnh Xán nói một lúc, đột nhiên dừng lại, giọng điệu thoáng hưng phấn đề nghị: “Trong điện thoại khó nói rõ, anh đến tìm em nhé!”

“Hả?” Tiêu Quả Quả ngẩn người, “Anh muốn đến trường học?”

“Ừ, chờ anh, hai mươi phút sau tới ngay.”

“Alo...” Tiêu Quả Quả còn chưa kịp nói, Phương Cảnh Xán đã cúp máy.

Tiêu Quả Quả nhìn điện thoại bị cúp thờ dài, ít nhiều tính tình Phương Cảnh Xán đã thành thói quen nói là làm ngay, gửi tin nhắn bảo anh mình đang ở sân vận động, sau đó tiếp tục đọc sách.

Tổng Kiêm Gia còn tưởng Quả Quả đang thỉnh giáo giáo sư nào đó, cũng không để ý.

Không biết trôi qua bao lâu, đáng nhẽ sân vận động ồn như cái chợ đột nhiên yên tĩnh.

Ngay sau đó là tiếng nghị luận đê nén và tiếng thét chói tai hung phấn, âm thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như muốn lật ngược óc sân vận động.

Tiêu Quả Quả còn chưa biết chuyện gì xảy ra, bên hông đã bị Tổng Kiểm Gia hung hăng néo một cái mới ngẩng đầu lên, sau đó liếc mắt bèn thấy bóng người thành thoi ngay cổng sân vận động cao lớn.

”Tròn Tròn, đó không phải ông chủ mày sao? Tao chỉ thấy anh ta ở trên tạp chí kinh tế tài chính, hình trên tạp chí hình như không trẻ thế đâu, có phải anh ta không đó?”

Hoàn toàn khác với sự trầm ổn xen lẫn chút trầm lắng nghiêm trang ngày thường, hôm nay Phương Cảnh Xán mặc đồ thể thao thuộc gam màu kẹo, một tay nhàn rỗi dứt túi, chẳng qua vô cùng đơn giản đứng ở đấy, cả người lại giống như ánh mặt trời gay gắt mùa hè, lấp lánh đến mức khiến người ta không có cách nào nhìn thẳng.

Tiêu Quả Quả thực sự sững sốt một lúc lâu, vì không ngờ một Phương Cảnh Xán luôn mặc gam màu tối lại có thể mặc gam màu sáng vậy, hơn nữa đặc biệt thích hợp, mê người giống như quả đào mật vừa rửa qua.

”A a a, trời ơi! Phương Cảnh Xán! Phương Cảnh Xán! Là Phương Cảnh Xán đó! Tôi không nhìn nhầm chứ?”

”Ai vậy, ai vậy?”

”Là Phương Cảnh Xán trong truyền thuyết có dáng dấp họa thủy suất bị nhà trường cưỡng chế đuổi học, em trai của bác sĩ Phương, tổng giám đốc tập đoàn Phương thị! Kim cương vương lão ngũ chất nhất toàn thành phố đó!”

”Mẹ kiếp thiệt hay giả? Sao anh ấy chạy tới đây?”

”Hình như đến tìm người...”

”Tìm ai thế? Ở đây toàn là sinh viên mà! Không phải anh ấy đã tốt nghiệp nhiều năm rồi sao? A a a anh ấy đang nhìn bên này kìa! Anh ấy nhìn tôi, nhìn tôi kìa!!”

”Bớt tự kỷ đi, hình như đang nhìn Diệp Vi thì phải?”

...

Ánh mắt Phương Cảnh Xán lướt qua đám người Diệp Vi, dừng ngay trên người Tiêu Quả Quả ở phía sau bọn họ, ý cười nơi đáy mắt giống như nước hồ se lạnh dưới ánh mặt trời lần lần từng đợt sóng, chọc cả sân vận động thét hết tiếng này tới tiếng khác.

Anh trực tiếp bước tới chỗ ánh mắt mình dừng lại, lúc đến trước mặt Diệp Vi thì thoáng dừng một chút, ánh mắt nhanh chóng lướt qua mặt cô ta, rồi lập tức dời đến trên người Thẩm Nham.

Diệp Vi bị nữ sinh bên cạnh đùa giỡn xô đẩy một chút, lập tức phát giận liếc cô ta, cổ hết sức bình tĩnh vươn tay vén tóc, trái tim sắp nhảy đến cuống họng rồi.

Mặc dù thời gian đối mặt ngắn ngủi, nhưng không hiểu sao Thẩm Nam lại lạnh cả sống lưng, giống như bị vật gì đó đáng sợ theo dõi, do đó nhìn không được nhìn thêm bóng lưng người kia, tiếp theo... chứng kiến một màn hân không thể ngờ nổi.

Chỉ dừng một lát, Phương Cảnh Xán tiếp tục tiến lên phía trước, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, anh đặt mông ngồi bên cạnh Tiêu Quả Quả, vừa từ bên ngoài ồm ồm bước vào, đầu nóng hừng hực chảy mồ hôi dán lên bờ vai se lạnh của Tiêu Quả Quả, lộ vẻ mặt thoải mái như con mèo được gãi cảm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tiêu Quả Quả cực kỳ bất đắc dĩ nhìn Phương Cảnh Xán đang bốc hơi nóng giống như một con mèo to ở bên cạnh mình, khiến cả người cô có chút cứng nhắc.

Cũng xây dựng tâm lý hệt như trước kia, Tiêu Quả Quả tự nói với mình cái tên này lúc không có ai chính là kẻ cô hoàn toàn không biết, chết không đổi nét khôi cần đề ý, trong mắt người ngoài, anh nghiêng ngả dựa vào cô thoát nhìn mập mờ hấp dẫn cỡ nào, bong bóng màu hồng nhanh chóng bay lên tận trời rồi...

“Nóng quá!” Bả vai bị anh tựa nhanh chóng nóng rực một cách dị thường, Tiêu Quả Quả ghét bỏ lấy tay đẩy đầu anh ra, rồi ném cho anh cái đệm nước

trong tay.

Phương Cảnh Xán bắt mẫn chuyển đệm nước từ tay trái sang tay phải, ánh mắt tràn ngập tiếc nuối, vẫn là thích tự nhiên hơn, da dẻ Quả Quả nhà anh láng mịn như dương chi ngọc thượng hạng, mềm mại như quả vải ướp lạnh mới bóc vỏ, khiến người ta muốn cắn một ngụm, nhưng giờ chỉ có thể tro mắt nhìn, ngay cả cọ cọ cũng cọ không đã.

Tiêu Quả Quả đương nhiên không biết anh đang nghĩ gì, lấy khăn tay đưa cho anh, nhìn anh đầu đầy mồ hôi bèn có chút băn khoăn, “Trời nóng vậy, anh không cần đặc biệt chạy tới đâu?”

”Dù sao cũng buồn chán mà!” Phương Cảnh Xán không chút để tâm xích lại gần, “Đến đây, có chỗ nào không biết, anh bao chỉ bao hiểu luôn!”

Đã đến cũng đến rồi, Tiêu Quả Quả cũng không khách sáo, hỏi hết tất cả vấn đề bản thân chưa hiểu rõ.

Khi nghiêm túc, dáng vẻ của Phương Cảnh Xán vẫn cực dọa người, nét mặt chăm chú nghiêm khắc vừa bày ra, ngay cả âm thanh ồn ào xung quanh đều nhỏ đi rất nhiều.

Chốc lát sau Phương Cảnh Xán đã giảng giải xong, một tay chống cằm ngáp một cái, “Chỉ có nhiều đó hả?”

”Vâng, tạm thời chỉ có nhiều đó.”

Tiêu Quả Quả nói xong cảm thấy có chút khó xử: phải sắp xếp thế nào cho anh đây, cũng không thể để anh từ nơi xa chạy tới chỉ nhằm giảng giải vài vấn đề rồi đi được? Nhưng để anh đợi ở nơi này thì thật sự gây chú ý quá.

Từ này tới giờ Tống Kiêm Gia vẫn dùng ánh mắt bị lừa gạt gắt gao nhìn chăm chăm mình, chưa kể xung quanh còn có tiếng xầm xì khiếp sợ cùng với tiếng máy ảnh lên lên chụp liên tục.

Quả Quả từng cân nhắc đến hậu quả Phương Cảnh Xán tới đây, nhưng hoàn toàn không ngờ hậu quả lại khoa trương thế...

Có lẽ do sự đối lập hình tượng mãnh liệt giữa mình và anh cũng nên, thực sự quá đặc trưng mà, thế nào ngày mai trên diễn đàn trường cũng sẽ xuất hiện loạt bài post “Mỹ nhân và quái vật” đây...

Ngược lại Phương Cảnh Xán chẳng có chút khó xử nào, bình thản tự nhiên như ở nhà mình, trực tiếp nằm xuống bên cạnh cô, “Vây anh ngủ một lát, có chuyện gì cứ gọi anh, buồn ngủ quá...”

Sau đó ngáp một cái nhanh chóng thiếp đi, hoàn cảnh sơ sài thế, cũng may anh không kén chọn.

Sau khi xác định Phương Cảnh Xán ngủ rồi, Tống Kiêm Gia cẩn thận chạy vòng qua anh đến bên cạnh Tiêu Quả Quả, dùng sức lắc cánh tay thịt của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ, “Tròn Tròn! Tròn Tròn đáng chết! Mày dám lừa gạt tình cảm của bà, tao còn tưởng cuộc sống của mày như nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày lạng lẽ thay mày cầu nguyện, kết quả mày ngược lại rất tốt, đây quả thực là ôn nhu hương[1] mà, khó trách ngày nào cũng không thấy ở nhà, chắc chắn mày vui đến quên cả trời đất rồi...”

[1] Cổ nhân xưa, khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau, thường tránh những từ ngữ thô tục, mà dùng những từ ngữ văn hoa để thể vào. Ôn nhu (溫柔) có nghĩa là mềm mại. Hương (鄉) là nơi chốn, chỗ. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của nữ sắc làm đắm mê lòng người.

Nghe mấy câu nói linh tinh của Tống Kiêm Gia, Tiêu Quả Quả bóp trán, “Tao lừa gạt mày khi nào, tao vẫn bảo ông chủ tui tao là người rất tốt, tại mày không tin bộ!”

Tống Kiêm Gia nhìn Quả Quả như nhìn người ngoài hành tinh, “Mẹ kiếp, hồi này những thứ kia... định vị của mày chỉ có ba chữ “người rất tốt” thôi hả?”

”Chứ sao?” Tiêu Quả Quả khó hiểu.

”Anh ấy... anh ấy rõ ràng...”

Thấy Tống Kiêm Gia rồi rắm không thôi, nét mặt y như bị táo bón, Tiêu Quả Quả không nói gì, “Rốt cuộc là sao?”

”Không... Không sao hết...”

Thôi, vẫn là không nên nói.

Tuy hết thấy vừa chứng kiến đã chứng minh Phương Cảnh Xán tuyệt đối có ý với Tiêu Quả Quả, nhưng lại nhìn Tiêu Quả Quả tròn trịa... chút ý nghĩ này cực kỳ đáng sợ! Việc này hoàn toàn không khoa học nha! Mặc dù Tống Kiêm Gia đã có kết luận, nhưng vô căn cứ, căn bản không có cách nào nói rõ với Tiêu Quả Quả, nhìn đầu óc ngốc nghếch của Tiêu Quả Quả đi, hiển nhiên chẳng phát hiện được một chút nào...

”A a a! Cơ bụng...”

”Xuống nữa... xuống nữa... xuống tí nữa a a...”

“Sáu múi! Sáu múi...”

Tiếng thét chói tai xung quanh không hiểu sao lại rộ lên.

Tiêu Quả Quả mờ mắt liếc nhìn Phương Cảnh Xán, gương mặt lúc ngủ rất yên bình và vô tội, vạt áo vô tình cuộn lên một chút, mơ hồ lộ ra đường cong cơ bụng cực kỳ quyến rũ...

Nhưng phản ứng đầu tiên của Tiêu Quả Quả là: máy điều hòa ở sân vận động mở thấp thế, cứ ngủ như vậy không sợ lạnh ư...

Do đó tiện tay kéo một tấm chăn mỏng từ trong ba lô ra đắp lên bụng anh.

Chung quanh lập tức truyền đến hàng loạt tiếng thôn thức chán nản, vô số ánh mắt ai oán rơi trên người Tiêu Quả Quả.

Tiêu Quả Quả thờ dài, bắt đầu vô cùng hối hận về việc đã gọi cho anh, nhưng giờ đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể kiên trì chịu đựng thôi.

Một đám người trước mặt Tiêu Quả Quả vừa mắt tập trung đánh bài vừa hưng phấn trò chuyện.

"Không phải nói ông chủ bọn họ muốn đuổi cậu ấy sao? Minh thấy chuyện này... không giống đâu? Thoạt nhìn quan hệ riêng tư giữa hai người họ rất tốt!"

"Minh nghe nói nhà Tiêu Quả Quả rất trâu bò, so với nhà Thẩm Nham nghe nói còn..."

"Có trâu bò đi nữa cũng không thể bằng Phương gia!"

...

Nếu đối tượng không phải là Tiêu Quả Quả, thấy Phương Cảnh Xán vô cùng thân thiết với một cô gái, lúc này mấy cô nàng chắc đã sớm phát điên rồi. Chính vì là Tiêu Quả Quả, cho nên còn tồn tại một chút lý trí, cũng chính vì là Tiêu Quả Quả, rõ ràng liếc mắt có thể nhìn ra chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ chắc chắn có ẩn tình.

Nghe tiếng nghị luận chung quanh, Diệp Vi cảm bài, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

"Thẩm Nham, Thẩm Nham?"

"Cái gì?"

"Tôi lướt chúng ta ra bài rồi."

Thẩm Nham tùy tiện đánh mấy lá bài, ánh mắt hần lại rơi trên người Tiêu Quả Quả lần nữa, bắt đầu từ lúc này vùng xung quanh lông mày vẫn nhú chặt.

Chỉ có hần mới rõ nhất, căn bản không có ẩn tình gì. Tiêu gia hoàn toàn không có liên hệ với Phương gia, trước đây Tiêu Quả Quả cũng không có khả năng quen biết Phương Cảnh Xán, nhưng, xem cách hai người này ở chung, căn bản không giống quan hệ ông chủ nhân viên bình thường.

Dựa vào sự hiểu biết của hần về Quả Quả, thái độ của cô trái lại không có gì đặc biệt khác thường, nhưng khi ánh mắt Phương Cảnh Xán nhìn Quả Quả, là đàn ông, hần vừa nhìn đã thấy không thích hợp.

Thấy sắc mặt Thẩm Nham khó coi, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nháy mắt với nhau.

Còn bên kia, Phương Cảnh Xán ngủ một hồi tay bắt đầu không quy củ, theo bản năng muốn sờ eo người bên cạnh. Tiêu Quả Quả bất đắc dĩ đập anh mấy lần, dù sao cũng ở nơi công cộng, sao có thể mặc anh được.

Khoan đã? Chẳng lẽ không phải nơi công cộng thì không thành vấn đề à? Tiêu Quả Quả bị ý nghĩ trong tiềm thức của bản thân dọa...

Cuối cùng, Phương Cảnh Xán bị đánh tỉnh, lằm bằm ngồi dậy, lừ đừ như con mèo ăn chưa no, ngây ngẩn một hồi, sau đó chống đầu lìm đim mắt nhìn Quả Quả đọc sách.

Thấy bộ dáng chán gần chết của anh, để anh có chút chuyện làm, Tiêu Quả Quả đành cố tình tìm đại mấy vấn đề đơn giản hỏi hần.

Tiêu Quả Quả vốn để mái ngó, tính đường dài sau đó cắt ngôi giữa, làm vậy có thể khiến gương mặt nhỏ đi, giờ chính là thời điểm đường không ngắn không dài, rất đáng ghét.

Lần nào Phương Cảnh Xán thấy cái mái ngó kia cũng đều ngửa tay, trực tiếp vươn tay giúp cô vén ra sau tai, kết quả vì quá ngắn, cô hơi động tí lại rớt ra phía trước.

Do đó Phương Cảnh Xán lục lợi ví tiền, vậy mà có thể lấy ra một cây kẹp caravat tinh xảo, vui vẻ giúp Tiêu Quả Quả cố định mái ngó lại.

Thoải mái!

"Gi thế?" Tiêu Quả Quả sờ sờ đầu.

”Cây kẹo ấy mà, kẹo lại cho em.” Phương Cảnh Xán tranh công.

”Anh lấy đâu ra đó?” Tiêu Quả Quả thuận miệng hỏi một câu, cũng không để ý nhiều.

Trong khi ở bên cạnh, Tổng Giám Gia đang nhìn chăm chăm một hàng kim cương sáng lấp lánh trên cây kẹo caravat, cả người sắp hồng mắt, thể giới kẻ có tiền em không hiểu nổi...

Tuyệt đối không ngờ Phương Cảnh Xán sẽ ở lại lâu vậy, các bạn nữ sinh tụ tập ở sân vận động càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng nhìn tới mức không có cách nào thoát thân, đã chộn rộn rục rạc rịch từ lâu, rốt cuộc, có mấy người trao đổi với cô gái đang bán một vài cây kẹo, rồi ngay trang bán kẹo, xô xô đẩy đẩy tiến lên.

”Học... Học trưởng, có muốn ăn kẹo không?” Một nữ sinh tóc ngắn trong đó đỏ mặt, rụt rè hỏi.

”À, có vị nào vậy?”

”Vị nào cũng có ạ, học trưởng anh thích vị nào?” A a a, trả lời rồi! Các nữ sinh hưng phấn không thôi.

”Cho anh một cây vị dâu đi!” Phương Cảnh Xán lấy tiền lẻ ra.

”Không... Không cần trả tiền, học trưởng, chúng em mời anh!”

”Thế này sao được, các em đâu dễ dàng gì.” Phương Cảnh Xán khẳng khái đưa tiền.

Ba nữ sinh nhao nhao kêu “Rất dịu dàng rất đàn ông!” “Học trưởng đáng yêu quá, lại có thể thích hương dâu” xong vui vẻ chạy đi.

Phương Cảnh Xán cẩn thận bóc kẹo, sau đó đưa tới mép Tiêu Quả Quả.

Động tác bất ngờ dọa Tiêu Quả Quả càng lúc càng không có cách nào chuyển tâm đọc sách ngựa về sau, ánh mắt rũ xuống, thấy cây kẹo bên môi mình, vì bình thường ở công ty được Phương Cảnh Xán đút riết quen rồi, thỉnh thoảng cũng sẽ được anh bất ngờ bỏ ít quà vặt gì đó vào miệng, do đó cô theo phản xạ có điều kiện cúi đầu cắn một miếng.

Sau khi nghe được tiếng hít khí lạnh ở chung quanh, đã không còn kịp rồi..

Mà càng bết hơn là Phương Cảnh Xán không kiêng dè chút nào cũng cắn một miếng ngay cây kẹo cô vừa cắn...

Tiêu Quả Quả ngậm miếng kẹo dâu cô thích nhất, nuốt không được mà nhả cũng không xong, cuối cùng ảo não không thôi, vùi đầu xuống bàn nhỏ già chết.

Trời ơi! Rốt cuộc cô đã làm chuyện ngu xuẩn gì? Tại sao cứ bị dắt mũi đi hoài!

Lớp mỡ của cô có dày cỡ nào cũng chịu nổi việc anh ra sức giúp cô báo thù thế đâu...

Kẻ khời xương ở một bên giống như chưa xảy ra chuyện gì, khi nhìn thời gian trên điện thoại nói, “Có thể ăn tối rồi, đi, dẫn em đi ăn thịt nướng!”

Sau đó, Tiêu Quả Quả bèn cam chịu bị anh kéo tới quán thịt nướng gần trường.

Hai người gọi ít thịt nướng và rau dưa, lại kêu thêm mấy chai bia.

Có lẽ là vì Phương Cảnh Xán, cho nên hôm nay việc buôn bán của quán thịt nướng đặc biệt đắt hàng.

Thấy đáng về Tiêu Quả Quả ỉu xiu, Phương Cảnh Xán quan tâm hỏi: “Sao vậy? Bệnh hả?”

Nói xong đưa tay áp lên trán cô.

Tiêu Quả Quả giống như bị điện giật dựa ra sau một chút, vô lực nói: “Là vậy, giám đốc, có chuyện này, trước đó tôi đã đề cập với anh rất nhiều lần...”

“Hả? Chuyện gì?” Phương Cảnh Xán trở thịt nướng, chớp chớp mắt không hiểu hỏi.

Tiêu Quả Quả đắn đo tìm từ rất nhiều lần, “Vừa... vừa rồi mấy chuyện anh làm... tùy tiện đánh trên người một cô gái như tôi đây cũng bỏ đi, kẹo tóc cho tôi cũng bỏ qua luôn đi, nhưng dứt... dứt...”

”Dứt?” Trong mắt Phương Cảnh Xán mang theo ý cười cười nhạt.

Tiêu Quả Quả ảo não lờm anh một cái, bật thốt lên: “Dứt kẹo! Nhất là chuyện ăn chung một cây kẹo! Anh có biết hành động kiểu này mọi người rất dễ, không, chắc chắn sẽ hiểu lầm...”

”Hiểu lầm cái gì?” Về mặt Phương Cảnh Xán không đổi, chỉ hơi nhú mày, sau đó tiếp tục chuyên tâm nướng thịt.

Bất chấp sẽ bị giễu cợt tự mình đa tình, Tiêu Quả Quả nói rõ từng từ: “Hiểu, lắm, anh, thích, tôi, đó!”

Thật sự sắp hồng mắt thôi, cô đã hoàn toàn xác định ông chủ của cô là kẻ khờ khạo trong tình trường, khó trách lớn tuổi vậy rồi mà chưa từng yêu đương!

Tiêu Quả Quả đã chuẩn bị xong tâm lý nói như chưa nói giống hệt dĩ vãng, buồn bực uống một hớp bia.

Phương Cảnh Xán nghe thế buông cây kẹp nướng thịt trong tay xuống, đôi mắt sáng ngời dần dần trở nên u ám, không nhanh không chậm hỏi một câu: “Ai nói là hiểu lắm?”

Tiêu Quả Quả như bị điểm huyết, hớp bia chưa nuốt xuống ứa ngay quai hàm, tròn to hai mắt, thoát nhìn đặc biệt ngốc nghếch.

Phương Cảnh Xán vừa yêu vừa hận vờn một ngón tay chọc chọc quai hàm phồng lên của Quả Quả, giọng nói cực kỳ đè nén, “Anh vốn thích em...”

Phụt ——

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Khụ khụ khụ...” Tiêu Quả Quả ho đến mức phổi sắp văng ra ngoài.

Phương Cảnh Xán lau vết bia trên mặt mình, bắt đắc dĩ vỗ sau lưng giúp cô thuận khí, trong lòng rất khó chịu, có cần sợ tới thế không?

Tiêu Quả Quả thật sự bị giật mình, lòng rối như tơ vò, cố gắng ra vẻ thoải mái cười gượng một tiếng, rồi mới lẩm bẩm nói: “Khụ, thích tôi cái gì... Ông chủ à, để chứng minh bản thân anh không phải kẻ ngu ngơ trong tình yêu có dây thần kinh cực thô EQ thấp, anh cũng không cần hy sinh lớn vậy đâu?”

Phương Cảnh Xán giật giật khóe miệng, ngu ngơ trong tình yêu có dây thần kinh cực thô EQ thấp? Đúng là từng chữ ngọc ngà nhỉ!

Em xác định không phải đang nói chính mình chứ?

Khung cảnh tỏ tình lý tưởng của anh hẳn phải lãng mạn và lãng lầy, và lại còn phải chuẩn bị chu đáo, bản thân anh cũng chẳng muốn tỏ tình dưới tình huống kiểu này. Sau khi nói xong, anh cũng rất thấp thòm. Có điều, khi nghe được suy nghĩ của cô về bản thân, anh không hỏi hận chút nào. Cứ để cô tiếp tục nghĩ đi, cũng không nhất thiết trở thành người như cô nghĩ.

Phương Cảnh Xán thông dong gấp miếng thịt nướng đã chấm sốt tương bỏ vào bát cô, “Quả Quả, anh nghiêm túc đấy.”

Tiêu Quả Quả vẫn đắm chìm trong cảm xúc như vừa nhảy Bungee trở về, nói năng lộn xộn, “Ông chủ, ngài... ngài đừng đùa nữa! Có phải anh đã đánh cược với ai đó không? Hay hôm nay là cá tháng tư? Hoặc anh bị kích thích gì? Lễ nào là tiết mục chính người gì đó? Xung quanh có camera sao?”

Nếu giá trị sắc đẹp của Phương Cảnh Xán bị giảm đến mức chỉ còn 1% hoặc cân nặng của cô xuống còn hai chữ số thì cô còn có chút tin tưởng, bằng không đừng nói là người khác, ngay cả cô cũng không tin nổi!

Nhưng bây giờ, chính miệng anh nói ra...

“Không hề nói đùa, không hề cá cược với người ta, hôm nay cũng không phải cá tháng tư, không hề bị kích thích, càng không phải là tiết mục chính người.” Phương Cảnh Xán nhất quyết đập tan ảo tưởng của cô: “Quả Quả, anh đang rất nghiêm túc tỏ tình với em.”

Tiêu Quả Quả: “...”

“Cho nên, đáp án của em là?”

“Tôi... tôi cần thời gian bình tĩnh chút.”

*

Đây là bữa ăn vô vị nhất từ trước đến nay, chỉ nghe nói thôi đã tức đến no rồi. Hôm nay cô giống như sợ đến no đấy.

Trong sân trường tràn ngập mùi hương tươi mát của cây cỏ, ánh trăng từ kẽ lá loang lổ rơi xuống, tiếng ve sầu vang bên tai, gió mát khẽ lướt qua mặt, bên cạnh là người con trai có gương mặt như tranh vẽ thong thả sóng vai với mình... Cảnh tượng an ổn, năm tháng yên bình vậy, nhưng trong lòng Tiêu Quả Quả lại y hệt ngày tận thế, zombie đang điên cuồng thăm sát dân trong thành.

“Á....” Đột nhiên trán được một bàn tay ấm áp che phủ, khẽ lùi về sau, cả người bèn tiến vào lồng ngực còn lưu lại mùi thịt nướng.

Lúc này Tiêu Quả Quả mới biết nếu không phải Phương Cảnh Xán kịp thời kéo mình, suýt chút nữa cô đụng vào cột điện trước mặt rồi. Ngay sau đó nét mặt cô giữ bình tĩnh lập tức nứt ra, đôi gò má lúng túng tới mức nhanh chóng nóng bừng.

Nhìn hai gò má nhuộm hồng của cô gái trước mặt, trong lòng Phương Cảnh Xán mềm nhũn như kem bị tan chảy, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, cả đoạn đường chẳng thấy cô có biểu cảm nào, anh còn tưởng cô thật sự không để tâm gì chứ.

Tiêu Quả Quả vén mái tóc lên, ánh mắt dừng trên mặt anh một giây, bèn không được tự nhiên dò đi, “Anh... anh thích em chỗ nào?”

“Anh thích em béo.” Phương Cảnh Xán trả lời.

Tiêu Quả Quả: “...”

“Thật đấy, cho dù em có nặng 100kg anh cũng thích.” Giọng Phương Cảnh Xán đặc biệt chân thành.

Rõ là lời tỏ tình khiến người ta rơi nước mắt mà...

Có quý mới tin anh ý!

Cũng may anh nói những lời dễ nghe dễ ngọt dỗi lòng thể này mà không bị áp lực tâm lý.

Tiêu Quả Quả vô lực sụp bờ vai, “Ông chủ...”

“Gọi anh A Xán.”

Tiêu Quả Quả: “...”

Cô cảm thấy mình không thể tiếp tục nói chuyện với anh được nữa.

Phương Cảnh Xán cũng sợ mình ép cô quá, đưa cô đến cửa liền rời đi.

Tiêu Quả Quả mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại lập tức bị Thẩm Nham không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình dọa sợ hết hồn, cô che ngực cá giận nói, “Làm gì bất thình lình đứng đằng sau người ta thế! Suýt bị anh hù chết!”

“Em và Phương Cảnh Xán đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Nham đen mặt hỏi.

Về mặt Tiêu Quả Quả không kiên nhẫn: “Chuyện gì là sao?”

“Em tùy tiện để anh ta chiếm tiện nghi vậy à?”

Tiêu Quả Quả vô cùng chán ghét giọng điệu chất vấn này của hắn, tức giận nói, “Dáng dấp người ta như thế, có chiếm tiện nghi thì cũng là tội hời, được chưa? Hơn nữa chuyện này liên quan gì đến anh?”

Thẩm Nham cực kỳ hận mỗi khi cô nói những lời này, kích động nói, “Sao lại không liên quan tới anh! Anh là...”

Tiêu Quả Quả ung dung nhìn hắn, “Là gì? Thẩm thiếu gia, ngay cả ‘bạn trai cũ’ của tôi anh cũng không được tính nữa kia, hiểu chưa?”

Thẩm Nham xiết chặt nắm đấm, cố nén cơn tức giận, “Quả Quả, em rất đơn thuần, không biết xã hội bên ngoài bây giờ phức tạp bao nhiêu. Em có biết thế giới của tên Phương Cảnh Xán kia lộn xộn cỡ nào không? Người như bọn họ người đẹp nào chưa từng thấy chứ? Đối với em chẳng qua là rảnh rồi nhàm chán tìm cái lạ thôi...”

Tiêu Quả Quả nghe xong, cơn giận lập tức bốc lên, “Còn tìm cái lạ nữa? Tôi là khủng long thời tiền sử hay xác ướp Ai Cập đặc biệt? Chẳng phải tôi chỉ béo chút sao?!”

“Anh... Em biết rõ anh không có ý đó!”

“Vậy thì mời anh chú ý cách dùng từ, ông chủ bọn tôi không phải loại người như vậy!” Hắn nói Phương Cảnh Xán thế này càng khiến cô tức giận hơn cả hai chữ ‘tìm cái lạ’ kia. Bất tri bất giác lại có thể sinh ra một loại cảm xúc muốn bao che khuyết điểm.

Thẩm Nham thấy cô bảo vệ Phương Cảnh Xán vậy, nén giận nói: “Em mới quen anh ta có vài ngày đã nói giúp cho anh ta tới thế ư?”

“Cái này còn phải cảm ơn anh đã dạy tôi, nhìn rõ bản chất của một người không liên quan đến thời gian!”

“Mỗi lần nói chuyện em nhất định phải nói vậy với anh hả?”

“Phải đó! Không muốn bị tôi chọc cho tức chết thì bớt tìm cái chết đi!”

Thẩm Nham bực đến mức cuối cùng chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, hít sâu một hơi, mềm giọng nói: “Cuối tuần sau đến nhà anh ăn cơm được không? Ba mẹ anh đều rất nhớ em”

Tâm trạng Tiêu Quả Quả cũng nặng trĩu, “Chuyện của chúng ta, anh chưa nói với bọn họ sao?”

“Nói...” Sắc mặt Thẩm Nham cũng không tốt, “Bọn họ... rất khó nói... Em cũng biết mà, sức khỏe mẹ anh không tốt lắm...”

Tiêu Quả Quả nhìn hần, “Cho nên anh muốn tôi đi khuyên nhủ?”

Thẩm Nham không nói gì, hần muốn thế, nhưng cũng biết điều này thật sự quá làm khó người khác, nên không nói nên lời.

Tiêu Quả Quả cười cười, “Anh bảo tôi phải khuyên thế nào? An ủi làm sao? Nói với bọn họ, Cục Đá chỉ nhất thời hồ đồ, chơi đùa với phụ nữ bên ngoài coi như cho qua đi, con sẽ không để ý. Hay là nói, dù anh ấy không cần con nữa, nhưng con vẫn luôn chờ đợi anh ấy à?”

“...”

Hai người im lặng trong chốc lát.

Tiêu Quả Quả xoay người bỏ đi, “Rảnh tôi sẽ tới thăm một chút.”

“Cám ơn...”

*

Tiêu Quả Quả không trở về sân vận động ngay, mà một mình đến khán đài sân thể dục ngồi.

Tổng Kiềm Gia gửi Wechat hỏi cô đang ở đâu, Tiêu Quả Quả nói mình đang ở sân thể dục, sau đó lại tiếp tục ngẩn người.

Một lát sau, Tổng Kiềm Gia hí hục bò lên, thờ hồng học vịn vào ghế nói:

“Tròn Tròn, mình nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có chuyện này cần nhắc nhở cậu, hình như ông chủ thích cậu đó!”

“Nhị Nha, làm sao giờ, lúc này khi ăn cơm, Phương Cảnh Xán đã tỏ tình với mình!”

Tổng Kiềm Gia và Tiêu Quả Quả gần như nói ra cùng một lúc, sau đó hai người nhìn chằm chằm đối phương, cùng nhau ngây người.

Tổng Kiềm Gia: “Chết tiệt!”

Tiêu Quả Quả: “Hả, ngay cả cậu cũng nhìn ra à?”

Tổng Kiềm Gia khinh bỉ nhìn cô, “Làm ơn đi! Kẻ ngốc mới nhìn không ra.”

Tiêu Quả Quả ngu ngốc không biết phải phản bác thế nào.

“Được rồi, kỳ thật cũng không thể trách cậu, nếu không phải chính miệng anh ta nói, thì ai có thể nghĩ tới mặt kia chứ!” Tổng Kiềm Gia an ủi một câu, sau đó bắt đầu khẩn thiết hóng hớt toàn bộ quá trình tình tỏ.

Tiêu Quả Quả uể oải, kể qua loa một chút, phiền não nói: “Mình còn cảm thấy không có khả năng... Nhị Nha, cậu có thể hiểu cảm giác của mình không? Chính là loại cảm giác... luôn cảm thấy có âm mưu!”

Tổng Kiềm Gia gật đầu mãnh liệt, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi: “Vậy cậu có hỏi tại sao anh ta thích cậu không?”

Tiêu Quả Quả nghĩ đến điều này khoe miệng không nhận được giật giật: “Có, anh ấy bảo thích mình vì mình béo, cho dù nặng tới 100kg vẫn thích.”

Tổng Kiềm Gia mặt mày đen sì, “Lý do gì nghe giả tạo vậy? Nói lời ngon tiếng ngọt cũng phải có điểm dừng chứ?”

Tiêu Quả Quả khoanh tay, “Cậu cũng cảm thấy thế phải không?”

“Cái này quả thật có chút... không thể tin nổi. Đàn ông bây giờ nếu nói thích cậu béo, đó là chỉ thích cậu hơi mũm mĩm sờ đã tay thôi, chứ không phải thích cậu béo rõ ràng vậy...” Tổng Kiềm Gia cố hết sức nói năng uyển chuyển.

Tiêu Quả Quả vò đầu bứt tóc, “Á... Phiền chết mất...”

Tổng Kiềm Gia hung hăng vỗ sau lưng cô một cái, “Cậu mới là người cần ăn đòn đấy! Có cái gì mà phiền! Phương Cảnh Xán tỏ tình với cậu, cậu phải rõ, đây chính là Phương Cảnh Xán, Phương Cảnh Xán đó! Cho dù có một ngàn một vạn âm mưu, thì đời này của cậu cũng đáng! Dù sao người chịu thiệt tuyệt đối không phải là cậu! Nghĩ như thế có phải thấy vui vẻ tí không?”

Tiêu Quả Quả bày tỏ, cậu ấy nói rất có lý, hoàn toàn không thể phản bác...

Tổng Kiêm Gia cẩn thận lấy cái kẹp cà vạt sắp rớt trên tóc cô xuống, dùng ánh mắt của người tiêu tiền như rác, trừng cô, “Cẩn thận chút được không! Nó toàn là kim cương đó!”

“Cái gì cơ?” Tiêu Quả Quả nhìn vật sáng ngời trong lòng bàn tay Tổng Kiêm Gia, sau đó toàn thân đều không thoải mái, “Này này... cái tên kia lại có thể kẹp cái thứ đắt tiền này lên tóc mình...”

Đây là kẹp cà vạt tuyệt đối làm bằng thủ công, có một không hai mà lần trước cô đích thân đến cửa hàng lấy, nên rất rõ vật này đắt cỡ nào.

Tổng Kiêm Gia chắc chắn tắc lưỡi, “Lúc Phương Cảnh Xán kẹp tóc cho cậu ánh mắt cưng chiều ấy, quả thực đủ để mình bỏ não thêm 120 vạn từ trong...”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.